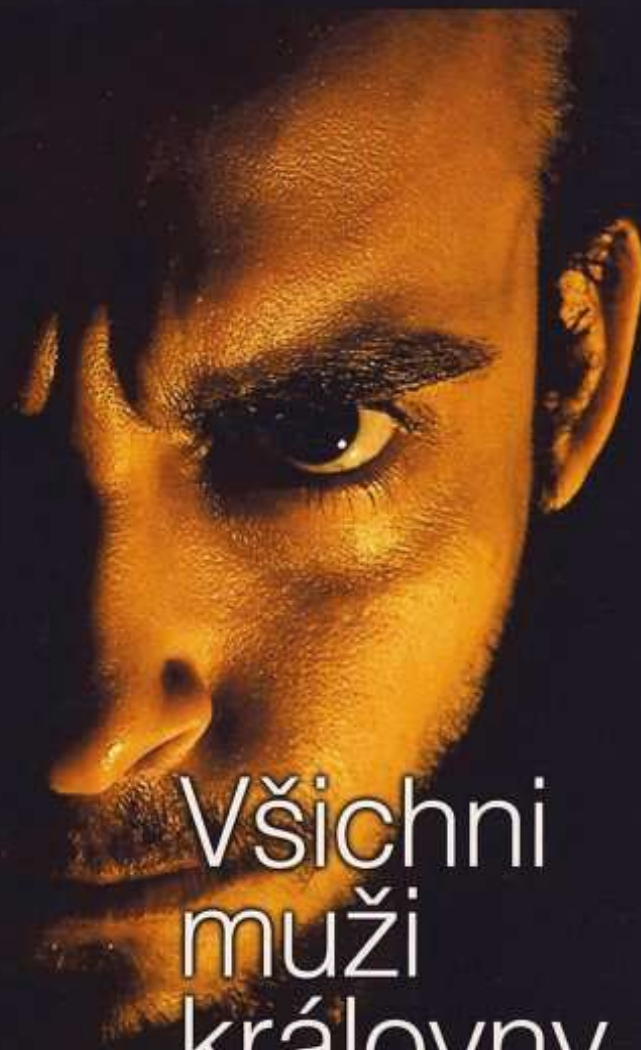

CLAS

Linda Howardová

*Téměř neviditelný agent
nemá přátele,
zato však spoustu nepřátel...*

Všichni
muži
královny

Všichni muži královny

Z anglického originálu *All The Queen's Men*
(First published by Pocket Books,
a division of Simon & Schuster Inc.,
New York, 1999)

Libuše Burianová-Hasenöhrlová
Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím
Jiří Buchal - BB/art
v Edice *CLASS*, svazek 46
Praha 2006
První vydání v českém jazyce

Copyright © 1991 by Linda Howington
Translation © 2006 Libuše Burianová-Hasenöhrlová
ISBN 80-7341-721-9

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

1994, Írán

V hrubě slepené chatrči byla zima. Přestože na jediném okně visely deky a rozvrzané dveře byly rovněž ucpané, aby ani pramínek světla nemohl prozradit, že je někdo uvnitř, světličkou stejně ledově táhlo. Niema Burdocková si dýchala na prsty, aby si je trochu ohřála, a v kalném světle z baterky, kterou velitel skupiny Tucker povolil užívat, se jí dech měnil v lehoučkou mlhu.

Její manžel Dallas si v obyčejném tričku zřejmě připadal úplně spokojeně, když si klidně cpal balíčky semtexu do tajných kapes plátěné haleny. Niema ho sledovala a snažila se potlačit rozčilení. Strach jí nenaháněla výbušnina; plastická trhavina byla tak odolná, že s ní vojáci ve Vietnamu topili. Jenomže Dallas a Saíd budou muset založit výbušninu do přípravní, kde se vyrábějí bakteriologické zbraně, a sotva si představila právě tuto část úkolu, vlasy se jí divoce ježily. Přestože se její muž tvářil, jako by nešlo o nic složitějšího než přejít ulici, Niema si ani omylem nepředstavovala, že by šlo o tak jednoduchou procházku. Vysílačkou ovládaná roznětka nebyla zdaleka poslední výkřik vědy, ani náhodou. Všechno tak uchystali záměrně, pro jistotu, že by se cokoli z jejich vybavení dostalo do špatných rukou. Ani jediná součást výstroje nesměla mít

jakoukoli spojitost se Spojenými státy, a právě proto Dallas používal semtex namísto C-4. Jelikož však výzbroj neodpovídala špičkové úrovni, snažila se Niema až do puntíku zajistit, aby byla spolehlivá. Bude to nakonec prst *jejího* manžela, který zmáčkne spoušť.

Dallas si všiml, jak na něj upírá pohled, a mrkl na ni, ostře řezaný obličej znenadání ztratil obvyklou lhostejnost a rozsvítil se v hřejivém úsměvu, jaký si šetřil pouze pro ni. „Ahoj,“ řekl chlácholivě. „Žádný strach, v tomhle se vyznám.“

Věta stačila, aby Niema úzkost potlačila. Zbylí tři muži se na ni podívali. Nechtěla, aby si mysleli, že svůj úkol nezvládne, proto jen hodila rameny. „Pak jsem v klidu. Ještě se nevyznám v povinnostech novopečené manželky. Myslela jsem, že bych se *měla* klepat.“

Saíd, který si balil vlastní výstroj, se zachechtal. „Tohle jsou věru líbáňky za všechny peníze.“ Byl rozený Íránec, který získal americké občanství, houževnatý, šlachovitý čtyřicátník. Mluvil anglicky se stře-dozápadním přízvukem, za což vděčil jednak velké píli, jednak třiceti letům, které prožil ve Spojených státech. Já osobně bych si pro svatební cestu vybral Havaj. Přinejmenším bych se tam trochu ohřál.“

„Nebo Austrálii,“ prohlásil Hadí zasněně. „Tam mají zrovna léto.“ Hadí Santana měl v sobě arabskou a mexickou krev, avšak rodem byl Američan. Vyrostl v horkých končinách jižní Arizony a chlad ve studených íránských horách uprostřed zimy se mu nelíbil o nic víc než Niemě. Čekal ho úkol zajišťovat Dallase, až bude se Saídem zakládat nálože, a právě teď si prověřoval pušku a náboje.

„Když jsem se oženil, strávili jsme čtrnáct dnů v Arubě,“ prohlásil Dallas. „Nádherný kout.“ Znovu mrkl na Niemu a Niema se usmála. Pokud nebyl Dallas v Arubě ještě někdy jindy, při svatební cestě, na kterou se vydali před čtvrt rokem, z města vskutku mnoho neviděl. Celý čtrnáct dnů strávili jenom spolu, milovali se, dlouho vyspávali. Blaho. Tucker se rozhovoru nezúčastnil, jen chladnými tmavými očima jako by Niemu probodával; zvažoval, jestli se nedopustil chyby, když ji do týmu vzal. Neměla tolik zkušeností jako

ostatní, ale úplný nováček také nebyla. Nejen to, dokázala jakoukoli telefonní linku napíchnout se zavřenýma očima. Pokud ovšem Tucker jakkoli o jejích schopnostech pochyboval, byla by mnohem radši, kdyby s pochybnostmi vyrukoval a řekl je nahlas.

Jenomže pokud Tucker nějaké pochybnosti měl, šlo vlastně o půjčku a oplátku, protože Niema si sakra vůbec nebyla úplně jistá tím, jaký je on. Ne že by něco špatného řekl nebo provedl; neklid, který se jí ve vztahu k Tuckerovi zmocňoval, byl vlastně instinktivní, nevycházel z žádného konkrétního popudu. Přála si jen, aby on byl jedním z těch tří, co se vypraví do továrny, a ne aby s ní zrovna zůstával. Pomyšlení, že tu s ním sama stráví kdovíkolik hodin, jí drásalo nervy stejně jako vědomí, že Dallas bude v nebezpečí, a nebylo třeba, aby nervy už tak napjaté jako struny ještě víc přepínala.

Tucker měl původně v plánu účastnit se přepadení továrny sám, jenomže právě Dallas se vzepřel. „Koukni, šéfe,“ prohlásil s obvyklým klidem. „Není zapotřebí, aby ses do téhle práce míchal. Jsi sice stejně dobrý jako já, ale vlastní krk nastavovat nemusíš. Kdyby to bylo nezbytné, byla by to jiná, ale zatím o nic takového nejde.“ Oba muži si vyměnili nevyzpytatelný pohled a Tucker krátce přikývl.

Dallas s Tuckerem se znali už dřív, než Tucker skupinu sestavoval, a pracovali spolu. Jediný aspekt, který Niemu při hodnocení velitele skupiny naplňoval jistotou, byla plná důvěra, kterou její muž k veliteli skupiny choval, a když si Dallas Burdock někoho vážil, pak věděl proč. Dallas byl jeden z nejodvážnějších, nejnebezpečnějších mužů, jaké poznala. Do té doby, než potkala Tuckera.

Trochu na ni z daného pomyšlení padala hrůza, protože Dallas byl jiný. Až do doby, kdy ho před pěti měsíci poznala, vůbec nevěřila, že muži jako on existují. Teď měla jiný názor. Hrdlo se jí stáhlo, když sledovala, jak se manželova černá hlava znovu sklání nad zásobou výzbroje a výstroje a Dallas naprosto soustředěně kontroluje, zda všechno má. V takovou chvíli dokáže kromě práce vytěs-

nit všechno; umí se úžasně koncentrovat. Svědkem podobného soustředění byla jen u jediného dalšího člověka: u Tuckera.

Zničehonic jako by ji bodla určitá nejistota, málem pochybnost, že je doopravdy *vdaná*, obzvlášť za takového muže, jako je Dallas. Zнала ho pouhých pět měsíců, téměř stejně dlouho do něj byla zamilovaná, a přesto pro ni v mnoha ohledech zůstával naprosto neznámým člověkem. Pomalinku se poznávali, snažili se nastolit zaběhaný manželský řád – pokud o nějaké rutině může být řeč, když někdo pracuje jako smluvní agent pro nejružnější koncerny, především CIA.

Dallas byl klidný, vyrovnaný a schopný. Kdyby byla předměstskou paničkou, co se chová jako kvočna, vesměs by tyto vlastnosti vítala, ale v ní žádné nadšení nevyvolávaly. Rozhodně ne teď. Dallas určitě nebyl usedlý páprda. Potřebuje někdo sundat kočku ze stromu? Dallas na ten strom vyšplhá, jako by *sám* byl kocour. Potřebujete opravit vodovod? Dallas jej opraví. Je zapotřebí zachránit někoho z příboje? Je vynikající plavec. Potřebuje někdo zvládnout obtížnou ránu? Je skvělý střelec. Potřebujete vyhodit do povětří nějakou budovu v Iránu? Dallas je váš člověk.

Být tedy ještě houževnatější a nebezpečnější než Dallas nebylo jen tak, jenomže Tucker... takový byl. Nevěděla, proč si je tím tak jistá. Postavou a zjevem Tucker ten dojem nevzbuzoval; byl vysoký a štíhlý, ale zdaleka ne tak svalnatý jako Dallas. Nebyl popudlivý; dalo se říct, že byl vlastně mnohem klidnější než Dallas. Něco zvláštního, něco, co patřilo k jeho celkové uzavřenosti, mu svítilo v očích a Niemě napovídalo, že Tucker je osudový muž.

Všechny pochybnosti o veliteli skupiny si samozřejmě nechávala pro sebe. Chtěla dát plně za pravdu Dallasovu názoru na Tuckera, protože vlastnímu muži naprosto věřila. Nakonec to byla právě ona, kdo se chtěl do daného úkolu zapojit, protože Dallas měl chuť vyrazit na potápěčský výlet do Austrálie. Možná jenom připouštěla, aby na ni doléhalo napětí. Ocitli se koneckonců všichni v situaci, kdy by mohli v případě odhalení přijít o život, jenomže úspěch akce byl mnohem důležitější než nasazení, vlastního života.

Malá továrnička pohřbená hluboko v studených horách vyráběla biologickou látku, jejíž náklad měl být naložen a odeslán na teroristickou základnu v Súdánu. Útok ze vzduchu by byl nejrychlejší, také by nejspolehlivěji zaručoval, že výrobu dokonale zničí, jenomže takový zásah by stiskl spoušť a způsobil mezinárodní krizi, která by zároveň s továrničkou rozmetala i velice choulostivou rovnováhu na Středním východě. Světovou válku nikdo nechtěl.

Jakmile byl ze hry vyřazen letecký útok, nezbylo než zničit továrnu ze země, což znamenalo použít patřičně silné nálože a nastrožit je ručně. Dallas se nespolehal, že všechno vyřídí jenom semtex; v továrničce byla spousta výbušnin a akceleratorů, které musel pojistit, aby jen nevybuchly, ale aby všechno shořelo na popel.

Byli v Iránu už pět dnů a cestovali v naprostém poklidu. Niema měla na sobě tradiční muslimský hábit s obvyklým čádorem, z něhož jí vyčuhovaly pouze oči, a občas i ty si zakryla závojem. Persky neuměla – studovala francouzštinu, španělštinu a ruštinu, ale perštinu ne –, což nehrálo rohu, protože díky tomu, že byla žena, nikdo nečekal, že se bude někomu plést do řeči. Saíd byl zdejší rodák, a jak mohla posoudit, Tucker mluvil stejně plynne jako on, Dallas skoro tak dobře a Hadí jen o malinko hůř než Dallas. Občas ji pobavilo, když se dívala, jak má jeden vedle druhého oči černé jak uhly a tmavé vlasy, a v duchu se ptala, jestli její vybarvení nesehrálo při vybírání do skupiny větší roli než to, že se vyzná v elektronice.

„Hotovo.“ Dallas si připíchl do plátěné haleny vysílačku a tornistru s výbušninou si hodil přes rameno. On i Hadí měli stejnou výstroj. Niema prakticky sestrojila vysílačky z posbíraných zbytků, protože každému přístroji něco scházelo. Rozebrala je, sestavila dvě pořádné a zkoušela je, až měla jistotu, že budou fungovat jako hodinky. Napíchl také telefonní linky v továrničce, což byla úplná hračka, protože celé vybavení ústředny pocházelo ze začátku sedmdesátých let. Příliš mnoho informací odtamtud nezískali, avšak vesměs stačily, aby jim daly vědět, že zařízení funguje a že malá

továrnička připravuje zásobu antraxu pro teroristy v Súdánu. Antrax nebyl žádná zvláštnost, dokázal však pekelně řídit.

Saíd už se proplížil do výroby minulý večer a z průzkumu přinesl hrubý náčrt půdorysu, který prozrazoval, kde se antrax zkouší, ožívuje a skladuje, zároveň s prostorem, kde by měl Saíd s Dallasem rozmístit největší dávku trhavin. Jakmile továrna vyletí do povětří, Tucker s Niemou zničí vlastní výstroj — ne že by o něco zvláštního přišli — a ve chvíli, kdy se trojice mužů vrátí, budou připraveni vyrazit. Rozejdou se a všichni opustí zemi sólově, sejdou se podat hlášení až v Paříži. Niema samozřejmě bude cestovat s Dallasem.

Tucker zhasl světlo a trojice tiše proklouzla dveřmi do tmy. Niema okamžitě zalitovala, že Dallase alespoň neobjala nebo ho nepolíbila s přáním dobré cesty, ať už by si zbylí tři mysleli, co chtějí. Když jí mizel z dohledu, zavalil ji ještě větší chlad.

Když se Tucker ujistil, že příkrývky jsou opět všude zatažené, rozsvítil a začal čile chystat věci na cestu. Neměli mnoho zásob: trochu potravin, náhradní oblečení, něco peněz: nic, co by mohlo v situaci, kdyby je někdo zastavil, vzbudit podezření. Niema mu začala pomáhat a oba mlčky rozdělovali zásoby do pěti stejných hromádek.

Potom už nezbyvalo nic jiného nežli čekat. Přešla k vysílačce a přeladila ji, třebaže ji vyladěnou už měla; z druhé strany se zatím neozýval ani hlásek, chlapi nemluvili. Sedla si před vysílačku a schoulila se do klubíčka, aby s ní tolik necloumala zima.

Při celé akci věru nic nepřipomínalo veselý školní výlet, čekání však bylo nejhorší. Vždycky je, ale teď, když je Dallas přímo ohrožen, je napětí desetkrát větší. Nitro jako by jí spáry drtil démon. Mrkla se na laciné náramkové hodinky, uteklo pouhých patnáct minut. Chlapi ještě nemohli dojít ani k patřičnému baráku.

Na ramenou jí přistála tenká deka. Trhla sebou a podívala se na Tuckera, který stál vedle. „Trásla jste se,“ vysvětlil nezvyklý počin a opět se odsunul.

„Děkuju.“ Zachumlala se do přikrývky, a přestože gesto bylo milé, vlastně jí vadilo. Moc si přála, aby ji na Tuckerovi pořád něco neděsilo, či aby alespoň věděla, *proč* na něm pořád něco vidí. Pokoušela se všechny tyto myšlenky zahnat a soustředit se pouze na práci, avšak Tucker nebyl žádný hlupák; věděl, že je vedle něho jako na jehlách. Občas měla pocit, že spolu vedou tichou válku, o níž nikdo neví, a v těch vzácných chvílích, kdy se jim oči náhodou setkaly, byly ty její zcela prázdné, jeho trochu posměšně svítily.

Nikdy ovšem nešlápl vedle, nikdy neprovedl nic, co by utajený nesoulad zažehlo. Ke zbývajícím trojici mužů se choval velice přátelsky a profesionálně. K ní byl vždy dokonale zdvořilý a neosobní, což vlastně bylo rovněž důkazem jeho profesionality. Tucker si vážil Dallase a dozajista nehodlal rozbít tým nebo ohrozit akci tím, že by se nějak otevřeně dotkl jeho ženy. To mělo Niemu přesvědčit – ale nepřesvědčilo.

Až do chvíle, než jí přehodil přikrývku přes ramena, neprohodili spolu od okamžiku, kdy je trojice opustila, ani slovo. Byla by si přála, aby se nic nezměnilo; jen ať se Tucker drží v patřičné vzdálenosti, táhlo jí hlavou, tam je pro něj nejbezpečnější místo.

Sedl si, uvolněný a spokojený jako kočka. Zdálo se, že zima mu vůbec nevadí, že se v černém triku a teplácích cítí skvěle. Dallas vlastnil podobná vnitřní kamínka, protože ani jemu nikdy nebylo zima. Kde v sobě chlapi jako tihle dva berou tolik ohně, že z nich teplo sálá mnohem víc než v jiných lidech? Možná mají zvláštní fyzickou kondici, jenomže ona je taky slušně otužilá, a celou dobu, co jsou v Iránu, se vlastně jen klepe zimou. Byla ráda, že chlapům zima není, jenomže proč tu fabriku na ten zatracený antrax nepostavili místo v mrazivých horách někde v teplé poušti?

„Vy se mě bojíte?“

Poznámka ji zasáhla jako blesk z čistého nebe a vyděsila ještě víc, nežli když na ni hodil přikrývku, ne však tolik, aby ji vyvedla z rovnováhy. Věta zněla klidně, jako by Tucker mluvil o počasí. Ledově se na něj podívala. „Mám se před vámi na pozoru,“ opravila ho. Pokud si myslel, že bude svoje obavy popírat, tak jak to dělá

většina lidí, když se ocitne v úzkých, spletl se. Jak ho Dallas poučil, ať už pro zábavu nebo vážně, Niemu hned tak něco na kolena nedostane.

Tucker si opřel hlavu o chladnou kamennou zeď, přitáhl si jednu nohu a položil si ruku na koleno. Nevyzpytatelnýma očima si Niemu prohlížel. „Tak na pozor,“ podivil se. „Proč?“

Pokrčila rameny. „Ženská intuice.“

Rozesmál se. Smích si s Tuckerem nikdy nespojovala, jenomže s hlavou zakloněnou ke kamenům se chechtal na plné kolo. Srdečně, upřímně se bavil. Niema ho sledovala s povytaženým obočím, naznačujícím, že čeká, kdy přestane. Neměla nejmenší chuť ani pokusení chechtat se s ním, vůbec si nemyslela, že je tu důvod třeba jen lehce se usmívat. Na situaci nebylo vůbec nic k smíchu. Skupina plní v Íránu úkol, při kterém mohou všichni přijít o život, a když jsme u toho, ona veliteli skupiny nevěří, ani co by za nehet vlezlo, ha, ha, ha. Jasně, přesně tak.

Ježíši,“ zavrčel a osušil si oči. „Tohle všechno dokáže ženská intuice?“ Do hlasu se mu vloudil pochybovačný tón.

Niema si ho změřila kamenným pohledem. „Říkáte to, jako kdybych vás zprava zleva nabírala na kopí.“

„Zatím alespoň ne zjevně.“ Odmlčel se, avšak úsměv mu ze rtů nezmizel. „Víte, už dřív jsme s Dallasem pracovali. Co on říká vašemu podezření?“

Když čekal, co mu odpoví, byl naprosto uvolněný, jako by předem věděl, co by Dallas odpověděl – pokud se mu vůbec se svými pocity svěřila. Jenomže ona ani necekla. Především neměla nač si stěžovat, a navíc neměla ve zvyku vyvolávat potíže, když neměla lepší důkaz než ženskou intuici. Nepodceňovala svůj neklid, ale Dallas patřil k lidem, kteří se pevně drží reality a naučili se nesměšovat tuto realitu s city, protože jenom tak mohou působit v nebezpečné oblasti, kterou si vybrali jako povolání. Navíc měl Tuckera očividně rád, plně mu věřil a respektoval ho.

„O ničem jsem s ním nemluvila.“

„Ne? Proč ne?“

Pokrčila rameny. Dalším důvodem, proč Dallasovi o Tuckerovi nic neřekla, bylo vědomí, že její manžel dvakrát nejásal, když se měla této akce zúčastnit, a nechtěla mu dávat příležitost tvrdit „Co jsem říkal?“. Vyznala se dokonale ve svém oboru, avšak zkušenosti z bojiště, jaké měli ostatní, nikde nezískala, a proto nechtěla vyvolávat potíže. A rozhodla se jít do akce s nimi, i když věděla, že s Tuckerem nebude mít snadný život. Vzrušovalo ji napětí, nebezpečí, výsostná důležitost práce. Nikdy nechtěla pracovat někde s pevnou pracovní dobou; toužila po dobrodružství, chtěla stát v první linii. Když tak těžce získala místo, o které stála, nesmí provést nic, co by ji o ně připravilo.

„Proč ne?“ zeptal se ještě jednou Tucker, tentokrát s rozhodným podtónem. Chtěl odpověď a Niema tušila, že co chce, obvykle dostane.

Kupodivu se nebála. Výměnu názorů si skoro vychutnávala a byla ráda, že naježenost obou se vlastně vyrovnává a hrají s Tuckerem rovnou hru.

Jaký by v tom byl rozdíl?“ vrátila mu stejně chladný pohled. „Ať už si o vás myslím co chci, práci plním dobře a všechno si nechávám pro sebe. Proč, do toho vám vůbec nic není. Vsadím ovšem krk, že doopravdy se vůbec nejmenujete Darrell Tucker.“ Překvapil ji, protože se uchechtl. „Dallas tvrdil, že jste paličatá. A zrovna servítky si při tom nebral,“ prohlásil a uvelebil se pohodlněji u zdi.

Jelikož Niema už jednou slyšela, jak si Dallas něco velmi podobného huhlá pod nosem, když se o něco přeli, musela se usmát taky.

V daleko uvolněnější atmosféře se zeptal: „Proč myslíte, že se nejmenuju Tucker?“

„Nevím, Darrell Tucker je staré texaské jméno, a kdykoli slyším ve vaší výslovnosti texaský tón, pak by jméno odpovídalo – jenomže něco mi tu vadí.“

„Od doby, co jsem odešel z domova, jsem hodně cestoval,“ začínal.

Dvakrát posměšně zatleskala. „Skvělý výstup. Jasný rodák, krouťí přízvuk jako hrom.“

„Jenomže jste mi na něj neskočila.“

„Vsadím se, že dokážete zfalšovat tolik nářečí, kolik si vzpomenete.“

Pobaveně řekl: „Dobrá, zřejmě mi neuvěříte. V pohodě. Nemůžu dokázat, kdo vlastně jsem. Jedno mi ale věřit musíte: nejdůležitějším cílem je pro mě vyhodit ten barák do povětří a dostat nás všechny bezpečně domů.“

„Jak nás chcete dostat domů? Musíme se rozdělit, pamatujete?“

„Protože jsem předběžně připravil všechny kroky, odhadl všechny problémy, které jsem vytušil, a připravil se na ně.“

„Všechno ovšem předvídat nemůžete.“

„Pokouším se. Proto mi začínají růst šediny. Celé noci si lámu hlavu starostmi.“

Vlasy měl stejně černé jako ona, nikde ani jedna stříbrná nitka. Jeho humor vycházel z nadsázky, přecházel až do ironie; byla by stála víc o to, aby jí druh svého humoru neprozradil, přála si, aby mezi nimi dál vládlo mlčení. Proč je přerušil? Proč proboha zrovna teď zničehonic složil zbraně?

„*Jsmo na místě.*“

Když slyšela šeptaná slova, která se ozvala z vysílačky, zvýšila hlasitost. Nevěřicně si ověřila čas; od okamžiku, kdy se podívala na hodinky naposledy, uteklo půl hodiny. Natolik soustředila pozornost ke sporu s Tuckerem, že se zapomněla třást. Jako když jí hlavou projede blesk: právě proto celý spor začal. Snažil se odvést jí pozornost tématem, kde měl jistotu, že jej nebude moci ignorovat.

Teď už stál u vysílačky a nasazoval si sluchátka. „Nějaké problémy?“

„*Žádné.*“

To bylo všechno, pouze čtyři šeptem pronesená slova, jenomže je vyslovil právě její manžel a Niema aspoň pro danou chvíli věděla, že je v pořádku. Opřela se a snažila se srovnat dech.

Teď už ji Tucker nemohl ničím, pomineme-li fyzické násilí, vyvést z míry, a proto ji nechal na pokoji. Třebaže věděla, že vysílačka je přesně nastavená na patřičné vlny, znovu si ladění ověřila.

Měla chuť ještě jednou, pro jistotu, prověřit dálkové nastavení roznětky. Ne, ví, že bude fungovat dokonale. A Dallas ví, co dělá.

„Vyprávěl vám Dallas, jakým výcvikem prošel?“

Hodila po Tuckerovi netrpělivým pohledem. „Nepotřebuju, abyste mě rozptyloval. Díky za předchozí snahu, ale teď už se prosím neobtěžujte.“

Překvapeně stáhl obočí. „Takže jste mě odhalila,“ prohodil jako na okraj, až Niemu napadlo, jestli ji opravdu chtěl jenom přivést na jiné myšlenky. Tucker byl tak strašně *nevyzpytatelný*, že i když měl člověk pocit, že ho má dokonale přečteného, bylo možné, že zaznamenal jenom to, co mu Tucker k přečtení nabízel. Jenomže teď vás chci o něčem ujistit. Víte, jakým výcvikem prošel?“

„Že prošel potápěčským kurzem BUD/S? Ano.“ Potápěčský kurz tohoto druhu byl vlastně výcvik k provádění demolicí pod vodou, říkalo se mu také „Škola pro tuleně“ a výuka byla tak náročná, že absol-ventský glejt získala jen hrstka všech uchazečů, kteří se do kurzu zapsali.

„Vyprávěl vám ale, co je součástí výcviku?“

„Ne, aspoň ne podrobně.“

„Pak mi věřte, Dallas dokáže věci, na které by se obyčejný chlap nezmohl ani ve snu.“

„Já vím. A – děkuju. Jenomže je pořád jenom člověk a plány se mohou zvrtnout.“

„To on ví. Všichni to vědí. Jsou připraveni.“

„Proč nechtěl, abyste šel do akce vy?“

Pauza, která se rozhostila, byla tak kratinká, že si Niema nebyla vůbec jistá, zda ji slyšela. „Ať říkal Dallas cokoli, rozhodně si nemyslí, že jsem lepší než on,“ prohlásil Tucker opět s humornou nadsázkou.

Nevěřila mu. Dallas si ho nesmírně vážil. Navíc kratinká přestávka, než se přiměl k odpovědi, napověděla, že odpověď zvažuje, a přitom slova, která vypálil, zvažovat nebylo zapotřebí.

Ať už byl kdo byl, ať už cokoli zatajoval, Niema se smířila s tím, že jí nikdy přímo neodpoví. Byl to možná jeden z těch paranoid-

ních ustrašenců, o kterých každý čte a ví, že právě tihle lidé vidí na každém kroku špiony a nepřátele, a kdybyste se jich zeptali, jestli bude zítra pršet, budou spekulovat, co máte na zítřek za lubem, když si koledujete o pořádnou slotu.

Z vysílačky se ozval Saídův hlas. „*Problém,*“ šeptal. „*Ve skladišti se něco děje. Jak se zdá, chystají se nakládat.*“

Tucker zaklel. Skladiště bakteriologických látek bylo nutné zničit dřív, než se podaří naložit třeba jen nicotné množství chemikálie. V noci bývalo opuštěné, stráže hlídaly jenom před vchodem, ale zrovna teď se tam dělo cosi, co Saídovi znemožňovalo nastražit nálože.

„Kolik jsi jich uložil?“ zeptal se Tucker.

„*Podařilo se mi jich uložit... osm... ne, devět. Schoval jsem se za pár sudů, ale teď už se nemůžu hnout.*“

Nemohou dovolit, aby náklad opustil skladiště.

„Dallas,“ špitl Tucker tiše do mluvítko.

„*Jdu na to, šéfe. Já už mám nálože na místech.*“

Niema si zaťala nehty do dlaní. Dallas se chystá jít Saídovi na pomoc, jenomže dva jsou málo, a sotva se Dallas pohne, bude riskovat, že ho někdo uvidí. Natáhla se pro druhou soupravu sluchátek; netušila, co manželovi řekne, a stejně neměla šanci. Tucker se rozmáchl, vytrhl z vysílačky zástrčku a Niemina sluchátka odhodil. Když zpražil Niemu pohledem, oči mu mrazivě, nesmiřitelně jiskřily.

Zničehonic stála, ramena útočně zvednutá, ruce zaťaté v pěsti. Je můj manžel,“ vyhrkla zuřivě.

Tucker zakryl mikrofonek rukou. „A nepotřebuje, abyste mu zrovna teď hrála na nervy tím, že vás uslyší.“ Ostře dodal. Jestli se o něco pokusíte, svážu vás a nasadím vám roubík.“

Niema samozřejmě také prošla jistým výcvikem, a jakmile Dallas pochopil, že z ní nikdy neudělá domácí putku, která bude vyseďávat v kuchyni, naučil ji pár kousků, které by v žádném kurzu sebeobranu nepoznala. Jenomže co do zkušeností měla oproti Dal-

lasovi i Tucke-rovi hezky co dohánět. Jediný způsob, jak soupeře dostat, bylo překvapit ho.

Jenomže Tucker měl pravdu. Krucinál, samozřejmě měl pravdu. Všechno, co by mohlo Dallase rozptýlit, musí teď Niema spolknout. Zvedla ruce, jako když se vzdává, a o tři kroky couvla. Chatrč byla tak malá, že o moc dál by se stejně nedostala. Sedla si na ranec se zásobami a pokoušela se potlačit návaly úzkosti.

Minuty se vlekly. Věděla, že Dallas se plíží do prostoru, kde je skladiště, že využívá každíčkou možnost, jak se ukrýt a neriskovat. Věděla také, že každá vteřina pomáhá teroristům naložit o další várku bakteriologické látky víc. Dallas bude jako na ostří nože balancovat mezi opatrností a odvahou.

Tucker řekl do mikrofonu: „Saíde, hlášení.“

„*Nemůžu se tu ani hnout. Nákladák už je skoro naložený.*“

„*Dvě minuty,*“ řekl Dallas.

Dvě minuty. Niema zavřela oči. Po zádech se jí řinul studený pot. Prosím, vzývala Boha. Prosím. Jiná slova nenacházela.

Dvě minuty mohou být celý život. Čas sám je podivně pružný, povoluje, až se každá vteřina vleče, jako by se velká ručička na hodinkách přímo zastavila.

„*Jsem na místě.*“

Málem se neovládla. Kousla se však do rtu, až ucítila na jazyku krev.

„*Jak to vypadá?*“

„*Saídovi se podařilo nacpat prdel do jedné díry. Hej, hochu, kolik náloží jsi položil?*“

„*Jednu.*“

„*A kruci.*“

Jedna byla málo. Niema poslouchala a věděla moc dobře, kolik náloží je zapotřebí, aby skladiště nadobro rozmetali.

„*Hadí?*“

„*Na místě. Moc ti nepíchnu.*“

„*Začni se stahovat.*“ Dallas mluvil vyrovnaně. „*Saíde, odjisti všechny nálože.*“

Chvilku se rozhostilo ticho. Potom Saíd ohlásil: „*Hotovo.*“
„*Připrav se, hod' celý svazek pod náklad'ák a upaluj, jako by ti hořela koudel u zadku. Budu tě palbou kryt. Dávám nám na vypadnutí pět vteřin, potom zmáčknu knoflík.*“
„*Krucinál. Mohl jsi nám taky dát šest,*“ prohlásil Saíd.
„*Připravte se!*“ Dallas byl naprosto klidný. „*Ted'!*“

KAPITOLA DRUHÁ

Z vysílačky vyrazilo staccato palebné přestřelky. Niema sebou trhla, jako by střely zasáhly ji, a ruce si nemilosrdně přitiskla k ústům, aby potlačila výkřik, který ji dusil. Tucker se otočil, jako by nevěřil, že zůstane zticha. Nemusel se bát; změnila se v kus ledu.

Potom se ozval krátký zvířecí skřek.

„*Kurva pes! Saíd ji koupil.*“

„Vypadněte,“ nařídil Tucker, jenomže se rozštěkala nová salva a jeho rozkaz v ní zanikl.

A z plechové krabičky s mikrofonom se ozval zvuk, při němž se Niemě zježily všechny vlasy na krku, jako by se odněkud vydralo zařičení, podbarvené střelbou, a po něm dutá rána.

„*Ach... do prdele.*“ Slova zněla jen tiše, napjatě. Niema jen stěží rozpoznala Dallasův hlas.

„*Hadí!*“ zařval Tucker. „Dallas to dostal. Odnese ho –“

„*Ne.*“ Odmítnutí doprovázel vzdech, hluboký a dlouhý.

„Vydrž, kámo, jsem tam hned –“ naléhal Hadí.

„Ušetři si... námahu. Chytil jsem ji do břicha.“

Celý svět jako by zešedivěl. Niema se snažila odrazit šok, odrazit pocit, že se jí celé tělo chystá rozletět na kousky, když jí žaludek vletěl až do krku a sevřel plíce, že nemohla ani dýchat. Průstřel břicha. I kdyby byl ve Státech, s pohotovostní záchrannou službou hned na místě, jednalo by se o těžké zranění. Ale tady, v těchto opuštěných chladných kopcích, odkud je bezpečná lékařská pomoc chirurgů na hony vzdálená, je to stejné jako rozsudek smrti. Věděla to; mozek tuto skutečnost přijal. Jenomže Niema ji odmítala, nechtěla si ji připustit.

Pak se ozvaly další výstřely, mnohem blíž. Dallas ještě stále střílel, odrážel nepřítel.

„Šéfe...“,“ proplul chatrčí slabý šepot.

„Jsem tady.“ Tucker ještě stále očima probodával Niemu.

„Je... *Může mě Niema slyšet?*“

Dallas byl na pokraji zhroucení, protože jinak by se nemohl takhle ptát. Muselo mu být jasné, že Niema může slyšet všechno. Měla vysílačku puštěnou naplno.

Tucker z ní nespustil oči. „Nemůže,“ prohlásil.

Další výstřely. Dallasovo pracné lapání po dechu. „*Dobře. Mám... mám ještě pořád roznětku. Nemůžu jim dovolit, aby s tím svinstvem... vypadli.*“

„Ne,“ prohlásil Tucker znovu. „To nemůžeš.“ Hlas mu zněl velice něžně.

„*Snaž se... o ni postarat.*“

Tucker ještě stále Niemu očima hlídal, obličej jako masku.

„Postarám se.“ Chvilí se odmlčel a pak řekl: „Spust’ to.“

Výbuch otrásl chatrčí a ze všech škvír ve stropě začalo padat kamení a písek, dveře div nevypadly z rámu. Když Tucker vyskočil, strhl si sluchátka a hodil je na zem, tlaková vlna ještě nepominula. Popadl kladivo a začal systematicky ničit vysílačku. Byl to sice letitý a zastaralý aparát, ale fungoval a k plánu skupiny patřil

požadavek nenechat na místě nic, co by mohl někdo použít. Změnit vysílačku v hromádku střepů zabralo půl minuty.

Jakmile skončil, odstrčil Niemu od připraveného proviantu a bleskově začal ranečky přebalovat a přerozdělovat, co si vezmou s sebou. Niema stála uprostřed chatrče beze slova, neschopná pohybu, mysl ochromenou otřesem. Cítila bolest; v hrudi ji svíral drásavý tlak, jako by jí mělo puknout srdce, avšak i tento pocit jako by k ní přicházel odněkud z dálky.

Tucker jí hodil přes ramena teplý kabát. Niema si ho prohlížela a vůbec nechápala, jak má podle Tuckera s kabátem naložit. Mlčky ji do něj zabalil, ruce jí strčil do rukávů, jako by byla batole, zatáhl zip a vlasy jí zastrčil pod límec jako rezervní šálu. Na ruce jí navlékl rukavice a na hlavu posadil teplou kožešinovou čepici.

Sám si přes hlavu přetáhl tlustý svetr a nasoukal se do vlastní bundy. Když si natahoval rukavice, ozvalo se zvenčí tiché písknutí. Tucker zhasl světlo. Dveřmi se protáhl Hadí a Tucker znovu rozsvítil.

Dokonce i v slabém světle z jediné baterky bylo vidět, jak je Hadí strhaný a bledý. Okamžitě se podíval na Niemu. „Bože –“ nakousl, jenomže Tucker ho bleskovým pohybem umlčel.

„Teď ne. Musíme vyrazit.“ Podal Hadímu jeden z připravených ranců a druhé dva si hodil přes záda sám. Zvedl pušku. Vzal Niemu za ruku a vedl ji do temné noci. Dopravní prostředek, který měli k dispozici – stará renaultka –, jim vypověděl službu hned první noc a ani Tuckerova obrovská zručnost nestačila na zlomenou osu. Hadí se ustaraně podíval na Niemu. Poslední dva dny pochodu vydržela; šlapala jako robot, a i když je Tucker stále popoháněl, držela krok. Když jí položili nějakou přímou otázku, vždycky odpověděla; když ji Tucker krmil, jedla, když jí dal napít, napila se. Bohužel nikdy neusnula. Když jí poručili, lehla si, avšak usnout nedokázala a oči už měla únavou napuchlé. Oba muži věděli, že se určitě co chvíli sesype.

„Co hodláš podniknout?“ zeptal se Hadí Tuckera tiše. „Rozejdeme se, jak bylo původně v plánu, nebo zůstaneme pohromadě? Možná budeš potřebovat, abych ti s ní pomohl.“

„Rozdělíme se,“ rozhodl Tucker. „Bude to bezpečnější. Žena, cestující v doprovodu dvou chlapů, vzbudí víc pozornosti než manželé.“

Měli namířeno na severozápad, nejhustěji obydlenou iránskou oblast, jenomže to byla jediná trasa, kudy se mohli dostat do Turecka a do bezpečí. Přímo na západ ležel Irák, do Afghánistánu a Pákistánu by se museli vydat východním směrem, přes rozdrobené státečky, které se odtrhly od Sovětského svazu, vedla cesta severovýchodně, Kaspické moře bylo na severu a Perský záliv na jihu, za velice nehostinnou pouští. Jediný směr, kterým se mohli vydat, bylo Turecko. Od nynějška až tam si bude Niema oblékat tradiční muslimský čádor.

Zpočátku pochodovali v noci, kdy bylo pravděpodobnější, že je nikdo nespátí a nezačne pronásledovat, třebaže bylo možné, že za sa-botéry platili jen Saíd a Dallas. Také se mohlo stát, že o vetřelcích vlastně nikdo neví. Továrnička byla na konci světa a jiné spojení se světem než telefonní linku neměla. Klidně se mohlo stát, že Dallas stiskl knoflík dřív, nežli se k telefonu dostal někdo z dělníků, i když byla otázka, jestli se vůbec někdo volat pokoušel.

Barák doslova lehl popelem. Tucker svěřil Niemu do péče Hadího a jeho ostražitého oka a sám situaci prověřil. Dallas jako vždycky splnil úkol dokonale; co neponičila plastická trhavina, spolkly plameny.

Tehdy poprvé Niema sama promluvila. Když se Tucker vrátil, upřela na něj pohled neproniknutelných tmavých, šťvaných očí se špetkou naděje. „Našel jste ho?“ zeptala se.

Lekl se a navenek řekl klidně: „Ne.“

„Ale – jeho tělo...“

Neupínala se k bohapusté naději, že Dallas ještě žije. Chtěla ho jenom pochovat.

„Niemo... zůstal jen popel,“ řekl nejlaskavějším tónem, jaký mohl nasadit, i když věděl, že jde o marný pokus, že ránu tak jako tak ne-zkonejší. Celou dobu se chovala jako voják, v danou chvíli však vypadala k zbláznění *křehce*.

Zůstal jen popel. Viděl, jak ji jeho slova zasáhla, neušlo mu, že se jí podlomila kolena. Od té doby už nic nechtěla, dokonce ani vodu. Tucker sám byl natolik otužilý, že vydržel hezky dlouho, než si uvědomil, že má žízeň, takže vlastní měřítka u Niemy uplatnit nemohl. Stanovil si proto rozvrh: každé dvě hodiny ji přinutil napít se. Každé čtyři hodiny ji přinutil něco sníst. Ne že by ji musel *přemlouvat*; cokoli jí podal, bez protestů přijala.

Nastal čas, aby se – tak jak bylo v plánu – rozdělili, jenomže Niema namísto s Dallasem nyní měla zůstat s ním a Hadí se ze země měl vytrazit sám.

Druhý den je čekal Teherán, kde už se mezi lidmi ztratí. Tucker najde spojku, a když bude mít štěstí, podaří se mu zařídit i dopravu. Další den by se měli dostat k turecké hranici a stačí ji překročit. Nechají na místě vozidlo a hranici překročí v noci na odlehlém místě, které už s předstihem prozkoumal. Hadí přejde hranici na jiném místě.

Ten se teď poškrábal na bradě. Ani jeden z nich se dva týdny neholil, takže byli pěkně zarostlí. „Možná, že až zítra dorazíme do Te-heránu, stihnu se někde propasírovat, najít nějakou lékárnu a koupit pár prášků na spaní nebo něco podobného. Musí si zdřímnout.“

Zastavili, že si chvilku odpočinou ve stínu zdi, která jediná zůstala z malé, dávno opuštěné lepenice. Niema si sedla kousíček od nich, navzdory jen malé vzdálenosti, která je rozdělovala, naprosto opuštěná. Ani se nehnula. Jenom seděla. Měla by si možná ulevit pláčem, napadlo Tuckera. Možná kdyby ze sebe všechnu trýzeň vyplavila a vyčerpala se, usnula by. Jenomže neplakala; rána byla příliš hluboká a Niema ještě nemohla plakat. Ten čas teprve přijde.

Tucker zvážil Hadího návrh, avšak představa, že bude Niema omá-mená, se mu v případě, že budou muset zvýšit tempo, vůbec nelíbila. Jenomže... „Možná,“ nadhodil, ale nerozhodl.

Odpočívali dosti dlouho. Pak Tucker vstal a dal najevo, že přestávka skončila. Niema se zvedla také a Hadí k ní přistoupil, aby jí pomohl překročit hromádku uvolněných vepřovicových cihel. Nepotřebovala pomoc, avšak Hadí se o ni staral jako kvočna.

Šlápl na prkno. Zhouplo se a smetlo pár cihel, které Niema právě překračovala. Ztratila rovnováhu, uklouzla a přistála pravým ramenem v hromadě trosek.

Nevykřikla, ještě stále se dokázala chovat tak, jak ji vycvičili, to jest nebudit pozornost. Když jí Hadí pomáhal vstát, tiše zaklel a omlouval se. „Krucinál, odpusť! Nestalo se ti nic?“

Zavrtěla hlavou, oprášila si šaty i rameno. Když si oprašovala rameno podruhé, všiml si Tucker, jak jí mezi obočím naskočila tenká vráska, a přestože za těch pár dnů nedala nikdy ani náhodou najevo své pocity, okamžitě poznal, že je něco špatně.

„Jste zraněná.“ Stál u ní, ještě než větu dořekl, a vedl ji z trosek.

„Narazila sis rameno? staral se Hadí.

„Ne.“ Odpověď zazněla jen trochu zmateně, ale přesto Niema otočila hlavu a snažila se prohlédnout si rameno. Tucker ji otočil. V košili měla díрку a tou prosakovala krev.

„Musela jste upadnout na něco ostrého,“ prohlásil a hlavou mu proběhlo, že škodu napáchal možná střep z cihly, avšak potom si všiml, jak ze shnilého prkna trčí rezatý hřebík.

„Byl tam hřebík. Ještě že v sobě máte tetanovku.“ Při řeči jí zručně rozepínal košili. Podprsenku neměla, takže uvolnil pouze několik horních knoflíků a potom košili na zraněném rameni stáhl.

Píchnutí už zrudlo a začínalo otékat, krev se nezastavovala. Hřebík pronikl do svalu nad lopatkou, těsně vedle paže. Tucker na ránu přitlačil, aby se krev řádně spustila. Hadí už otevřel hubenou cestovní lékárníčku, vytáhl několik balíčků gázy a krev utíral.

Niema stála bez hnutí, nechala je ošetřovat ránu, jak se jim zachtělo, i když jí věnovali trochu větší pozornost, než bylo nutné.

Jenomže každé zranění, které by je zdrželo, znamenalo, že v Iránu budou muset zůstat déle, než by bylo bezpečné, a proto měla jejich péče logiku, i když podle Tuckera tu největší roli hrál mužský instinkt ochránit ženu. Nejenomže byla jediná, kterou tu měli, byla doopravdy zraněná, a i když ne fyzicky, určitě citově. Krásnou mladou ženu si tým musel jak pro odvahu, tak pro chytrost okamžitě zamilovat a nebylo divu, že se z nich stali její rytíři.

V duchu všechny instinktivní i osobní důvody naprosto chápal. V nitru si byl vědom, že kdyby bylo zapotřebí zabránit, aby na ni dolehlo jakékoli další bolestné břímě, je ochoten hory přenášet. Slíbil Dallasovi, že o ni bude pečovat, a svůj slib za jakoukoli cenu splní.

Slunce jí ozářilo nahé rameno a změnilo jí pleť v perlu. Navzdory tmavým vlasům a očím měla pokožku úplně bílou. Když jí na ránu nanášel antibiotickou mast, viděl půvabně prohnutou klíční kost a neodolal, aby neobdivoval krásnou stavbu Niemina těla. Přestože na sobě měla vlastně hrubé oblečení, nebyla ani trochu nalíčená, vlasy si kolik dní nečesala a všichni doopravdy, doopravdy potřebovali sprchu, sršela z ní ženskost. Vypadala natolik žensky a krásně, že ho celou dobu udivovalo, jak je statečná.

„Vypadá jako někdo, koho by sis rád postavil někam na podstavec a jenom hlídal, aby ji někdo nepošpinil nebo nezranil,“ prohlásil Dallas ještě předtím, než se Tucker s Niemou při sestavování skupiny setkal. „Jenomže když se o něco pokusíš, vykopne ti zuby,“ prohlásil s vrcholným chlapským uspokojením, protože jemu patřila, a Tucker jen s údivem kroutil hlavou, jak je Dallas Burdock bezostyšně zamilovaný. Tucker přilepil na ránu velikou náplast a navlékl Niemě košili. Chtěl ji i zapnout, avšak Niema se už snažila se skloněnou hlavou učinit tak sama, i když jí prsty moc čile nehrály.

Reagovala otupěle, znaveně. Pochyboval, že kdyby se přihodilo něco, při čem by bylo nezbytné okamžitě jednat, dokázala by Niema situaci zvládnout. *Musí* se trochu prospat, táhlo mu hlavou, za jakoukoli cenu. Kývnutím Hadího zavolal. „Já už ji dál nepoženu.

Podle mapy je asi patnáct mil severně odtud malá vesnice. Myslíš, že bys pro nás mohl ukrást nějaké kolo?“

„Je papež katolík?“

„Ale neriskuj. Nemůžeme si dovolit, aby se na nás někdo pověsil. Když bude zapotřebí, počkej, až bude hluboká noc.“ Hadí souhlasně přikývl.

„Když se do rozbřesku nevrátíš, dáme se na cestu sami.“

Hadí znovu přikývl. „O mě se neboj. Když se nevrátím, odved’ ji.“

„To zamýšlím.“

Hadí si vzal s sebou trochu jídla a vodu a brzy jim zmizel z dohledu. Niema se nevyptávala, kam jde; prostě jenom seděla a zírala do prázdna. Ne, do prázdna ne, pomyslel si Tucker. Prázdnota by byla mnohem snesitelnější než bezedná studna bolesti, která se jí zrcadlila v očích.

Den ubíhal. Tucker strávil určitou dobu tím, že vyráběl přístřešek, který by je trochu ochránil před sluncem ve dne a před větrem v noci. Když se dostali o kousek dál z hor, teplota stoupla, avšak noci byly stále děsivě chladné. Jedli, alespoň Tucker; Niema spolkla leda pár soust, zato se vždycky o trochu víc napila.

K večeru jí lehce zrudověly tváře. Tucker si na ně sáhl a překvapeně zjistil, že jí tvář hoří. „Máte horečku,“ řekl. „Může to být otrava.“ Horečka nebyla nijak vysoká, takže ta ho právě děsit nemusela, avšak tělo Niemy už si nový nápor bolesti dovolit nemohlo.

Jedl při světle baterky. Horečka už zbavila Niemu nadobro jakékoli chuti k jídlu a ten večer nesnědla nic. Opět jenom vypila spoustu vody. „Pokuste se usnout,“ naléhal a ona si poslušně lehla na přikrývku, kterou pro ni prostřel, avšak Tucker chvíli sledoval, jak oddechuje, a věděl, že vůbec nespí. Jenom tam ležela s pohledem upřeným mezi stíny a trápilo ji, že mezi nimi nikde nevidí manžela a nikdy už ho nespatří.

Tucker ji zezadu pozoroval. Byli s Dallasem velice zdrženliví, nikterak nedávali na veřejnosti najevo, jak se mají rádi, avšak v

nocí spali vedle sebe, Dallas přitisknutý těsně k ní, silnou paží ovínutou kolem Niemina pasu. A ona spala jako dítě naprosto jistá, že je v bezpečí.

Možná že právě teď nedokáže usnout jen proto, že je sama a že na ni fouká. Vlastně úplně prostá věc, kterou by manželé velice snadno vyřešili: stačí se k sobě v noci přitisknout a poslouchat, jak milovaný člověk vedle vás dýchá. Možná že právě toto důvěrné splynutí tolik znamenalo. Tucker v sobě nedokázal takovou důvěrnost probudit, osvobodit se od všech pochybností, ale věděl, že tento vztah existoval mezi Niemou a Dallasem. Dallasova smrt Niemu o všechno oloupila a ona už v noci nenachází klid. Tucker si v duchu vzdychl, protože věděl, co musí udělat, a věděl, co ho to bude stát.

Podal si láhev s vodou, tiše k Niemě přešel, lehl si za ni na příkrývku a vedle položil vodu. „Pš,“ šeptl, když se napružila. Jenom spi,“ oslovil ji důvěrně. Přitiskl se k ní a předával jí jak své teplo, tak sílu. Přehodil přes ně ještě druhou deku, aby na ně nefoukalo, a přitáhl si ji pevněji k sobě.

Cítil, jak s ní cloumá horečka; teplota, která z ní sálala, je objímala jako třetí příkrývka. Přesto se Niema lehce chvěla a Tucker si ji přitáhl blíž. Ležela na zdravém levém boku a pravou paží měla položenou velice klidně, aby s ní ani nepohnula.

„Horečka bojuje s otravou,“ prohlásil tiše a chlácholivě. „V lékárnice s první pomocí máme aspirin, kdyby ti bylo moc zle, ale pokud horečka moc nestoupne, myslím, že bychom měli zkusit, co dokážeš sama.“

„Ano.“ Sotva ji bylo slyšet, jak unaveně odpověděla.

Pohládl ji něžně po vlasech a snažil se vymyslet, čím ji zabavit. Možná že kdyby přestala *myslet*, přece jen usne. „Viděl jsem jednou zatmění slunce. Byl jsem tehdy v Jižní Americe.“

Neřekl přesněji kde. „Bylo takové vedro, že se vzduch dal krájet. Ledové sprchy vůbec nepomáhaly. Sotva jsem se utřel ručníkem, už jsem byl zase zpocený. Všichni chodili polonazí.“

Nevěděl, jestli ho poslouchá; a bylo mu to jedno. Dál konejšivě mluvil něžným, jednotvárným tónem, vlastně jenom šeptal. Pokud ji znudí tak, že usne, tím líp.

„V rádiu hlásili, že ten den má dojít k zatmění slunce, avšak vedro bylo tak úmorné, že to nikoho nezajímalo. Byl jsem v malé vesničce a tamější obyvatelé hodili zatmění slunce za hlavu. I já jsem na ně zapomněl. Byl jasný den, takže ostré světlo mě pálilo do očí, a proto jsem měl sluneční brýle. A najednou tu bylo zatmění. Slunce pořád ještě svítilo, obloha byla modrá, ale zničehonic jako kdyby se přes slunce stěhoval mrak. Všichni ptáci přestali zpívat a zvířata ve vesnici vesměs zalezla.

Jeden z vesničanů zvedl hlavu a povídá. „Koukni se na sluníčko,“ a já si vzpomněl na zatmění. Varoval jsem ho, aby se do slunce moc dlouho nekoukal, protože jinak oslepne. Světlo bylo ponuré, jestli si umíš představit šerý svit slunce. Obloha se změnila v tmavě modrou a teplota přinejmenším o dvacet stupňů klesla. Stmívalo se čím dál víc, i když obloha byla pořád modrá.

Nakonec se slunce zatmělo úplně celé a byl vidět kruh světla kolem měsíce. Na zemi bylo podivné, husté šero, a přestože obloha nad hlavou svítila, bylo ticho jako v hrobě. Soumrak trval několik minut a celou tu dobu se ve vesnici neozval ani hlásek. Muži, ženy i děti – nikdo nepromluvil, nikdo se nepohnul.

Potom se začalo světlo vracet a ptáci začali znovu zpívat. Kuřata se-skákala z hradů a psi začali štěkat. Měsíc se pohnul a bylo stejně horko jako předtím, avšak nikdo už počasí do horoucích pekel neposílal.“ Za dva dny nato celou vesničku nepřítel zmasakroval – jenomže to si nechal Tucker pro sebe.

Čekal. Nedýchala dost zhluboka, aby uvěřil, že spí, avšak přinejmenším nebyla tak napjatá jako dřív. Jestli se uvolní, možná se i tělo poddá a ponoří se do spánku.

Druhá historka, kterou jí vyprávěl, byla o psovi, kterého jako kluk choval. Žádného psa neměl, jenomže to ona neví. Pes, kterého si vymyslel, byl vořech s dlouhým tělíčkem jako dakl a kudrnatou srstí jako pudl. „Uliční směs,“ řekl vesele.

„Jak se jmenoval?“

Trhl sebou. Mluvila tiše, jako z velké dálky. V hrudi mu bolestně zatrnulo. „Byla to fenka,“ prohlásil. „Říkal jsem jí Fifi, protože jsem byl přesvědčený, že je to pravé jméno pro pudlíka.“

Vyprávěl jednu příhodu z Fifiných průzkumných cest za druhou. Byla skutečně ohromný pejsek. Uměla se vyšplhat na strom, otevřela si skoro všechny dveře a nejradši měla – panebože, jak se nějaká dětská strava jmenuje? – ovesnou kaši. Fifi spávala s kocourem, schovávala boty pod kanape, a jednou mu dokonce sežrala celý domácí úkol. Příběhy smyšlené Fifi vyšíval Tucker celou půlhodinu, snažil se udržet hlas ve stejném ladění a rytmu a občas se odmlčel, jen aby si ověřil, jak Niema dýchá. Dech se zpomaloval, prohluboval, až nakonec usnula.

Sám si také zdříml, i když jen jako na vodě. Stále zůstával v pohotovosti.

Poslouchal, jestli se vrací Hadí, hlídal jakýkoli podezřelý zvuk. Několikrát se probudil naplno, aby se ujistil, jak je na tom Niema a zda jí nestoupá horečka. Ještě pořád hořela, Tucker však byl spokojený, že teplota už nestoupá a tělo se vlastní silou uzdravuje. Pro jistotu jí ovšem tu a tam nadzvedl hlavu, aby se mohla napít. Tak jak předpokládal, jakmile se přinutila usnout, převzala velení sama příroda, a přestože Niemu snadno probudil, ve chvíli, kdy zavřela oči, spala znovu jako dudek.

Hodiny utíkaly a Hadí se nevracel. Tucker byl trpělivý. Do nejhlubšího spánku ukolébají lidi hodiny těsně před rozbřeskem a Hadí čeká možná právě na tento čas. Přesto se pokaždé, když se probíral z dřímoty, mrkl na hodinky a zvažoval, co dál. Čím déle nechá Niemu spát, tím silnější děvče bude a o to rychleji zdolá cestu. Jenomže čekat příliš dlouho si nemohl dovolit.

V pět hodin cvakl baterkou, trochu se napil a potom Niemu něžně vzbudil. Napila se z láhve, kterou jí přidržoval, potom se k němu přitulila a ospale si povzdychla. Je čas vstávat,“ zašeptal.

Neotevřela oči. Ještě ne.“ Otočila se k němu a objala ho kolem krku. „Mmm.“ Zavrtala se k němu blíž, přitiskla mu obličej k hrudi.

Myslela, že je Dallas. Ještě stále byla omámená dřimotou, otupená hlubokým spánkem a možná se jí o něm zdálo. Byla zvyklá probouzet se v manželově náručí, přitulit se k němu, i když se zrovna nemilovali, a v krátké době, co byli oddáni, Dallas podle Tuckera určitě moc často ranní pomilování nevynechal.

Musí s ní zatřást, pořádně ji vzbudit, nakrmit, prohlédnout jí rameno a připravit ji na cestu, ať už se Hadí vrátí nebo ne. Tucker věděl přesně, co musí udělat, avšak poprvé v životě základní úkol hodil za hlavu. Objal Niemu a přivinul ji k sobě a pevně držel, jenom chvíli, sžírán touhou pocítit, jak mu objetí vrací.

Ne, *jemu* ne. Byl to Dallas, koho objímala, manžel, o němž snila. Tucker zaplatil mnohem víc, než chtěl, avšak zhluboka nabral dech a odtáhl se. „Niemo, vzbud’ se,“ řekl něžně. „Něco se ti zdá.“

Ospale otevřela oči, v kalném světle baterky černé jako noc. Viděl, jak se jí vrací vědomí, jak se napřed lekla, potom zděsila. Odtáhla se od Tuckera a rty se jí třásly. „Já –“ začala, avšak další slova už nezazněla.

Niema vzlykla, jako by jí z hrudi vytryskl vodopád. Odkulila se od Tuckera, zůstala ležet na dece a celé tělo se jí roztřásl. Tiše, rezavě zasténala a z hrdla se jí draly vzdechy. Jakmile povolila první zábrana, zhroutila se Niema nadobro. Plakala, dokud se jí hrdlo nestáhlo a další zvuk nepropustilo. Plakala, i když Tucker nabyl dojmu, že křečovitá bolest polevila, avšak mýlil se. Slzy jí tekly ještě ve chvíli, kdy zaslechl, jak se v chladném šerém ránu blíží automobil, a vykročil Hadímu vstříc.

ČÁST DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

1999, Atlanta, Georgia

Letadlo Delta 183 z Atlanty do Londýna bylo plně obsazeno. Cestující první třídy už nastoupili a pohodlně se usadili buď s knížkou v ruce, či sklenicí, leckdo s obojím. Letušky jim vyzvedly kabáty a pověsily je do šatny, s cestujícími, kteří se chtěli kamarádit, vesele štěbetaly a co chvíli se podívaly do pilotní kabiny, aby se pozeptaly, zda hoši něco nepotřebují.

Kongresman Donald Brookes si s manželkou Elaine vyrazili na dovolenou poprvé po tak dlouhé době, že už Elaine skoro ani nevěřila, že Donald bude ochoten v práci vysadit. Od doby, kdy byl před patnácti lety poprvé zvolen, pravidelně zůstával v práci osmnáct až dvacet hodin denně. Přes takovou řádku let, kdy sloužil vládě, v něm ještě stále nevyhasla jiskra idealismu, která ho nutila odvádět plátcům daní všechno, co si za své peníze zasloužili, ba ještě víc. Zvykla si, že usíná sama, avšak kdykoli si přišel lehnout i manžel, probudila se a chvíli se drželi za ruce a povídali si. Zpočátku si je nikdo do seznamu významných osob nezapisoval, takže žádná pozvání nepřicházela a Elaine trávila většinu večerů s dětmi.

V okamžiku, kdy se Donald stal předsedou senátního výboru pro zahraniční styky, dostaly věci poněkud jiný rozměr a teď už oba

manželé na seznamu důležitých osobností figurovali. Často museli díky funkci někam vyrazit, byli však alespoň spolu.

Jistě, našla se i chvilka, aby se v době, kdy Kongres nezasedal, vrátili domů do Illinois, avšak i tyto příležitosti řídly, protože právě v této době se Donald věnoval voličům. Právě teď je ovšem od doby, kdy byl poprvé zvolen, čekala úplně první pořádná dovolená.

Elaine se nemohla dočkat dnů, kdy bude moci vyspávat, jak dlouho se jí zachce, kdy si bude moci objednat snídani na pokoj a beze spěchu si prohlížet Londýn. Pět dnů v Londýně, potom hupky dupky na dalších pět dnů do Paříže a nakonec Rim a Florencie. Vysněná dovolená.

O dvě řady za nimi už seděl – dokonale ponořený do listin, které si vytáhl z kufříku – Garvin Whittaker. Pracoval jako ekonom dravé softwarové firmy, která se za posledních sedm let vyškrábala až na obrat padesáti miliard. Nepatřila zatím do microsoftové ligy, ale co na tom? Jestliže se jeho současné návrhy na trhu prosadí, spočítal si Garvin, že do pěti let může mít firma dvojnásobnou cenu. Alespoň v to doufal, snil, že se mu to podaří. Věnoval této snaze veškerý čas, zpracovával trh, snažil se posílit své postavení a dávat pozor, aby nějakému gigantovi nepřišlápl kuří oko. Jestliže se však nemýlil a přišla jeho chvíle, kdy se mu podaří prosadit operační systém, který vyvinul, systém tak schůdný a jednoduchý – a tak nenapadnutelný – smete všechny soupeře do prachu.

V první řadě seděl německý delegát Spojených národů, přikládal si ledový nápoj k čelu a doufal, že ho přestane bolet hlava a on bude moci dlouhý let prospat. Na sedadle 2F seděla zástupkyně Světové banky a zamračeně studovala *Wall Street Journal*. Když byla malá, vždycky snila o nějakém romantickém povolání. Chtěla být lékařkou, schopnou provádět operace mozku, či filmovou hvězdou, jenomže se poučila, že nejmocnější prostředek, jak se někam dostat, je hromada peněz, tu ani žádná droga nenahradí. Zcestovala celý svět; snídala v Paříži, oblečení si kupovala v Hongkongu, lyžovat jezdila do Švýcar. Život byl paráda a ona si jej chtěla ještě trochu vylepšit.

Na sedadle 4D seděl muž, jehož životní dráhou byla diplomacie. Za Bushovy éry sloužil jako velvyslanec ve Francii, avšak postupem času dostával stále méně významné funkce. Čerstvě se oženil – vzal si dívku z chicagské vysoké společnosti, jejíž rodina měla dlouhé prsty; počítal, že brzy se znovu dostane na místo vyslance, ale ne v nějaké zakopané díře, kterou nikdo ani na mapě nenajde.

V obchodní třídě si Charles Lansky utíral zpocený obočí a pokoušel se nemyslet na start, který je čeká. Jakmile bylo jednou letadlo ve vzduchu, nevadilo mu letět, ale strachy se mu zvedal žaludek při každém vzletu a přistání. Po krátké přestávce v Londýně měl pokračovat do Frankfurtu, což znamenalo dvakrát vzletět a dvakrát přistát. Tak strašně trpět ho mohla přinutit jen životně důležitá schůzka.

S nepostradatelnými batůžky nacpanými nezbytnostmi, jako byla láhev minerálky, přenosný přehrávač, sbírka oblíbených cédéček, hrstka líčidel, když se jednalo o děvče, a přenosný přehrávač počítačových her, když se jednalo o kluka, možná jeden či dva kousky oblečení, se do letadla vhrnula horda studentů, kteří měli namířeno do Anglie, Skotska a Irska.

Všichni byli opálení, zdraví stejně jako chrup Teddyho Roosevelta, a pořád ještě strašně mladí, aby si právem mysleli, že nad ně není.

Nastoupila pravidelná snůška nejrůznějších obchodníků a výletníků, všichni brousili sem a tam, až se usadili, kde měli.

Jedna mladá žena si opatrně položila na klín spací pytel, avšak letuška jí vysvětlila, že zavazadlo musí někam uložit, a nabídla, že jí najde sedadlo, kde si bude mít kam spacák ukrýt. Mladá žena zavrtěla hlavou a začala cpát spacák pod sedadlo před sebou, třebaže se tam nemohl vejít a ona neměla kam si dát nohy. Měla plet' jak syrové těsto a navzdory větříku, který se linul z větráků ve stropě, se potila.

Konečně obrovské L-1011 opustilo bránu terminálu a rozjelo se po ploše k místu, odkud mělo startovat. K startovací dráze před ním po ranveji teď mířilo sedmnáct dalších letadel. Jeden z pilotů se

občas na intercomu ozval, aby cestujícím přesně ohlásil dobu předpokládaného startu. Většina cestujících v první třídě už se zula a navlékla si černé cestovní ponožky, které cestující první třídy dostávají při zámořských letech v dárkovém sáčku od Dely. Časopisy už byly prolistované, objevily se vylovené knihy, několik lidí už pochruovalo.

Konečně přišel let 183 na řadu. Obrovské motory zařvaly, letadlo nabralo rychlost a rychleji a rychleji rolovalo po rozjezdové dráze, až sebou naposledy trhlo, a byli ve vzduchu. Chvíli bylo slyšet, jak se s rachotem zvedají kola, sklápějí a celý podvozek se schovává do trupu letadla. Let 183 zamířil k modré obloze, vyrovnaně nabíral výšku, která je donese až na východní pobřeží, a někde poblíž New Yorku se vyhoupnou nad Atlantik.

Po třiatřiceti minutách letu přes horské vrcholy na západě Severní Karolíny se letadlo 183 rozprsklo jako ohnivá koule, která chrlí v širokém oblouku vzhůru hořící kusy trupu, dokud výron nekulminuje a trosky nezačnou padat zpátky k zemi.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Washington, D.C.

U ořechového stolku z devatenáctého století seděli proti sobě dva muži; stolek se matně leskl a vrchní desku zdobil růžový italský

mramor. Uprostřed byla parádní šachovnice a na ní ručně vyřezávané figurky. Knihovna, kde oba seděli, byla pohodlná, i když nesvítila novotou; ne že by Franklin Vinay neměl dost peněz, aby si ji jakkoli vyšperkoval, líbila se mu však právě taková, jaká byla. Rok předtím, než zemřela, učinila patřičné úpravy paní Vinayová a Franklin se s všemi drobnostmi, kterými ho obklopila, cítil velice dobře.

Právě ona objevila při jisté dražbě v New Hampshiru i šachovou soupravu. Dodie aukce milovala, vzpomněl si Frank vřele. Radost z toho, že někomu dala dárek, třeba jen maličkost, zůstala Dodi až do smrti. Pochoval ji před deseti lety a neminul den, aby si na ni nevzpomněl, někdy s tichým zármutkem, avšak častěji s úsměvem, protože vzpomínky byly hezké.

Jako vždycky si s Johnem hodili mincí, aby rozhodli, kdo začne. Frank vyhrál bílou a otevřel hru sice zaběhaně, avšak razantně tím, že střelcem před vlastním králem skočil dvě pole. Občas volil raději oblíbenější tah, protože udělat něco, co se od vás čeká, je to nejméně očekávané, co můžete provést.

Frank věděl, že patří k výborným hráčům. To nemohl nikdo popřít, a přesto mu dalo práci Johna porazit. Mladší muž uměl analyzovat jako počítač, byl trpělivý jako Job, a když se to hodilo, uměl zaútočit tak zostra, že se o podobném útoku ani Georgi Pattonovi nikdy nezdálo. V šáchách, stejně jako v oboru, který si John Medina zvolil, z něj právě tyto vlastnosti činily nebezpečného soupeře.

Kaiser, obrovský německý ovčák, jim spokojeně dřímал u nohou a tu a tam, když se mu zřejmě zdálo, jak někde honí králíky, tenounce jako štěně, a ne pořádný pes, tiše zakňoural. Kaiserův naprostý klid znamenal bezpečí.

Hned ráno Frank prověřil, jestli se někde neobjevila nějaká štěnice, a když se večer vrátil, provedl kontrolu ještě jednou. Aby někdo nemohl odposlouchávat jejich hovor tím, že někde přiloží na stěnu „obrácený hrnek“, se starala elektronická rušička. Bezpečnostní systém byl umělecké dílo, zámky u dveří nejpevnější, nejodolnější, jaké lze pořídit, na oknech ocelové mříže.

Dům, který zvenku vypadal jako obyčejný baráček středně úspěšného člověka, byl pevnost. Jenomže oba muži dobře věděli, že i pevnost může být dobytá. V zásuvce psacího stolu ležela Frankova devítka. John měl zbraň připevněnou v pouzdře na opasku vzadu pod kalhotami. Frank, zástupce operačního ředitele CIA, byl ve světě špionáže velmi významnou osobností. Právě proto věděla jen malá hrstka lidí, kde bydlí. Jeho jméno se nevyskytlo na žádném seznamu ani v jakémkoli dostupném zápise. Veškeré telefonní hovory ze soukromé linky se musely několikrát proprat na různých centrálách, tak aby je nikdo nemohl vystopovat. Právě proto, pomyslel si Frank potůchle, by v případě, že nějaká nepřátelská vláda dostane na vybranou, jestli odrovnat jeho nebo Medinu, bude Frank až druhý v pořadí.

John studoval šachovnici, a zatímco zvažoval další tah, lenivě hladil věž. Když se rozhodl, věž pustil a přemístil střelce.

„Jak se mají přátelé v New Orleansu?“

Franka otázka překvapila. Může se stát, že Johna celý rok, a někdy i déle, nevidí, ale jakmile se sejdou, položí John vždycky stejnou otázku. „Vede se jim dobře. Před měsícem se jim narodilo miminko, chlapeček. A detektiv Chastain už není u NOPD, ani detektiv; má hodnost poručíka.“

„A Karen?“

„Pracovala u pohotovostní záchranné služby, aspoň do té doby, než se dítě narodilo. Vzala si neplacenou dovolenou, myslím, že přinejmenším na rok, možná na víc.“

„Nepředpokládám, že by se nemohla vrátit do práce, jakmile bude chtít,“ prohlásil John téměř ledabyle, avšak Frank ho znal až moc dobře, aby si v podtónu nepřečetl žádost – anebo možná rozkaz. Přestože byl formálně Johnův nadřízený, John si pěkně paličatě dokázal prosadit svou.

„Neměj strach,“ prohlásil Frank a byl to slib.

Před určitou řádkou let byli Karenin a Johnův otec zavražděni při spiknutí, které mělo zamaskovat, že senátor Stephen Lake si najal vrahy, kteří zabili jeho vlastního bratra ve Vietnamu. Při procesu,

který měl spiknutí odhalit, si John jak smělou Karen, tak jejího paličatého manžela zamiloval. I když se nikdy nedozvěděl, jak se vlastně jmenuje, snažil se leckterý klacek jím z cesty uklidit.

„A paní Burdocková?“

I tuto otázku Frank čekal. „Niema se má skvěle. Vynalezla nový bezpečnostní prostředek, který se vlastně vůbec nedá identifikovat. NSA si ji už na pár kšeftů vypůjčilo.“

John zbystřil. „Štěneci, kterou nikdo nenajde? Kdy bude k použití?“

„Brzy. Vytře oko všem kabelovým spojům a neztratí ani chlup na síle. Elektronické vyhledávače ji taky nenajdou.“

„Jak se jí to podařilo?“ John posunul na další pole pěšce.

Frank se nad šachovnicí zamračil. Takový krátký tah, ale dočista hru obrátil úplně jiným směrem. „Hraje tu určitou roli modulace frekvencí. Kdybych tomu rozuměl, mohl bych dělat pořádnou práci.“

John se zasmál. Bylo až s podivem, jak se v těch řídkých chvílích, kdy se ocitl ve společnosti osob, na něž se mohl spolehnout, mezi lidmi, kteří věděli, kdo je, dokázal uvolnit. Když jste se mu líbili, v životě jste nemuseli o jeho přátelství zapochybovat, nejspíš proto, že většinu života strávil v nebezpečí, hlubokém utajení, musel používat rozličná jména, nasazovat nejrůznější masky. Co bylo skutečné a spolehlivé si střežil jako poklad.

„Už se vdala?“

„Niema? Ne.“ Postavení pěšce mu zamotalo hlavu a Frank dál stahoval obočí nad šachovnicí a odpovědi věnoval jen polovičku pozornosti. „Pravidelně se zřejmě s nikým neschází. Tu a tam nějakou schůzku má, ale nic víc.“

„Je to už pět let.“

Cosí v Johnově tónu Franka vyplašilo. Zvedl oči a viděl, že mladší muž se trochu mračí, jako kdyby byl smutný, že Niema Burdocková je stále sama.

„Vypadá, že je šťastná?“

„Šťastná?“ Frank, vyvedený otázkou z míry, se opřel a na šachy nadobro zapomněl. „Je v jednom kole. Práci má ráda, velice dobře ji platí, má hezký dům, řídí nové auto. O tyhle věci se dokážu postarat, ale nařizovat jí, jak se má cítit, anebo po tom pátrat, bohužel nemohu.“ Ze všech lidí, nad nimiž John utajeně rozprostíral křídla strážného anděla, zabírala Niema Burdocková největší díl jeho pozornosti. Když ji po manželově smrti přivedl zpátky z Iránu, dával si osobně záležet, aby jí nic nechybělo.

V záblesku intuice, schopnosti dát věcem smysluplnou spojitost, která Franku Vinayovi při práci tolik pomáhala, vybafl: „Ty ji chceš pro sebe.“ Málokdy dokázal myšlenky tak nestřeženě vyhrknout, avšak zničehonic si teď byl tak jistý tím, co říká, že mohl dát hlavu na špalek. Jenom byl trochu v rozpacích, že si takových věcí všímá.

John zvedl pohled a potutelně povytáhl obočí. „Jak jinak,“ prohlásil, jako by šlo o naprostou samozřejmost. „Po ničem jiném netoužím.“

„Jak to myslíš?“

„Málokdy se dostanu do situace, kdy bych se mohl s někým zaplést. Nejenže jsem často celé měsíce pryč, vždycky je tu navíc možnost, že se nevrátím.“ Říkal všechno naprosto chladně, bez citového zaujetí. Věděl přesně, jaká rizika ho při jeho práci čekají, přijal je, možná je i vyhledával.

„Totéž platí i o jiných povoláních. Vezmi si elitní vojenské jednotky, některé dělnické profese. Ti lidé se žení, mají rodinu. Já jsem byl také ženatý.

„Tvoje situace byla jiná.“

Chtěl říct, že Frank nepracoval na tajných operacích v terénu. John byl specialista na úkoly, které se nikdy nemohly odehrát na denním světle, byly placeny z fondů, jejichž výdaje nikdo nevyúčtoval, neexistují o nich záznamy. Vyřizoval akce, do nichž nesměla být zapletena vláda a nikdo do nich nesměl strkat nos.

Frank usoudil, že přišla pravá chvíle, aby s Johnem probral jinou otázku. „I tvoje okolnosti se můžou změnit.“

„Třeba.“

„Nehodlám umřít s chomoutem na krku; penze mě láká čím dál víc. Mohl bys nastoupit na moje místo a nic bys neprodělal.“

„Jako úředník za stolem?“ John zavrtěl hlavou. „Makám v poli; to přece víš.“

„A ty zas víš, že dokážeš makat, kdekoli si vzpomeneš. Jsi na tuhle práci jak dělaný. Popravdě řečeno, jsi na ni připravený mnohem líp, než jsem byl já, když jsem do funkce nastupoval. Zkus si to nechat projít hlavou, než –“ Zazvonil telefon a Frank nedopověděl. Hovor nebyl nečekaný. Frank zvedl sluchátko, pronesl několik slov a zavěsil. „Agent nám nese hlášení.“

Na šachy zapomněli. Nezbylo než věnovat se pravému důvodu schůzky. Od okamžiku, kdy se před týdnem zřítilo letadlo 183, pročešávaly FBI a NTSB hory v Karolíně a sbíraly úlomky a střepy, aby se jim podařilo sestavit obrázek, co se vlastně přihodilo. Zahynulo 263 osob a všichni chtěli vědět proč.

V rádiovém spojení se nedělo nic neobvyklého; let byl běžný, až do chvíle, kdy se letoun zřítil z oblohy, fungovalo všechno normálně. Byla nalezena černá skříňka a veškerá hlášení až do okamžiku zkázy vypovídala, že piloti žádnou závalu nepostrehli. Ať už se přihodilo cokoliv, muselo to být něco, co se odehrálo nečekaně, s katastrofickým spádem, a proto podezřele.

John se z nejmenovaného tajného pramene doslechl, že na palubě letadla se objevil nový druh trhaviny, který rentgenové přístroje na letišti neodhalily, a to dokonce ani přístroje CTX-5000, jaké se používají v Atlantě. Upozornil Franka, a ten nenápadně zařídil, aby mu lidé z tajných složek a FBI všechny informace, které o letu 183 získají, okamžitě předali.

Pracovat na místě havárie bylo velice složité. Terén byl hornatý, hustě zalesněný, nikudy se nedalo snadno projít. Zbytky vraku se rozletěly na obrovskou plochu. Pozůstatky a kusy jak kovu, tak lidí visely i v korunách stromů. Pracovní týmy tu bez přestávky dřely celý týden. Zprvu sbíraly pozůstatky osob a předávaly je soudním specialistům, kteří se pokoušeli splnit téměř nemožný úkol identifi-

kovat zbytky těl, a potom se snažily najít i nejposlednější střípek z letadla. Čím větší počet střepů lidé našli, tím víc se skládačka rozrůstala a tím víc bylo pravděpodobné, že se podaří objasnit, co se stalo.

Za čtvrt hodiny zaklepal na Vinayovy dveře agent a vzbudil Kaisera. Zatímco Frank s Kaiserem u nohy přebíral hlášení, zůstal John schovaný v knihovně.

Frank si vyžádal hlášení ve dvou kopiích, a když se vrátil do knihovny, jeden výtisk podal Johnovi. Znovu se usadil v křesle a zamračeně četl. Zpráva nebyla nijak povzbuzující.

„Naprosto jasně výbuch. O tom ovšem nikdo nepochyboval.“ Lidé v dané oblasti hlásili, že zaslechli nečekanou ránu a viděli jasný záblesk. Jestli tuto scénu někdo viděl nebo neviděl, může být otázkou dohadů, protože letadlo se zřítilo v horách, kde nikdo kloudně nemůže určit směr. Lidé obvykle nechodí s hlavou zvednutou k obloze, i když v kritické odpoledne slunce mohlo ozářit letoun a upoutat něčí pozornost právě v tu chvíli, kdy dotyčný mohl vidět skutečnou explozi. Pravděpodobnější ovšem je, že když lidé uslyšeli třesk, rozhlíželi se, co se děje, a při té příležitosti spatřili dým i létající trosky a vlastní představivost jim nasadila do hlavy závěr, že viděli pekelnou ohnivou kouli.

Okamžitě se vynořily dohady, že letadlo 183 sestřelila raketa. Letem 183 cestoval předseda senátního výboru pro zahraniční styky Donald Brookes. Někdo si z nějakého důvodu přál, aby opustil tento svět, i když všechny údaje, které se objevovaly na internetu, měly, mírně řečeno, k pravdě na hony daleko. Aby dokázali, že šlo o spiknutí, prohlašovali zastánci raketové teorie, že kongresman Brookes,

který bydlel v Illinois, se údajně chystal na dovolenou, avšak kdoví proč nastoupil do letadla v Atlantě namísto v Chicagu. Tato skutečnost je zjevně podezřelá. I když vyšlo najevo, že v Atlantě bydlí Brookesův nejstarší syn a že senátor se u něj s manželkou při cestě do Evropy na pár dnů zastavili, teorie, že letadlo muselo k zemi kvůli jednomu člověku, přežívala.

Navíc po nějaké raketě nebylo nikde ani stopy. Hrany lomů na kovu stejně jako známky ohně a zbytky trupu vesměs nasvědčovaly, že let 183 se zřítil vinou výbuchu uvnitř stroje, výbuchu, který utrhl velkou část trupu, celé levé křídlo a letadlo doslova rozlomil na dvě části.

Předběžný chemický rozbor napovídal, že šlo o plastickou trhavinu. Nikde ovšem nebyly nalezeny stopy po roznětce. Při tak katastrofické explozi by musely zůstat alespoň mikroskopické a chemické pozůstatky; jestliže něco existovalo, muselo to zanechat stopu.

„Takovou zkázu mohla způsobit jenom velice silná nálož. Tu měli v Atlantě odhalit.“ Frank byl těžce znepokojen; u toho letu proběhla kompletní prohlídka zavazadel, technická i osobní. Pokud by současná technologie nedokázala daný prostředek odhalit, znamenalo by to, že mají před sebou obrovský problém.

Nezbývalo by než každý kufr, každou kabelu ručně prohlédnout, avšak aerolinky by nebyly jediní, na kom by se taková praxe podepsala. Děs budila představa, jak všelijak se patřičný prostředek dá použít. Podobné nálože by mohly být zneužity v poště, k podminování federálních budov – ve skutečnosti každé veřejné budovy. Narušit dopravu a spojení. Nikdo v Americe sice nevěnoval příliš velkou pozornost bezpečnosti mostů, ale připusťte, aby se jich několik zřítilo, a s dopravou je amen.

Výbušina také mohla být označena za něco jiného, a proto v Atlantě přístrojům unikla. Mohlo se stát, že kontrolní systém vysadil zcela náhodně; nic se nedalo bezpečně prokázat. Pořád tu ovšem byla nezbytnost najít rozbušku. Měli by najít vysílačku, nebo rtuťovou roznětku, nebo jen normální chronometr, cokoli, co mohlo výbuch načasovat. Nastražené bomby s rozbuškou jsou většinou odhaleny, protože když časoměr tiká, je snadnější je objevit.

John si přešel spodní ret a hodil zprávu Frankovi na stůl. Nejvíc ho zajímala chemická analýza. V trhavině byly spolu s plastem nalezeny různé nezbytné komponenty, ale také nezvyklé prvky. „Myslím, že to bude RDX.“ RDX byl cyklonit nebo složenina C-1.

Vzhledem k tomu, že trhavina byla velice citlivá na manipulaci, vyráběla se obvykle směs se stejnými chemickými vlastnostmi jako umělá hmota. RDX se dala zformovat do jakékoli podoby, třeba do tkaničky od bot.

Frank zvedl pohled. „Proč si to myslíš? Víš, že zavazadla a všechny kufrы byly rozmetány všude kolem; citlivá třaskavina by explodovala na zemi.“

„Jenomže co když původně nebyla tak citlivá? Co když se složenina zvrhla a nastartovala chemickou reakci, která vedla k výbuchu? Pokud znáš stupeň, při kterém se její vlastnosti mění, můžeš explozi hravě načasovat.“

„Něco jako u látky, která se chová jako odolný plast, jenomže pak se její vlastnosti změní a hmota se zachová jako samozápalný detonator? A kruci –“

„Kdo může tvrdit, že nějaký osamělý úchylák někde v laborce něco podobného neupatlal? Ale doneslo se mi, že právě takovou trhavinu vyrobili někde ve vrcholně utajené laboratoři v Evropě.“

„IRA?“

„Jsem si jistý, že ti by stáli ve frontě, aby si ji koupili, avšak nějaký náznak, že by sami jeli ve výzkumu, jsem neslyšel.“

„Kdo tedy?“

„Vyber si; kandidátů máme řůru.“ Teroristické skupiny prosákly do všech koutů světa. Byly známy přinejmenším dva a půl tisíce organizací. Některé se objevily a brzy zanikly, další měly tisíce členů a přežívaly už celá desetiletí.

„A všechny tyhle skupiny se k tomuhle novému převítu dostanou.“

„Jenom když si jej budou mít za co koupit.“ Teroristické organizace sice spolupracují, ale že by se zrovna bratrsky milovaly, to ani omylem. Z nové trhaviny se stane obrovský zdroj peněz, který bude co možná nejdéle podléhat přísné kontrole, tak aby ji mohl na trh dodávat jen jeden výrobce. Jak se to ovšem stává se všemi novými technologiemi, nepotrvá dlouho a zákonitě získají recept všichni.

Současně se ovšem bude vyvíjet i metoda odhalení. Stejně jako v šáchách – po tahu následuje protitah.

„Pokud na výrobě drží ruku Evropa a jsou za ní velké peníze, pak je náš člověk Louis Ronsard,“ nadhodil John.

Už jenom tento fakt byl velký problém. Ronsard byl šedá eminence, Francouz, který se nedal do spolku s žádnou skupinou. Radě z nich posloužil ovšem jako můstek a tím, že obstaral všechno, co bylo zapotřebí, získal obrovské bohatství. Sám možná ve výrobě trhaviny prsty neměl, byl však logickou osobou, která mohla plnit roli prostředníka, člověkem, který se mohl – samozřejmě za honorář – postarat o zaplacení a dopravu.

Ronsarda si mohli vybrat anebo ho vyloučit; neschovával se. Žil však v tak pevně zajištěném prostředí, že dostat se mu na kobytku bylo mnohem složitější nežli ho vyloučit. I kdyby se jim ho podařilo dohonit, John pochyboval, že by z něj dostali nějakou užitečnou informaci. I nejdokonalejší vyslýchací techniku může obejít člověk, který si pilně vycvičil mozek. Aby toho nebylo málo, měl Ronsard vlivné přátele ve francouzské vládě. Všichni mu díky výše uvedeným důvodům dávali pokoj, možná ale ani nevyráběl, ani nepoužíval všechny ty ohavné krámy, které dodával. Byl jenom prostředník, ten, kdo kontroluje, udržuje trh v rovnováze. Vyšachujte ho, a na jeho místo nastoupí jiný zprostředkovatel.

Klíčem bylo najít zdroj, avšak John musel také objevit, komu už dodávky odešly. Chce-li tohoto cíle dosáhnout, nezbývá mu než Ron-sardovu pevnost dobýt.

KAPITOLA PÁTÁ

Kdykoli John Medina přijel do hlavního města, nikdy se nezdržel na jednom místě dvakrát. Doslova a do písmene neměl domov. Domov je odrazový můstek, odkud se každý vydává do světa, a zároveň místo, které nás zákonitě vábí, abychom se do něj vrátili. Proto Medina bydlel v hotelích, motelech, kondominiích, příležitostně pronajímaných vilkách nebo taky v chatách, ve stanu, v jeskyni, zmljance, kde se dalo.

Nejraději se ubytoval v kondominiích. Panovalo v nich mnohem větší soukromí než v hotelu a na rozdíl od motelů měla každá ubytovna víc než jeden východ. Neraď spal někde, kde by ho mohli zatlačit do kouta.

Hotel, který si zvolil tentokrát, měl u každého pokoje balkon s tepaným zábradlím, a proto v soutěži s jinými vyhrál. John si jej už dříve prověřil, prozkoumal, jestli není někde nastavený odposlech, prostudoval celkovou bezpečnost, a teprve poté se vydal na schůzku s Frankem Vinayem. Když nyní krácel halou k výtahům, nikdo, kdo ho spatřil, by v něm nepoznal chlapíka, který se tu vlastně přednedávnem motal.

Přestrojení nedalo Johnovi moc práce. Když si přišel hotel prověřit, nasadil si brýle, vlasy si pocákal šedivým sprejem, pod tváře si strčil vatové tampony, aby je měl naducanější, a přesvědčivě kulhal. Neopomněl také nasadit newyorský nosový přízvuk rodáka z Rochestru.

Oblečení si mohl koupit v kdejakém výprodejním krámu. Muže, který se v hale objevil teď, by nikdo nepoznal. Sundal si brýle a umyl vlasy, šedé tesilové kalhoty vyměnil za džíny, hrubou vlněnou košili za běloskvoucí popelín a zelenou větrovku za černé sáčko, tak dokonale ušité na míru, že schovalo i bouli od pistole, kterou všude nosil, a pořád vypadal elegantně.

Aby odradil zaměstnance hotelu, pověsil na dveře cedulku NERUŠIT. Většina lidí by se divila, kdyby zjistila, kolik lidí z hotelového personálu se v době, kdy oni odejdou, potuluje po jejich pokojích. Uklízečky, zřizenci, kteří doplňují zásoby, zástupci vedení – ti všichni mají univerzál a dostanou se do pokoje kdykoli. Navíc jsou tu samozřejmě profesionální zloději, kteří slídí po hotelích a sledují obchodníky – kdy kdo odchází, jak dlouho zůstává venku a tak dál. Šikovný zloděj se vždycky dostane do zamčeného pokoje, takže vloupání nechce nic víc nežli vybrat si správný cíl, motat se kolem recepcce a zjistit, jak dlouho se dotyčný zdrží, a potom se mu jenom nenápadně pověsit na paty a ověřit si, do kterého pokoje zapadl. Druhý den ráno zloděj do pokoje zavolá. Když mu nikdo neodpoví, vyškrábe se nahoru a pro jistotu zaklepe na dveře. Když ani tentokrát nedostane odpověď, vstoupí.

Visačka s nápisem NERUŠIT vyvolává přinejmenším dojem, že někdo v pokoji je. John také vytočil určité tajné číslo a položil sluchátko mimo vidlici, tak aby si ten, kdo by mohl volat – on či ona, zloději bývají obého pohlaví – myslel, že je obsazeno.

Na kliku u dveří pověsil zevnitř malé poplašné zařízení na baterie. Pokud by někdo neuposlechl výzvy na cedulce a otevřel dveře, rozlehla by se tak drásající siréna, že by zburcovala celý dům. John nyní stisknutím knoflíku na malém dálkovém ovládači, který měl v kapse, alarm vypnul. Poplašné zařízení bylo vlastně jen hračka, ale jeho bavila, a kdyby se někdo pokoušel dostat do apartmánu, vyděsili by se i v pekle. Věru se nemusel klepat strachy, kdyby nechal v místnosti počítač.

Zdalo se, že pokoj je stejný, jako když z něj odcházel. Jenom ze zvyku prověřil, jestli někde nenajde štěnici, a připomněl si neodhazitelný Niemin vynález. Technologie pokračuje mílovými skoky. Někdo něco vynalezne a na chvíli je jeho strana – lhostejno která – ve výhodě. Potom si svůj „protilék“ objeví druhá strana a je zase ona ve výhodě. Niemina štěnice jim v současné chvíli nahrává, avšak výrobní postup nemůže zůstat navěky utajený a zlí hoši – teroristé a špioni a nepřátelské vlády – se k ní zákonitě také dosta-

nou. Mohli by jí použít i proti němu a s pomocí nového vynálezu ho třeba zajmout nebo zabít. Niemu by možná potěšilo, kdyby se dozvěděla, že díky jejímu vynálezu natáhl bačkory. Jenomže by se to stejně nedozvěděla. Dozvěděla by se to jen hrstka lidí. Neměl rodinu, žádnou síť přátel či spolupracovníků. Lidé, s nimiž pracoval, nevěděli, kdo vlastně je.

Samozřejmě, že nemusel svou identitu zakrývat ve společnosti Franka Vinaye, anebo když byl s Jess McPhersonovou, dávnou otcovou kamarádkou. V těch vzácných chvílích, kdy trávil čas s některým z nich, nemusel být ve střehu, mohl být jen sám sebou.

Sedl si ke stolu, vypnul telefon, zapjal počítač a zapojil jej k telefonu. Stiskl několik tlačítek a připojil se do souboru údajů CIA.

Patřil k hrstce lidí na zeměkouli, kteří ještě stále používali operační systém MS-DOS, jenomže při práci mu dával většinou přednost před všemi systémy, kde bylo zapotřebí pracovat s myší. Myš byla skvělý vynález pro surfování po síti, anebo když si člověk chtěl hrát, jenomže při práci zjistil, že ho myš příšerně zdržuje. Rozkazy systému DOS mohl zadat mnohem rychleji, než když musel sundat ruku z klávesnice, jezdit s myší, kliknout a zase se na klávesnici vrátit. V jeho světě mohl tento vteřinový rozdíl znamenat, zda informaci získá a stihne systém opustit, či zda ho dopadne.

Osobních informací o Louisi Ronsardovi poskytl počítač celou záplavu – kdo byli rodiče, kde vyrůstal, jaké měl známky ve škole, kdo byli jeho kamarádi, čím se zabýval mimo školu. Louis jako dítě vskutku nestrádal; otec byl zazobaný průmyslník, matka kráska z dobré rodiny, která své děti – staršího Louise i o tři roky mladší Mariette – milovala opičí láskou.

Když mu matka zemřela na rakovinu vaječníků, navštěvoval Louis zrovna Sorbonnu. Otec zahynul o pět let později při cestě do Německa, kdy došlo na dálnici k automobilovému neštěstí. Louis převzal otěže rodinného obchodu, avšak z neznámých důvodů se odrodil. Od tohoto okamžiku se sice nestáhl do ústraní, avšak informací o jeho osobním životě už bylo jako šafránu.

Ronsardovi patřilo dokonale zabezpečené sídlo na jihu Francie. Kvůli bezpečnosti zaměstnával celou soukromou armádu. Dostat se do této skupiny znamenalo splnit velice přísná měřítká. Johnova Společnost, zvláštní skupina CIA, už nasadila do jednotky svého člověka, jenomže výsledek se rovnal nule; agent měl tak omezenou pravomoc, že se k žádnému kloudnému soustu nedostal. Zatím ale ještě pořád na místě sloužil; John si jeho jméno i krytí poznamenal.

Natrefil i na čerstvou fotografii. Ronsard byl nápadný chlap s poněkud exotickými rysy a olivovou pletí. Tmavé vlasy nosil dlouhé, obvykle na zátylku sepnuté, avšak pro společenské příležitosti si je nechával volně. Na fotografii, kterou John našel, odcházel zrovna ve smokingu z nějakého banketu a s ním, zavěšená na jeho rámě, zářivá blondýna. V očích jí svítil obdivný úsměv. Byla to Sophie Gerrardo-vá, krátkou dobu Ronsardova milenka, s níž už teď nechodil.

Seznam Ronsardových milenek byl pěkně dlouhý. Nesmírně ženy přitahoval. Vztah nikdy netrval dlouho, ale dřív, než lovcovy oči spočinuly na nějaké jiné, byl očividně vždy pozorný a něžný. Na obrazovce byl i nákres celé parcely u sídla, avšak ani záběr z nitra domu. Ronsard čas od času pořádal večírky, jenomže tehdy se vždy jednalo o zcela výlučné záležitosti a CIA se nepodařilo propašovat na ně nikoho ani jako hosta, ani jako sluhu. Upřímně řečeno, Ronsard nebyl zrovna v čele seznamu osob, o něž měla tajná služba zájem, takže se nijak nesnažili.

Jenomže tato situace se musí změnit. Ronsard popojede hezky do čela.

John projel ještě několik dalších souborů a prověřil si Ronsardovy známé příjmy, firmu, která navrhla a instalovala bezpečnostní systém v sídle, i veškeré spojení. Našel jen velice málo informací; Ronsard záznamy buď vymazal, nebo jim nepřikládal velkou váhu.

Když John skončil, byly dvě hodiny ráno. Zničehonic si uvědomil, jak ho bolí ramena, a protáhl se. Další schůzku s Frankem měl večer a doufal, že do té doby se objeví i nějaké další informace o havárii. Do té doby si odpočine.

Osprchoval se a padl do postele. Jako každý voják ovládal dokonale umění rychle a hravě usnout, avšak dnes v noci zjistil, že jenom pořád sleduje, jak na stropě bliká červené světýlko protipožárního kouřového čidla. Nemusel dlouho hádat, proč nespí, důvod znal. Byla to Niema.

Dallas je pět let mrtvý. Proč se dosud neprovádala, anebo alespoň nemá stálou známost? Je mladá – bylo jí pětadvacet, když Dallas zemřel – a moc hezká. Celých pět roků, které uplynuly, nedokázal vyzvídat, nedovolil si osobně se o ni zajímat, avšak teď měl pocit, že již uplynula dosti dlouhá doba a může se zeptat, zda má nějakého chotě a jedno či dvě děti a jak se jí v životě daří.

Nemá nikoho. Je pořád sama.

Změnila se? Přibyla na váze, objevilo se jí ve vlasech pár stříbrných pramínků? Spousta lidí začne po dvacítce šedivět. Má ještě pořád velké černé oči tak hluboké, že by se v nich každý chlap bez rozmyslu utopil? Mohl se za ní podívat. Nikdy by se to nedozvěděla. Mohl upokojit svou zvědavost, malinko se usmát, až by ho pohled na ni potěšil, a zase odejít. Věděl však, že potajmu ji sledovat nemůže: některé hradby musí člověk rozbít čistě. Byl pořád ten, kdo byl, a vykonal, co vykonal, pročez nemělo vůbec smysl utápět se v krásných, ale marných snech.

Dojít k podobnému závěru byla jedna věc; zapudit však podobné tužby druhá. Učiní, co učinit musí, jenomže on ji chtěl obejmout, jen jednou, a dát jí na vědomí, že je to on, kdo ji líbá, že je to on, kdo ji miluje. Toužil ji jen jedinkrát svléknout a vzít si ji a jednou by muselo stačit, protože další pokus by si netroufl riskovat.

Bohužel, právě ono „jedinkrát“ mělo stejnou naději vyplnit se mu jako sněhové kouli přežít v pekle, a proto živý sen zapudil, otočil se a usnul.

John dorazil k Frankovi stejně jako předešlý večer v autě s černými okny. Couvl k přilehlé garáži, vrata vyjela, když se patřičně přiblížil, a sotva bylo auto uvnitř, zase spadla. Celý den strávil tím, že se snažil vychytat další podrobnosti kolem Ronsarda a snažil se vykutat škvíru, kterou by bylo možné proniknout do jeho sídla a

vyškrábnout potřebné informace; zatím neměl představu jak, ale nápad se určitě objeví.

Když mu Frank přišel otevřít, bylo vidět, že je myšlenkami úplně jinde. Zamyšlený výraz byl očividně poplatný hromadě lejster, kterou třímal Frank v ruce. Zdálo se, že nikdy nepřestává pracovat, dokonce ani doma; jednoduše se jenom přestěhuje. Dokud žila Dodie, ze všech sil se snažil odsunout práci a věnovat se ženě, avšak mnohem častěji se mu myšlenky natolik rozutekly, že ho Dodie se smíchem vystrnadila do kanceláře. Nyní, když Dodie odešla, pracoval Frank často šestnáct hodin denně.

„Zrovna jsem uvařil kávu,“ hlásil Johnovi. Jdi do knihovny, já ji tam donesu.“

John se zarazil a tázavě si starého kamaráda prohlédl. Točit se v kuchyni Frank neuměl. Snažil se, ale geny na vaření kávy mu prostě chyběly. John se po Dodiině smrti rychle poučil, že pokud u Franka v bytě zatouží po kávě a bude chtít, aby se dala pít, musí si ji uvařit sám.

Když Frank zaznamenal jeho pohled, podrážděně se ofrněl: „Já jsem ji nevařil, vařila ji Bridget.“ Bridget byla hospodyně, pracovnice Agentury, která se od chvíle, kdy Frank nastoupil do operačního odboru, o Franka a Dodi starala. Když předpokládala, že Frank bude večeřet doma, naservírovala mu večeři. Uklidila kuchyň a odcházela domů; kávu musela zřejmě připravit a nalít do termosky, aby zůstala horká.

„V tom případě si dám, šálek mi přijde k chuti.“ Vykročil a Frank za ním. Pod nos si mumlal: „Chytráku.“ Dveře do knihovny byly otevřené. John málem překročil práh, ale vzápětí zůstal jako solný sloup a v duchu se nezmohl na nic jiného než tiše, zuřivě zaklít. Ztracený Frank a jeho intriky!

Z křesla, kde seděla, se pomalu, obličej v měkkém světle lampy bledý, zvedla Niema Burdocková. Oči měla stejně velké a tmavé, jak si je pamatoval; ještě víc jí potemněly, když se na něj upřeně podívala a nevěřícně vydechla jediné slovo: „Tucker.“

„John se přinutil pohnout a vstoupit do knihovny tak ledabyly, jako by byl věděl, že ji tam najde. Zavřel za sebou. Ať si Frank ráčí myslet, co chce. „Popravdě řečeno,“ prohlásil, jako by pět let neuplynulo, „měla jste pravdu. Nejmenuju se Tucker. Jsem John Medina.“

Jaktěživo ho nic nepřivedlo do rozpaků, byl vycvičený nepodlehout panice, nepřestat se soustředit. Jenomže toto setkání byl šok. Vidět ji zničehonic na něj dolehlo jako prudký úder. Rovnou na solar. Vůbec si neuvědomoval, jak strašně ji chtěl vidět, protože proč by na ni jinak vyhrkl něco, co před ní pět let tajil?

Téměř nikdo z jeho známých nevěděl, jak se skutečně jmenuje. Pro obě strany to bylo bezpečnější. Proč tedy svou totožnost vyzradil jí, ženě, která měla všechny důvody, aby ho buď přímo nenáviděla, anebo s ním přinejmenším nechtěla mít nic společného? Slyšela ho, jak vlastně jejímu manželovi dává rozkaz, aby se zabil. Ve chvíli, kdy John nařizoval Dallasovi, aby zmáčkl knoflík, který ukončí jeho život a naplní celé poslání, stála vedle něho, probodávala ho očima černějšíma nežli noc a obličej měla díky šoku bílý jako papír. Něco takového žena nezapomene ani neodpustí.

Ted' byla skoro stejně bledá. Na vteřinu doufal, že o něm nikdy dřív neslyšela. Bylo to možné. Plnil nejdůvěrnější úkoly a jeho jméno si šeptali jen lidé z operativního oddělení, avšak Niema pracovala v technické sféře a sotva, pokud vůbec někdy, přišla do styku s operativci, kteří pracovali v terénu.

Chraptivě pronesla: John Medina je... jenom legenda.“ Hlas se jí stáhl a John věděl, že o něm doopravdy slyšela.

„Děkuju,“ prohodil, „i když nevím, jestli se mi zrovna líbí slovo ‚jenom‘. Jsem opravdový. Nechcete si do mě kousnout, abyste si to ověřila?“ Sedl si na kraj Frankova stolu, jednou nohou pohupoval, a přestože se cítil jako na mučidlech, tvářil se zcela uvolněně.

„Myslela jsem, že osvědčená metoda je štípnutí.“

„Já bych radši, kdybyste mě kousla.“

Do obličeje se jí vhrnul ruměnec, avšak neuhnula pohledem. „Měl jste hnědé oči,“ vyčetla mu. „Ted' je máte modré.“

„Barevné čočky. Doopravdy mám oči modré.“

„Anebo jste si barevné čočky nasadil zrovna teď.“

„Pojďte se podívat,“ vyzval ji. Jenomže jak předpokládal, nechtěla se k němu natolik přiblížit.

Sebrala se a znovu se pohodlně opřela. Přehodila si nohu přes nohu a tvářila se stejně uvolněně jako on. Možná víc; jak se vrtěla, neodolal, aby se jí nepodíval na nohy, obnažené teď až kousek nad kolena. Nikdy jí nohy neviděl; nosila kalhoty, a ty ještě často schoval val hábit. Byly to pěkné nožky: štíhlé, trochu opálené, jak vysoustruhované. Vypadala pořád velice pěkně, jako kdyby pravidelně bojovala s časem.

John si zničehonic uvědomil, jak jeho tělo reaguje, a bleskově se ovládl. Podíval se na Niemu a zjistil, že ho sleduje. Automaticky zapřemýšlel, jestli si nehodila nohu přes nohu jen proto, aby ho vyvedla z míry. Pokud ten úmysl měla, vyšel jí. Měl na sebe dopal, protože sex je jeden z nejstarších, neúčinnějších způsobů, jak rozvrátit mužovu pozornost, a on zrovna na tenhle špek skočí.

Frank otevřel dveře a přerušil mlčení, které se mezi nimi rozhostilo. Nesl podnos s velikou termoskou kávy a tři šálky, nikde cukr ani smetana.

„Už jste se seznámili?“ zeptal se medově a mrkl na Johna, aby mu umožnil představit se Niemě jménem, které si zrovna vybere. „Váš host tvrdí, že je John Medina,“ prohlásila Niema. Hlas jí zvonil a John musel znovu jen smeknout, že se drží tak klidně. „Před pěti lety jsem ho znala jako Darrella Tuckera.“

Frank opět bleskl po Johnovi pohledem, tentokrát překvapený, že John tak rychle prozradil pravou totožnost. „Používá spoustu jmen; patří to k jeho práci.“

„Pak může být jméno John Medina taky jen krytí.“

„V tom vám moc neposloužím,“ usmál se Frank potůuchle. „Znám ho skoro celý život a je opravdu McCoy – neboli Medina, jestli chcete.“ John sledoval, jak se Niema snaží novou informaci vstřebat, viděl jí v očích bleskovou pochybnost, že Frank možná

lže. Nebyla naivní, důvěřivá husička, avšak nedokázala dost rychle potlačit a skrýt jak myšlenky, tak city.

„Proč jsem tady?“ vybuchla zničehonic a upřela pohled na Johna.

Frank si vyžádal pozornost pro sebe. „Dostali jsme se... do jisté situace.“ Nalil šálek a podal jej Niemě.

„Co já s tím mám společného? Mohla bych prosím dostat smetanu a cukr?“

Velice jednoduchá otázka Franka, který nebyl zvyklý na domácí povinnosti, vyvedla z míry. Zděšeně se podíval na podnos, jako by doufal, že požadované pochutiny se tam rázem zhmotní.

„Ach... já –“

„Nevadí,“ prohlásila a spokojeně upíjela černou kávu. „Vypiju ji tak, jak je. O jakou situaci jde?“

„John jen taktak potlačil výbuch smíchu. Jak si moc dobře vzpomínal, Niema *vždycky* pila kávu černou jak bota. Teď zas Niema alespoň v malé míře splácela Frankovi past, kterou na ni nastražil. Vždycky si dokázala ve skupině prosadit, co potřebovala, a tento jev ho udivoval dnes stejně jako tehdy, protože dnes vypadala jako dokonalá dáma.

Frank se k němu otočil, jako by volal o pomoc. John pokrčil rameny. Tohle bylo Frankovo malé představení, jen ať si je hoch zrežírue. Neměl nejmenší tušení, proč se tu Niema ocitla, leda snad že se Frank trochu neobratně pokouší sehrát roli dohazovače. Možná ho napadlo, že by měl Johnovi připravit manželské hnízdečko, a když John připustil, že se mu Niema líbí – proč to nezkusit? Až na to, že Frank nebyl v Iránu a neviděl Nieminu tvář, když John nařizoval jejímu manželovi, aby skončil se životem. Jinak by věděl, proč nemá naději něco zkoušet.

„Tedy... Máme veliký zájem o úkol, na kterém právě pracujete. Ochranný prostředek, který by nebylo možné vystopovat. Zrovna teď bychom váš vynález strašně potřebovali. Sama jste přístroj navrhla, takže o něm musíte vědět víc než kdokoli jiný. Byla jste i v terénu –“

„Ne,“ skočila mu do řeči. „Na frontu už nepůjdu.“ Znovu zbledla a pevně semkla rty. Vstala. „Pokud jste neměli jiný důvod, proč jste se mnou chtěli mluvit, pak lituju, že jste oba promarnili čas. Bylo by stačilo zavolat mi a mohli jste si ušetřit potíže a vozit mě sem.“ Odmlčela se a ironicky dodala: „Ať už jsem, kde jsem.“

„Nevyslechla jste si všechny podrobnosti,“ snažil se ji zarazit Frank a znovu střelil pohledem po Johnovi. „Rád bych dodal, že jste zaměstnankyně Agentury, nikoli agent, který spolupracuje na volné noze.“

„Takže s ní skončíš, když ti nevyhoví?“ zeptal se John zvědavě jen proto, aby Franka zatlačil ještě víc do kouta a nechal ho ještě trochu smažit.

„Ne, samozřejmě, že ne.“

„Pak nemáme o čem hovořit,“ prohlásila rozhodně. „Zaříd'te laskavě, aby mě odvezli domů.“

Frank si vzdychl a vzdal se. „Samozřejmě. Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval, paní Burdocková.“ Nepatřil k lidem, kteří byli zvyklí se omlouvat, ale když už se omlouval, tak s šarmem.

John ho nechal dojít až k telefonu a teprve potom ho zarazil. „Nelam si hlavu,“ prohlásil vesele a odlepil se od stolu. „Odvezu ji.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Niema nastoupila do vozu a zapnula si bezpečnostní pás. „Neměla bych mít zavázané oči nebo tak něco?“ zeptala se potměšile, i když žertovala jenom napůl. Vrata garáže se před nimi vyhoupla a John prudce vyjel, pak zabočil doleva na ulici.

Tucker – ne, ještě pořád si nedokázala spojovat ho se jménem Medina – se nezakrytě zasmál. Jenom pokud si budete výslovně přát. Nesnažte se mi namluvit, že vás sem vezli se zavázanýma očima.“

„Ne, měla jsem je ale zavřené.“ Nevymýšlela si. Nechtěla vědět, kde zástupce ředitele operačního odboru bydlí. Chutě na dobrodružství ji přešly před pěti lety a vědět, kde bydlí Frank Vinay, byla právě jedna z těch informací, které by mohly být nebezpečné.

Medina změnil úsměv v pošklebek. Je to vážně pohledný muž, pomyslela si, když se na něj dívala v kalné zelené záři světýlek na palubní desce. Pět let stará vzpomínka se jí vždycky spojovala jen s událostmi, které se odehrály, a jeho obličej jí vlastně z paměti nadobro zmizel. I když už neměl hustý plnovous, přece ho dnes okamžitě poznala.

Setkání s ní otrásló víc, než si kdy představovala, jenomže vlastně ji nikdy ani nenapadlo, že by ho mohla znovu vidět, takže neměla nejmenší důvod nějak se na setkání vyzbrojovat. Tucker – ne, Medina – byl natolik nedílnou součástí nejhorší rány osudu, která ji až dosud potkala, že stačilo jenom uslyšet jeho hlas a byla o pět let mladší.

„Mohla jsem si spočítat, že nejste jenom smluvní agent, ale řádný pracovník CIA.“ Při zpětném pohledu si připadala jako úplný idiot, jenomže ve zpětném zrcátku mysli se věci vždycky jeví v jiném světle.

„Pročpak?“ zajímal se. „Měl jsem krytí smluvního agenta.“ Když se v představách vrátila, uvědomila si, že Dallas musel vědět, proč

na Medinu naléhá, aby se raději stáhl než riskoval zajetí. A Dallas, pracovník kontrarozvědky, zvyklý na vrcholné zachovávání bezpečnosti a znalosti věcí, si tuto informaci nechal pro sebe a nesvěřil ji ani jí, své ženě. Jenomže Niema nyní také pracovala pro Agenturu a věděla už, jak to chodí. Člověk se nikomu nesvěřuje a přátelům ani sousedům nevykládá, čím si vydělává na živobytí; mlčenlivost se stane druhou přirozeností.

„Dallas to věděl, že?“ zeptala se, jen aby se ujistila.

„Věděl, že nepracuju na smlouvu. Neznal ale moje pravé jméno. Když jsme spolu plnili jiný úkol, znal mě jako Tuckera.“

„A proč jste řekl pravé jméno mně? Nebylo to nutné.“ Byla by si přála, aby tak neučinil. Pokud jsou fámy o nepostižitelném a záhadném Johnu Medinovi, které slyšela šeptat, jen z poloviny pravdivé, nechce vědět, kdo doopravdy je. V těch případech je lépe nic nevědět, nežli mít povinnost držet jazyk za zuby.

„Možná bylo.“

Hlas zazněl přemítavě, avšak další vysvětlení si Medina odpustil.

„Proč jste musel vystupovat s krycím jménem i před námi? Byli jsme tým. Nikdo z nás by vás neshodil.“

„Pokud jste nevěděli, jak se doopravdy jmenuju, a někoho z vás by chytili, nemohli byste jméno prozradit.“

„A kdyby chytili vás?“

„Já bych necekl.“

„Ale? Jakpak byste tomu zabránil?“

„Jedem,“ prohlásil věcně.

Niema se zachvěla. Věděla, že někteří operativci především v době, kdy řádila studená válka, u sebe nosili tabletky s jedem, obvykle šlo o kyanid, a v okamžiku, kdy se dostali do zajetí, kapsli spolkli. Při představě, že John Medina učiní totéž, se jí stáhl žaludek.

„Ale –“

„Je to lepší, než kdyby vás umučili.“ Pokrčil rameny. „V průběhu let jsem zatopil pod kotlem hezké řádce lidí. Ti všichni by mě s potěšením rozcupovali na kousky.“

Podle toho, co se o jeho hrdinských kouscích doslechla, očividně nepřeháněl. Říkalo se dokonce, že zabil vlastní ženu. Zjistil, že pracuje jako dvojité agentka a chystá se odhalit vysoce postaveného rezidenta. *Přímo* této pověsti Niema nevěřila, jenomže to bylo v době, kdy vlastně ani nevěřila, že John Medina je opravdový chlap z masa a kostí. Nikdo z lidí, kteří se o něm zmiňovali, ho nikdy neviděl, nikdy se s ním nesetkal, Niema nezná nikoho, kdo by to štěstí měl. Zařadila si ho do přihrádky... uctivých mýtů, jaké měly místo jenom v tajné službě.

Nemohla se dost rychle vypořádat s tím, že je opravdu skutečný, a že ho sama zná. A ještě víc ji uvádělo v úžas, jak samozřejmě svou údajnou totožnost bere, jako by špatná pověst byla cena, kterou musí za to, aby mohl dělat, co chce, prostě zaplatit.

„Ve vaší situaci,“ řekla drsně, „bych ale stejně nic neprozrazovala.“ Pořád jí vrtalo hlavou podezření.

„Upřímně řečeno, byl jsem tak překvapený, když jsem vás viděl, že jsem vyhrkl jméno bez rozmyslu.“

Představa, že by se dal takhle zaskočit, se natolik vymykala všemu, co se o něm říkalo, že si odrkla a hodila levou nohou. „Prosím, můžete mě tahat za nohu, jak libo.“

„Je to pravda,“ zamručel. „Nevěděl jsem, že tam budete.“

Neměl jste ani tušení, proč mě pan Vinay potřebuje... ať už mě potřebuje kdoví k čemu? A vy jste se tam taky objevil jen čirou náhodou? To se mi nezdá.“

„Pravděpodobně to nevypadá, ale den co den se stávají naprosto zvláštní věci.“

„Počítal, že mě budete přemlouvat k nějakému úkolu?“

„Možná, nevím, co se mu děje v hlavě,“ odsekl trochu podrážděně. „Myslím však, že sleduje dva cíle. Nebude vám, než abyste se sama zeptala jaké.“

„Protože se k žádné práci, ať už se jedná o cokoli, přemluvit nedám, je asi jedno, o jaké cíle jde.“

Medina se náhle ušklíbl. „Pochybuju, že dostane košem, obzvlášť tak rychle. Moc lidí mu odmítnout nedokáže.“

„Pak ovšem takovou zkušenost potřeboval.“

Medina obdivně řekl: „Není divu, že na vás Dallas tolik visel. Ani jemu se moc lidí nedokázalo postavit. Byl přesně tak houževnatý, jak vypadal.“

Ano. Dallas byl skoro sto devadesát vysoký a váha ukazovala sto šest kilogramů vypracovaných svalů. Ačkoli měl skvěle vytrénovanou postavu, největší sílu neměl v těle; naprosto výjimečného muže z něj činil mozek, rozhodnost a odvaha.

Niema nikdy nedokázala nikomu o Dallasovi vyprávět. Celých pět posledních let zůstávaly všechny její vzpomínky na Dallase v uzavřené skříňce; nebyli spolu dlouho, neznali se moc dlouho, takže ani neměli čas obklopit se kruhem přátel. Navíc díky povolání hodně cestovali. Narychlo se vzali v Renu, nádherné líbánky prožili v Arubě, potom musel Dallas na šest týdnů odjet a Niema pracovala v bezpečnostním oddělení celního úřadu. Díky všem těmto souvislostem dokonce nestihli ani jeden druhého představit rodičům.

Když Dallas zemřel, odjela Niema do Indiany a celá rodina se sešla, drželi ji za ruku, plakala s nimi, jenomže všichni byli tak otřeseni, že vůbec nedokázali vstřebat všechna proč a jak, aby se odpovědi mohly přetavit ve vzpomínky. Občas si s nimi psala, jenomže před Dallasovou smrtí si nestačili vybudovat nějaký vztah, a když odešel, ani jedna, ani druhá strana zřejmě už neměla odvahu s nějakým vztahem začínat.

Její vlastní příbuzní, milá, obyčejná rodinka z předměstí Council Bluffs v Iowě, se k ní chovali soucitně a laskavě, avšak nikdy nedokázali nadobro utajit nesouhlas s tím, že jela s Dallasem do Iránu. Rodičům, bratrům Masonovi a Samovi i sestře Kiaře plně vyhovovalo chodit do zaměstnání s přesnou pracovní dobou, vdát se a oženit, mít děti, od kolébky až do hrobu bydlet v jednom městě, znát všechny sousedy, nakupovat týden co týden ve stejném hokynářství. Nevěděli si rady s kukačkou ve svém hnízdě, naprosto nechápali její touhu poznávat *víc, víc* chtít, jež Niemu pudila z rodného města a nutila ji hnát se za dobrodružstvím.

Posledních pět let už si trest za tuto touhu odpykala a žila sama jenom se vzpomínkami, o které se s nikým nedělila. V myšlenkách mohla šeptat Dallasovo jméno anebo občas, když se cítila velice opuštěná a smutek ji přepadl příliš velkou silou, volat jeho jméno nahlas, i když na bolestný výkřik nikdo neodpovídal, avšak vyprávět si o něm s nikým nedokázala.

Jenomže Medina ho znal. Medina tam byl. Ten by pochopil. Ze všech lidí on jediný by mohl plně porozumět.

Neodmítla, aby ji odvezl domů; nemohl za její vinu. Možná si s ním potřebuje promluvit, aby ze sebe osudnou minulost dokázala setřást. Možná to měla provést už dávno, jenomže jakmile dorazili do Paříže, Medina se ztratil a ona nevěděla, jak se s ním spojit.

Propletla si ruce v klíně a přes čelní sklo sledovala, jak se před nimi klikatí temné ulice. Přemítala, jestli by ji Dallas ještě teď miloval, kdyby rozpoznal, jaká žena se z ní stala. Zamiloval se do odvážné dívčiny dychtící po dobrodružství. Ty dny už jsou bohužel pryč. Riskovat už Niema nehodlá.

„Nikdy jsem vám nepoděkovala,“ zamumlala. „Za všechno, co jste udělal.“ Překvapeně povytáhl obočí a střelil po ní pohledem. „Děkovat? Mně?“

Měla pocit, že se nediví, že doslova žasne. „Za to, že jste mě dostal z Iránu,“ vysvětlila a hlavou jí blesklo, proč to má zapotřebí. „Vím, že jsem pro vás byla přítěží.“ *Pěkné břemeno* by byla výstižnější formulace. Všechny útržky dní jí zmizely z paměti, o tom, jak opustili chatrč, vůbec nevěděla. Vzpomínala si jen, jak se plahočili v mrazivých tmavých horách, na citovou trýzeň tak silnou, že fyzickou bolest nepocítovala.

„Slíbil jsem to Dallasovi.“

Slova zazněla prostě, neprůstřelně.

Nahlas vyslovené Dallasovo jméno ji šlehlo. Za pět let neuplynul den, kdy by na manžela nevzpomínala. Hluboká bolest už zmizela, vystřídalo ji občas jen bodnutí, opuštěnost, avšak nejčastěji vzpomínala na všechno dobré, co spolu prožili. Litovala, že spolu nebyli delší dobu, že se nestihli poznat až do morku kostí. Když slyšela

jeho jméno, bodavá bolest znovu zaútočila, avšak teď už byla mnohem slabší, zjemněla do čehosi snesitelnějšího a Niema byla dokonce schopna rozpoznat i lítost v Medinově hlase. Jediné, co čas neotupil, byl pocit její vlastní viny, vědomí, že nebýt jí, Dallas by byl tu práci nepřijal.

A možná se necítila provinile jen ona. Ať už používal Medina jakýkoli plášť, působil na ni jako muž, který provede všechno, co je nezbytné, a potom na všechno zapomene, jenomže nezapomněl. Tak jak Dallasovi slíbil, řádně se o Niemu staral i ve chvíli, kdy by bylo mnohem snazší nechat ji v horách zmrznout. Neuměla si představit, co ho k tomu vedlo, avšak byla mu tak jako tak hluboce vděčná. „Víte, že jsem vám dávala Dallasovu smrt za vinu?“ zeptala se tiše. „Ne. Doopravdy jsem to nikdy neudělala.“

Znovu ho zaskočila. Když se na něj podívala, viděla, jak zaťal čelisti. „Možná jste měla,“ odpověděl.

„Proč? Co jste mohl dělat?“ Na složité pouti za přijatelnou realitou si tu poslední noc v paměti snad tisíckrát přehrávala. „Rozhodně bychom ho živého z té továrny nedostali, a tím méně z Iránu. Vy jste to věděl. Dallas také. Namísto pomalého a těžkého umírání si zvolil splnění úkolu a rychlou smrt.“ Malinko se pousmála. „Stejně jako vy s kapslí cyankáli.“

„Jenomže já mu nařídil zmáčknout knoflík.“

„Zmáčkkl by jej, ať byste řekl cokoli. Byl to můj muž, a když jsem se za něj provdala, věděla jsem, že je hrdina.“ Znala ten typ mužů, věděla, že bude chtít dokončit úkol za jakoukoli cenu, i když v ceně bude jeho vlastní život.

Medina ztichl a soustředil se na řízení. Při další odbočce mu udávala směr; bydlela v McLean, na stejném břehu řeky, jako leží Langley, takže by se tu snadno mohl zamotat.

Už jednou vedle něho při noční jízdě takhle seděla a tenkrát mlčel stejně. Bylo to poté, co Hadí „osvobodil“ v jedné iránské vesnici Ford Fairlane z roku 1968 a všichni v něm cestovali do Teheránu. Potom se Hadí odtrhl a Niema s Medinou cestovali sami. Lom-

covala s ní horečka, všechno ji bolelo, žal i vina na ni tvrdě dotíraly, málem o sobě nevěděla.

Medina o ni pečoval. Když se jí rána od hřebíku v paži zanítla, kdoví odkud vydoloval ampuli antibiotik a dal jí injekci. Staral se, aby řádně jedla a spala, a přepravil ji přes hranici až do Turecka. Když ji posedl první úděsný záchvat zármutku, seděl u ní a pokoušel se ji uchlácholít, i když věděl, že vyplakat se je lepší než slzy potlačovat. Když všechno shrne, vděčí tomuto muži za život. Obviňovat Medinu by bylo snadné, mnohem snadnější než přičíst vinu sobě. Avšak rozhodnost a vnitřní pevnost, která na ní Dallase přitahovala, především po jeho smrti nedovolovaly, aby se zachovala jinak, nežli se postavila čelem k pravdě: když Medina za ní a za Dallasem přišel s návrhem, aby s ním šli do dané akce, chtěl Dallas odmítnout. Ona se na úkol jen třásla. Mohla si namlouvat, že zaměstnání je důležité, a také bylo, jenomže kdyby ona a Dallas odmítli, naverboval by Medina jiné uchazeče.

Ano, Dallas se v trževinách velice dobře vyznal. Ona zas měla v malíčku elektroniku a bylo úplně lhostejné, jestli má sestrojít funkční vysílačku, nebo roznětku, nebo napíchnout telefonní kabel. Jenomže řada jiných lidí by podobné problémy vyřešila stejně hravě a stejně úspěšně. Niema však měla chuť nebezpečnou výpravu si vyzkoušet, samozřejmě ne proto, že by se bez ní neobešli, ale protože prahla po dobrodružství.

Jako dítě to byla ona, kdo vylezl na nejvyšší strom, kdo si svázal prostěradla a spustil se po nich z okna v druhém poschodí. Milovala dlouhé přílivové vlny a plavbu na zpěněné vodě a na vysoké škole si dokonce pohrávala s myšlenkou, že bude velet palebné četě. K velké úlevě rodičů však začala studovat elektroniku a jazyky a zručnost v těchto oborech ji pak přivedly ještě mnohem dál od domova a do mnohem většího nebezpečí, než kdyby byla velela místní jednotce střelců.

Niema se moc dobře znala. Milovala vzrušení, příliv adrenalinu, nebezpečí. Prahla po vzrušení, byť v rámci plnění služebního úkolu, a způsobila tak Dallasovu smrt. Nebýt jí, už dávno, tak jak si

Dallas vždycky přál, by si hledali domov na pobřeží Severní Karolíny.

Nebýt jí, Dallas by ještě žil.

Proto se života ve vysokém napětí, které tak milovala, nadobro vzdala. Cena byla příliš krutá. Dallasova poslední myšlenka platila jí, a právě toto vědomí pro ni znamenalo příliš, než aby svůj život znovu lehkomyšlně dala v sázku.

Medina zastavil u chodníku těsně u její příjezdovky, potom couvl, tak aby auto mohlo vyrazit přímo do silnice. S klíčem od domu v ruce vystoupila. Dallas zaparkovával auto stejně. Jednoduše z ostražitosti, aby zaparkovaný vůz mohl rychle vyjet a bylo složitější jakkoli jej zablokovat.

K smíchu, že za všechny ty roky ji něco podobného vůbec nenapadlo; jako miliony jiných lidí jednoduše vždycky zajela až do garáže. Medinův způsob zaparkování v ní však uvolnil doslova vodopád jiných zvyků: být neustále ve střehu, vnímat vlastní pocity, sledovat, kdy se jí zrychlí tep. Zjistila, že se rozhlíží kolem, prozkoumává stíny a koutkem oka sleduje, co se kde šustne. Medina se chová stejně, třebaže mnohem rychleji a zkušeněji.

„Do háje,“ vyhrkla Niema popuzeně a pochodovala po pěšince k podloubí, které se klenulo nad vchodem.

„S címpak do háje?“ Stál vedle ní. Pohyboval se úplně tiše a protáhl se kolem ní tak, že stál pod podloubím první. Ne že by nějaké vrahouny čekala, žádní se tam neschovávali. Vadilo jí jen, že si vůbec všimla, jak se Medina chová.

„Do háje, jsem s vámi půl hodiny a už hledám v křoví atentátníky.“

„Na tom, že je člověk ostražitý a kontroluje okolí, není nic špatného.“

„Pokud je u tajné služby anebo alespoň policajt. Já nejsem ani jedno, ani druhé. Jenom si hraju s různými fídlátky. Na mě by se z křoví mohla vyřítit leda kočka.“

Natáhl ruku pro klíč od domu, avšak Niema ho pohledem zarazila. „Děláte ze mě cvoka. Má tohle všechno nějaký důvod?“ zeptala

se, když sama odemkla dveře a otevřela. Nic prapodivného se nepřihodilo; žádné výstřely, žádný výbuch.

„Promiňte, prostě zvyk.“ Nechala několik světel rozsvícených a Medina se zájmem nahlédl dovnitř.

„Chcete jít dál? U Franka Vinaye jsme vlastně ani nedopili kávu.“ Do okamžiku, kdy daná slova slyšela, ji vůbec nenapadlo, že ho chce pozvat dál. Ne že by si zrovna dvakrát padli do oka, i když ji popravdě velice udivilo, jak snadno si s ním povídá. Jenomže co dělat, byl to John Medina, žádný usedlý, spolehlivý, důstojný úředník, který ji vytáhl na večeři.

Vstoupil dovnitř, hlavu ostražitě zvednutou, oči mu těkaly z kouta do kouta a vstřebávaly všechny podrobnosti, sledovaly, jak Niema otvírá dveře komory a vypíná bezpečnostní systém. Zničehonic ji napadlo, že i při tom bleskovém pohledu všechno prozkoumal a možná by jí dokázal odříkat i bezpečnostní kód.

Už chtěla dveře zavřít, když ji varoval: „Vy mě bavíte. Zapněte znovu ten alarm.“

Protože měl dobrý důvod cítit se naprosto bezpečně, poslechla.

Niema si dům koupila před třemi lety, kdy ji povýšili a přidali jí na platu, takže si místo nájmu mohla dovolit vlastní dům, třebaže ceny nemovitostí byly ve Washingtonu hezky vysoké. Pro jednoho člověka byl domek s třemi ložnicemi a dvěma koupelnami plus sprchovým koutem zbytečně veliký, avšak Niema ospravedlňovala rozměry tím, že aspoň budou mít příbuzní kde spát, když přijedou na návštěvu. Zatím sice nepřijeli, ale kdyby chtěla dům prodat, bude o vilku s třemi ložnicemi větší zájem.

Budova připomínala španělský styl, dveře i okna byly klenuté. Vnitřní stěny si Niema vymalovala sama. Téměř ve všech místnostech zvolila světlou broskvovou barvu, zatímco nábytek byl tmavozelený nebo tyrkysový.

Krytina měla světle béžový odstín, ale protože byla velice zachovalá, překryla ji Niema jen velikým kobercem s geometrickými obrazci v zelené, modré a broskvové barvě. Celkově vypadal prostor mile a žensky útulně, ale nijak křiklavě.

„Pěkné,“ prohlásil, když přemítala, co si asi o ní myslí, když vidí, jak si dům zařídila.

„Kuchyň je tady,“ vedla ho a rozsvítila lampu nad hlavou.

Kuchyňku milovala. Místnost byla dlouhá, s řadou oken v pravé stěně. Na dlouhém úzkém stupínku pokrytém mozaikou modrých a terakotových dlaždic se mohl kdokoli vydovádět s přípravou i nejnáročnějších kulinářských nápadů. Na okenních římsách rostly v kořenáčcích nejrůznější bylinky a naplňovaly kuchyň čerstvou vůní. Na druhém konci byl útulný snídaňový kout, stolek a dvě židle střežilo bujné kapradí.

Když začala připravovat kávu, vydal se Medina k oknům a zatahoval žaluzie. „Není to trochu staromódní,“ zeptala se, „být pořád ve střehu?“

„Dělám to tak dlouho, že už jedním úplně podvědomě. A vy byste si je ovšem měla zatahovat taky.“ S rukama v kapsách se procházel po kuchyni. U dubového špalíku se soupravou nožů se zastavil, vytáhl největší nůž, palcem vyzkoušel ostří a zasunul nůž zpět do drážky. Další zastávka vedla k zadním dveřím, které měly horní výplň skleněnou; i tady zatáhl závěs, vyzkoušel, zda je zamčeno.

„Obvykle se o to postarám sama. Nevěřím však na to, že si koleduju o maléry.“ Sotva jí slova vyletěla z úst, uvědomila si, jak lže. Větší malér než přítomnost Johna Mediny ji potkat nemohl, jenomže přesně toho si domů pozvala.

„Musíte si sem dát silnější zámek,“ prohodil nepřítomně. „Ve skutečnosti potřebujete vůbec jiné dveře. Každému, kdo si umane, stačí vyrazit jednu skleněnou tabulku, sáhnout dovnitř a má dveře dokořán.“

„Hned ráno všechno zařídím.“ Musel zachytit trochu jedovatý tón v jejím hlase, protože se ohlédl a omluvně usmál. „Pardon. Tohle všechno víte, že ano?“

„Ano.“ Vytáhla z příborníku dva šálky. „Kriminalita je v tomto obvodu velice nízká a já *opravdu* mám všude bezpečnostní systém. Myslím, že kdyby si někdo umanul, že sem vleze, jak říkáte, stačí,

aby rozbil některé z té spousty oken, co tu mám, a vlezte dovnitř tamtudy, ne zrovna dveřmi.“

Přítáhl si ze stupínku jednu vysokou stoličku a napůl se na ni usadil. Vypadá naprosto spokojeně, napadlo ji, i když v duchu přemítala, zda s ohledem na to, kdo je a čím se zabývá, opravdu uvolněný je. Nalila kávu, jeden hrnek před něj postavila a potom na něj upřela pohled. „Dobrá, teď mi ještě řekněte, proč jste mě odvezl domů, a nesnažte se tvrdit, že to bylo kvůli vzpomínce na staré časy.“

„To neudělám.“ Zdálo se, že pije kávu a na chvíli je myšlenkami někde jinde, avšak ať mu odvedlo pozornost cokoli, příčina rychle zmizela. „Nakolik bezpečná je ta nová štěnice, co jste vymyslela? Povězte mi o ní něco.“

Ušklíbala se. „Víte, není to žádný krám, který by se vůbec nedal odhalit. Jenomže nezpůsobuje kolísání napětí, takže ho neobjeví žádný osciloskop. Pokud bude ovšem někdo hledat detektorem na kovy, bude to o něčem jiném.“

„Zdálo se, že Frank je z vynálezu úplně vedle.“

Niema okamžitě zbystřila. „Tak velká sláva to zas není, protože jak už jsem řekla, funguje jenom v určitých situacích. Kdybyste věděl, jakou metodou někdo nastavuje bezpečnostní zařízení, nebyl by problém uštrikovat takovou štěnici, která by sedla. Proč o ní ovšem říká právě vám?“ Nová štěnice měla sice mnoho užitečných výhod, aby však přinesla pro tajnou službu při shromažďování informací nějakou změnu či rovnou zemětřesení, to by byl bohužel omyl. Jak to, že se o ní zástupce operačního ředitele vůbec dozvěděl, a ještě hůř, proč si ji kvůli takové hračičce pozval domů?

„Ptal jsem se ho, jak se vám vede. Sdělil mi, na čem pracujete.“

Niemina obezřetnost se rázem změnila v nefalšované podezření. Dobře, dalo se čekat, že Medina se na ni zeptá, jenomže to vůbec nevysvětlovalo, proč by měl Vinay kromě toho, na čem zrovna pracuje, vůbec něco vědět.

„Proč se o mě náměstek vůbec zajímá? Pracujeme v naprosto odlišných odděleních.“ Většinu pracovníků CIA netvořili oslniví ope-

rativ-ci, slavní jako lidé z Hollywoodu; byli to úředníci, analytici a vědátři otrocky propadlí technickému výzkumu. Až do íránské akce Niema toužila po dobrodružné práci v terénu, avšak nyní už ne. Teď byla spokojená s tím, že může přispět ke sbírání tajných informací prací na poli elektroniky, a každý večer se vracet domů.

„Protože jsem ho požádal, aby vás měl na očích.“

Holé přiznání ji doslova omráčilo. „Proč by to dělal?“ Vůbec se jí nelíbila myšlenka, že na ni někdo trvale dohlíží.

„Chtěl jsem vědět, jak se vám vede, a navíc nikdy nepouštím ze zřetele osobu, která by se mi mohla díky své šikovnosti ještě někdy hodit.“

Po zádech jí přeběhl mráz. Teď jí došlo, proč ji vezl domů; chce ji vtáhnout zpátky do světa, z něhož po Dallasově smrti odešla. Obrazně řečeno, stejně jako dokáže poťouchlý svůdce nastavovat alkoholikovi pod nos skleničku whisky, i on se ji snaží odlákat z přímé a bezpečné cesty. V rostoucí panice si uvědomila, že dokud v ní znovu nevytryskne to staré nutkání, vedoucí k adrenalinovému příboji, má Medina smůlu. Pokud se vsutku změnila, nic z toho, co do ní bude hučet, ji nedokáže svést z cesty bezpečného života, jaký si vybudovala.

Myslela, že je někdo jiný. Myslela si, že chtivost prožívat vzrušení ji opustila. Proč se tedy tolik děsí, jako by vůně dobrodružství měla způsobit, že spadne opět tam, kam se i dobří holubi vracejí?

„Ať vás ani nenapadne –“ nakousla větu.

„Potřebuju tě, Niemo,“ zaskočil ji.

KAPITOLA SEDMÁ

Proč se sakra znovu nevдалa? táhlo Johnovi zuřivě hlavou. Anebo si přinejmenším neupletla nějakou známost s usedlým ouřadou, který maká od devíti do pěti?

Vyhýbal se jí celou dobu z velice dobrých důvodů. Jeho práce dlouhodobým vztahům nepřála. Krátké románky prožil, avšak nic, co by ho citově zaujalo. Často byl pryč celé měsíce a v tu dobu se nemohl s nikým stýkat. Nic od života nečekal.

Navíc byl přesvědčen, že právě on je posledním člověkem na zemi, kterého by chtěla vidět. Po dlouhých úvahách se nakonec přece jen dozvěděl, že ho neobviňovala z Dallasovy smrti, nikdy mu ji nepřičítala na vrub. I když mu nikdy dost nevěřila, nic na něj nesváděla. Nepřičítat mu vinu právě za takovou situaci mohl jen člověk až mučivě čestný.

Naučil se nervat si zrovna vlasy z hlavy nad různými rozhodnutími, ke kterým dospěl. Šlo často o velice složité rozhodnutí a každé z nich mu zanechalo na duši či na tom kousku, co mu zbyl, jizvu. Ostatní lidé však obvykle nemívali stejný názor jako on, a právě jejich postoj se naučil smést ze stolu. Jak se jednou vyjádřila přítelkyně jeho otce Jess McPhersonová, působil na lidi jako boží dopuštění. Využil je, vykořistil a potom buď zradil, nebo z jejich života odešel. Právě nejtemnější rysy jeho povolání vyžadovaly,

aby si nikoho nepustil moc blízko k tělu. Jen jednou na toto pravidlo zapomněl a k jisté ženě citově vzplanul; hrome, on se s ní dokonce oženil. Venetia byla jeho zkáza, jak profesně, tak osobně, a proto celých čtrnáct let od té doby žil přísně jako poustevník.

Za posledních pět let několikrát usoudil, že Niema Burdocková zřejmě jeho tvrdost nesnáší. Tím se bezpečně vyčlenila z okruhu jeho zájmu a zabila i občasné pokušení někde ji vyhledat. Bylo to tak lepší. Tu a tam si prověřil, že je v pořádku, ujistil se, jak se jí vede – koneckonců Dallasovi slíbil, že o ni bude pečovat – ale to bylo všechno.

Čekal, že si někoho najde. Ovdověla mladá, nebylo jí víc než pětadvacet, byla krásná a chytrá. *Chtěl*, aby si někoho našla, protože potom už by pro něho byla zcela nedostupná. Jenomže se tak nestalo a on s velkodušností prostě skoncuje.

Už jí další šanci nedá.

Jenomže kdyby ji jednoduše pozval na schůzku, vezme děvče nohy na ramena a dá se na úprk. Musí ji obloudit velice jemně, jednat tak, jako kdyby pstruha z knihy rekordů přitahoval na šňůrce z pavučin babího léta, nesmí dovolit, aby ucítila háček, na kterém se veze, a poznala, co se děje, až bude příliš pozdě, aby unikla. Nahraje mu i její povaha, touha po dobrodružství, kterou očividně chtěla pohřbít, a naprosto zřejmá situace, která jen potřebuje trochu vybrousit. Proti naopak mluvila skutečnost, že navzdory mučivému poutu, které mezi nimi vzniklo v Iránu, mu plně nevěří; vždycky věděl, že je chytrá hlavička.

Frank ho pozval k sobě domů, aby se pokusil pod falešnou záminkou dobře míněným, ale choulostivým plánem sehrát roli dohazovače. No co, vyjít to mohlo. A finta možná ani nebyla tak falešná. Johnovi vířil v hlavě kolotoč myšlenek, vážil všechna rizika i výhody. Rozhodl se, že nebude otálet.

„Havárie letu Delta 183 byla sabotáž. Laboratoře FBI našly stopy po trhavině, avšak nikde žádnou rozbušku. Zdá se, že materiál je nějaká nová samozápalná hmota, složená především z RDX a vyrobená v Evropě.“

Přitiskla si ruce na uši. „Nic o tom nechci slyšet.“

„John sešel ze stupínku, ruce jí sundal a prsty obkroužil štíhlá zápěstí. „Všechno, co se v Evropě děje, prochází rukama prodejce zbraní Louise Ronsarda. Žije na jihu Francie.“

„Ne,“ bránila se.

„Potřebuju, abys mi pomohla dostat se k jeho záznamům a odhalit, kde se ten sajrajt vyrábí a komu už byl dodán.“

„Ne,“ vydechla znovu, avšak tentokrát už s nádechem zoufalství v hlase. Nepokoušela se mu vytrhnout.

„Ronsard snadno naletí každé hezké tvářičce –“

„Proboha, ty chceš, abych se pro tebe *kurvila*?“ zeptala se nevěřicně, tmavé oči se jí varovně zúžily.

„To se ví, že ne,“ odsekl. Kdyby se celé peklo zvedlo, ani Ronsardovi, ani nikomu jinému ji nedá. „Chci, aby tě pozval do vily, tak abys mu mohla do kanceláře nasadit štěnici.“

„Možná jen v tomhle městě najdeš celý tisíc lidí, kteří to dokáží. Mě nepotřebuješ.“

„Potřebuju tebe. Kolik z té tisícovky lidí, kteří by tu makačku zvládli, jsou ženy, protože můžu vzít jed, že Ronsarda by žádný hoch neokouzlil a Ronsard by ho do sídla nepozval? Kolik? Možná dvacet? Připusťme sto. Ronsardovi je pětatřicet; kolik žen z té stovky je asi stejně starých? A když odpočteme ty, co jsou starší, kolikpak z nich je asi stejně přitažlivých jako ty?“

Niema cukla zápěstími. John mírně přitlačil, i když dával pozor, aby jí neublížil. Měl ji tak blízko, že krásně viděl sametovou plet'. „Mluvíš francouzsky –“

„Hodně jsem zapomněla.“

„Ani nemrkneš a všechno se ti vrátí. Potřebuju někoho, kdo je mladý, hezký, mluví patřičným jazykem a je odborník. Odpovídáš všem složkám kvalifikace.“

„Sežeň si někoho jiného!“ vyjela rozčileně. „Nesnaž se mi namluvit, že nemůžeš sehnat nějakého smluvního agenta, který by všechna tvá kritéria splňoval, někoho, kdo by nevěděl, jak se doopravdy jmenuje. Vyvádíš tady, jako bych byla nějaká Mata Hari,

jenomže já jsem nikdy pod nějakým krytím nepracovala. Nejspíš bych nás oba dovedla na krchov –“

„Ne, nedovedla. Zúčastnila ses jiných akcí –“

„Před pěti lety. A míchala jsem se jenom do technických záležitostí, nehrála jsem si na komedianta.“ Mrazivě dodala. „To je tvoje parketa.“

Nechal facku vyvanout do prázdna. Koneckonců měla pravdu. „Potřebuju tě,“ opakoval. Jenom pro tentokrát.“

„Jenom pro tentokrát, až do té doby, než se vyvrbí něco jiného, a ty usoudíš, že mě ‚potřebuješ‘ znovu.“

„Niemo...“ Něžně jí palci přejel po dlaních, pak ji pustil a vrátil se k hrnku s kávou. Fyzicky už na ni tlačil dost. Teď nastal čas couvnout, dovolit, aby se zase začala ovládat a neměla pocit, že jí vyhrožuje. „Viděl jsem tě při práci. Jsi rychlá, víš si rady a vysílačku klidně postavíš z kousku starého železa. Jsi na ten úkol dokonale připravená.“

„Při poslední akci jsem se nadobro sesypala.“

„Protože jsi slyšela, jak ti umírá manžel.“ Nevybíral slova a viděl, jak sebou trhla. „Kdo by se divil, že jsi byla otřesená, ale stejně ses držela; vůbec jsme tě nemuseli nést.“

Otočila se a podvědomě si mnula zápěstí.

„Prosím.“

Ze všech slov, která mohl použít, bylo právě toto jediné, které čekala ze všech nejméně. Viděl, jak se napřímila. „Nepokoušej se mě obalamutit sladkými řečmi.“

„To by mě ve snu nenapadlo,“ zamumlal.

„Jsi jako had. Poznala jsem to hned, když jsem tě uviděla poprvé. Manévruješ, postrkuješ a –“ Odmlčela se a znovu se k němu otočila. Zrychleně dýchala. Veliké tmavé oči jí šťvaně plály. „Krucinál,“ zašeptala.

Mlčel a nechal vábivé kouzlo působit. Nebezpečí je stejně lákavé jako droga. Hasiči, policisté, členové speciálních jednotek, operativci, pracující v terénu, dokonce i pohotovostní záchranná služba v nemocnicích – ti všichni vědí, co je ten nápor, neuvěřitelné vzruše-

ní, které vám vyburcuje všechny smysly, až máte pocit, že vám ve svalech proudí tolik energie, že vám musí prasknout kůže. Jednotky rychlého nasazení, agenti DEA – ti všichni jsou závisláci propadlí adrenalinu. Stejně jako John. A stejně jako Niema.

Dal se na vojnu právě v tomto oboru zčásti z lásky k vlasti, zčásti proto, že někdo musí ze stok vyplachovat exkrementy, avšak také proto, že s potěšením tancoval na nebezpečném ostří nože, neustále na pokraji zkázy, v situaci, kdy ho mohla při životě udržet jen vlastní obratnost a schopnost myslet. Niema nebyla jiná. Snažila se být, ale nebyla.

„Víš, jakou má terorismus převahu?“ zeptal se jakoby na okraj. „Nebudu ti říkat, co všechno se děje v jiných státech, ale co se dnes a denně děje u nás. Let 183 je jen nejčerstvější událost. V roce 1970 vyhrožovali v Orlandu teroristé, že pokud město nevyklopí milion babek, hodí na něj nukleární bombu. V roce 1977 zajali v D. C. Hanafího muslimové úředníky městské radnice a spolu s nimi drželi jako rukojmí řadu dalších míst. Roku 1980 dopadla FBI tři indické sikhy, kteří sem byli posláni rovnou se seznamem osob určených k odprásknutí. Pak tu byl nálet na Světové obchodní centrum. Lockerbie ve Skotsku. Sakra, můžu ti předložit metr dlouhý seznam.“ Sklonila hlavu, avšak napjatě poslouchala dál. „Většinu trhavin odhalíme díky roznětkám, avšak výbušninu samu odhalit nedokážeme. Jestli ti hajzlové vyrukovali s něčím, co se napřed chová jako hmota odolná proti výbuchu, avšak díky chemické reakci se mění, až dojde k samovznícení, máme před sebou veliký problém. Jeden zbořený most může ohrozit veškerou lodní dopravu na celém východním pobřeží. Jedna hráz vyhozená do vzduchu může ohrozit veškeré dodávky proudu. Obzvlášť zranitelná jsou letadla. Proto potřebuju zjistit, kde se tenhle prevít vyrábí, a nebojím se dát ruku do ohně, že sázka na Ronsarda nebude marná. Určitě bych našel i jiný způsob, jenomže kolik lidí zatím ještě zemře?“

Neodpovídala. Rychle, jako kdyby už vyslovila souhlas, že s ním bude spolupracovat, dodal: „Já se tam vypravím pod jiným krytím, s totožností, na kterou jsem se už docela slušný čas připravoval. Ty

by ses mohla se mnou dostat do domu jako moje asistentka nebo přítelkyně, jenomže Ronsard žádné pozvánky ‚doprovodu hostí‘ neposílá. Budeš muset dostat pozvání osobně.“

„Ne. Nic takového neudělám.“

„Jakmile budeš jednou uvnitř, donutím Ronsarda, aby nás představil. Budu předstírat, že jsem se do tebe po uši zamiloval. Tak aspoň nebude podezřelý, že se od sebe neheme.“

Zavrtěla hlavou. „Do ničeho takového se nepustím.“

„Musíš. Už jsem ti toho moc prozradil.“

„A teď mě budeš muset odkrouhnout, co?“

Dal si ruce do kapes a modré oči mu pobaveně zajiskřily. „Neměl jsem zrovna v úmyslu opičit se po Jamesi Bondovi.“

„Celý ten blábol mi připadá jako ukázka z bondovek. Potřebuješ nějakého ostříleného zakuklence, ne mě.“

„Na oprášení základní zručnosti v ovládání ručních zbraní budeš mít habaděj času. Víc nepotřebuješ, protože když půjde všechno jako po drátkách, vůbec nebudeš zbraň potřebovat. Propašujeme se dovnitř, ty umístíš štěnici, já najdu patřičné svazky, okopíruju je a vypadneme. Tečka, hotovo.“

„Podle tvého líčení vypadá všechno stejně snadné jako vyčistit si zuby. Kdyby to byla taková hračka, už bys ji měl dávno za sebou. Ten Ronsard musí mít pořádně bytelný bezpečnostní systém.“

„A k tomu soukromou armádu, která rezidenci hlídá,“ připustil John.

„Takže celá akce bude trochu složitější, než jak se mě snažíš přesvědčit?“

„Když všechno poběží správně, pak ne.“

„A když se něco zvrtně?“

Pokrčil rameny a usmál se. „Přijedou hasiči.“

Zaváhala. Všiml si toho, viděl, jak jí oči dychtivě svítí. Pak zavrtěla hlavou. „Najdi si někoho jiného.“

„Nikoho jiného s vyloženě tvou odborností nemám. Navíc je tu skutečnost, že pět let jsi aktivně v žádné akci nejela, takže tě skoro nikdo nezná. Spolek pracovníků tajné služby je vlastně hrozně ma-

lý. Můžu ti vybudovat identitu, na které si jakékoli Ronsardovo vyšetřování vyláme zuby.“

„A co ty? Ty jsi zrovna s rukama v klíně neseděl.“

„Ne, jenomže já jsem si dal hodně záležet, aby nikdo nevěděl, jak vlastně vypadám. Věř mi. Moje utajení je tak hluboké, že občas ani sám nevím, kdo vlastně jsem.“

Hlasitě se zasmála, potřásla hlavou a John věděl, že ji má.

„Dobrá,“ připustila. „Vím, že budu litovat, ale... Dobrá.“

„Johne,“ řekl Frank Vinay opatrně, „víš, co děláš?“

„Možná ne, ale stejně to udělám.“

„Ronsard není žádný trouba.“

John byl uveleбенý v jednom z velkých kožených křesel u Franka v knihovně. Zatímco studoval šachovnici, podpíral si bradu vztyčenými prsty. Přestali hrát ve chvíli, kdy jim před dvěma dny přinesl agent předběžné hlášení o katastrofě letu 183 a vyrušil je. „Tys ji do toho vlastně navezl,“ zdůraznil John.

Frank zrudl. „Byl jsem nekonečný cvok,“ zabručel.

„A taky pěkný podrazník, protože mi jistě nechceš namluvit, že jsi vůbec nepočítal s tím, že budu daleko ochotnější sednout si na tvou židli ve chvíli, kdy budu mít cukání práci v terénu zabalit?“ Provedl tah králem. „Šach.“

„Sakra.“ Frank chvíli upíral pohled na šachovnici, potom se podíval na Johna. Jednou to budeš muset zabalit a já nevím o žádném jiném postu, kde by se daly tvoje zkušenosti využít líp než v mé kanceláři.“ „Jednou‘ není teď. Do té doby můžu být prospěšnější v terénu.“ „Možná se všechno spíš urychlí než oddálí, když vezmeš do terénu Niemu Burdockovou. Především tě zná. Zadruhé –“ Frank do něho zabodl ostrý pohled – „dokázal bys ji obětovat, kdyby bylo zapotřebí?“ John mu bez výrazu chladně pohled vrátil. „Dokážu udělat všechno, co udělat musím.“ Jak se ho po Venetii Frank vůbec může ptát. „A Niema je možná nejlepší řešení, jaké mám k dispozici. Nevyužíval bych jí, kdyby tomu tak nebylo. Potřebuju, aby tam se mnou byl ještě někdo další, a odhaduju, že ze

všech možných variant má právě Niema největší šanci, aby ji Ronsard k sobě pozval.“

„Co když nenaletí, co když ji nepozve?“

„Pak budu muset nasadit všechny páky sám, jenomže riziko bude mnohem větší. S její pomocí mám velkou šanci dostat se do sídla i ven, aniž by na mě někdo kápl.“

„Dobrá. Zařídím pro ni blíže neohrazenou dovolenou.“ Frank popojel se střelcem.

„Přesně to jsem čekal, že uděláš,“ prohlásil John a táhl pěšcem, „šach mat.“

„Sakra,“ zahučel Frank.

„Jsem úplně blázen,“ mumlala si pro sebe Niema, když se před svítáním soukala z postele. Zívla a začala se oblékat: tepláky a tričko, potom ponožky a sportovní boty. „Puncovaný cvok.“

Jak mohla podlehnout a slíbit Medinovi, že s ním do nové akce půjde, když přísahala, že už se jaktěživo k něčemu podobnému přemluvit nedá? Copak se z Dallasovy smrti nijak nepoučila?

Jenomže Medina měl pravdu s terorismem, měl pravdu v použití nové výbušniny, naprostou pravdu v tom, že budou umírat nevinní lidé. Herdek, měl pravdu ve všem. Jestli tedy může přispět, přispěje.

Zamířila do koupelny a umyla si obličej, potom si vyčistila zuby a prokartáčovala vlasy. Obličej, který na ni hleděl ze zrcadla, byl ještě pořád trochu naducaný od spánku, avšak tvářičky měla růžové a oči jí jiskřily, až si šla na nervy. Vždyť ona se na to, dobré nebe, těší! Dallas zemřel, a ona se ani za mák nepoučila.

„Niemo! Hod' sebou!“

Ztuhla. Nemohla uvěřit. Otevřela dveře od koupelny a načíhla do ložnice. Nikdo. Přešla ke dveřím do haly a podívala se tam. Až do chodby se přímo z kuchyně linula libá vůně čerstvě uvařené kávy.

„Co vyvádíš u mě doma?“ vybuchla a řítla se do kuchyně. „A jak ses dostal dovnitř?“

Medina seděl na stupínku s hrnkem kávy v ruce. Díval se, jako by nebylo teprve půl páté, ale přinejmenším devět ráno, oči jasné, štíhlé tělo v černých teplácích a černém triku naprosto uvolněné. „Říkal jsem ti, že u zadních dveří potřebuješ vyměnit zámek.“

„A co poplašné zařízení? Vím, že jsem alarm zapínala.“

„A já se přes něj dostal. S rybičkou a kouskem drátu. Dej si kávu.“

„Ne, děkuju.“ Byla tak rozpálená, že kdoví, jestli by na něj spíš kávu nechrstla. Vždycky si doma připadala naprosto bezpečně, a zčistajasna se jeho zásluhou tenhle pocit ztratil. „Víš, kolik jsem za to poplašné zařízení vysázela?“

„Peněz jako želez. Pořid' si raději psa.“ Zvedl se ze stoličky „Když se nechceš zdržovat kávou, pojď si trochu zaběhat.“

Asi po půlhodině s ním ještě stále držela krok. Při klusu se moc dobře mluvit nedá, jenomže se ani nesnažili. Běželi po ulici k parku, vzdálenému něco přes půl kilometru od jejího domu, potom po opuštěné pěšině osvětlené jenom tu a tam pouliční lampou. V náladě, jakou měla, skoro doufala, že se ji někdo pokusí přepadnout, i když zrovna k přepadení osob v této končině příliš často nedocházelo.

Pod nohama jim křupal štěrk a písek. Chladný vzduch tak časně po ránu jen voněl. Niema ještě pořád naprosto lehce dýchala a nohy ji pružně nesly. Milovala pocit, když se jí svaly napínaly a povolovaly, a rozčilení ji postupně opouštělo, soustředila se pouze na běh.

Medina vedle ní klusal, jako kdyby zrovna vyrazili. Běžel lehce, oddechoval pomalu, rovnoměrně. Dallas běhal také tak, vzpomněla si, vždycky se zdálo, že by se v daném tempu dokázal pohybovat hodiny.

„Utíkáš jako borec od Tuleňů,“ poznamenala nadurděná, že sama trochu lapá po dechu.

„Měl bych,“ odpověděl nevzrušeně. „Kdybych to nedokázal, pak jsem nejdrsnějšího půl roku života nadobro promarnil.“

Byla tak překvapená, že se málem zastavila. „Ty jsi absolvoval potápěčský kurz?“

„Já jsem u BUD/S sloužil,“ opravil ji.

„Právě tam jsi poznal Dallase?“

„Ne, byl jsem o pár tříd výš. Jenomže on... kápl na některé moje manýry při našem prvním společném úkolu.“

„Užíval jsi v kurzu své pravé jméno?“

„Ne. Námořnictvo mi také nic neodpustilo. Souhlasili s tím, abych se zúčastnil výcviku pouze za podmínek, že projdu fyzickým testem a výcvik bude trvat jen tak dlouho, dokud nebudu schopen absolvovat zkoušky.“

„Jaká byla kritéria, aby tě přijali do ročníku?“

„Bylo zapotřebí uplavat pět set metrů prsa nebo ouško za dvanáct a půl minuty nebo dřív, pak měl člověk deset minut odpočinku, potom bylo třeba za dvě minuty stihnout čtyřicet dva kliků. Pak sis mohla zase dvě minuty odpočinout a následovalo padesát dřepů za dvě minuty. Přišly další dvě minuty odpočinku a potom osmkrát vis na hrazdě, bez časového limitu. Po deseti minutách odpočinku přišel dvoukilometrový běh v bagančatech a s plnou polní za jedenáct a půl minuty. To byly *minimální* požadavky. Pokud nějaký chlapík neměl na víc, byla jen slabá naděje, že se do ročníku vůbec dostane.“

Všechno jí vyličil, aniž jednou lapí po dechu. Nechtěně omráčená úžasem položila otázku. „Proč jsi to všechno dělal?“

Skoro padesát metrů jen mlčel. Potom pravil: „Čím víc jsem trénoval, tím větší jsem měl pravděpodobnost, že přežiju. Čekal mě úkol, kde bylo zapotřebí, abych ze sebe dokázal vyškrábnout poslední kapku sil.“

„Kolik ti bylo?“ Dnes nemohl být příliš starý, zejména proto, že byl jen o několik tříd výš než Dallas, což znamenalo, že tajných operací se zúčastnil ve velmi útlém věku.

„Dvacet jedna.“

Dvacet jedna. Ještě se ho trochu držela puberta, a už se upsal povolání tak, že vstoupil do kurzu s výcvikovým programem tak drsným, že jím ze všech přihlášených uchazečů prošlo pouhých pět

procent. Ted' už věděla, proč jsou si s Dallasem v mnoha ohledech tak hrozně podobní.

„Jak dlouho ještě poběžíme?“

„Jakmile budeš chtít skončit, můžeme přestat. Utíkat umíš dobře; v tomto ohledu se strachovat nemusím.“

Zmírnila. „Je možné, že budeme muset brát nohy na ramena, až nám půjde o život?“

Srovnal s ní krok. „Jeden nikdy neví.“

Právě v tu chvíli si uvědomila, že jí vážně přeskočilo, protože se ani trochu nevyděsila.

KAPITOLA OSMÁ

„Jak jsi věděl, že každé ráno běhám?“ zeptala se, když se vrátili domů. Měla tenhle zvyk velice ráda, časně ráno patřilo k jejím neoblíbenějším částem dne. Obloha začínala nabírat perleťový a růžový nádech a ptáci se probouzeli a zpívali. Vždycky když se vrátila, cítila se unavená, ale také nabitá energií.

„Říkal jsem ti, že Frank tě měl všechny ty roky pod dohledem.“

„Prdlajs!“

Vybuhl smíchy. Popuzeně ho sjela pohledem, když vylovila z kapsy klíč a odemykala. „Co je tu tak směšného?“

„Slyšet tě nadávat. Vypadáš jako madona...“

„Cože?“ vyjeveně vytřeštila oči.

„Tak tedy jako andělíček. Za všechno může ta tvoje líbezná tvářička.“ Zakřenil se, jedním prstem ji pohladil po tváři, čile se protáhl a vstoupil do domu první. Nevšimla si, kdy ji vylovil, ale v ruce třímala pistoli. „Vypadáš, jako by sis většinu nadávek ani nedokázala přeložit, kdybys je slyšela.“ Při řeči číhavě přejížděl očima další místnost.

Niema obrátila oči v sloup a šla za ním. „Pro jistotu, abych tě neuváděla v úžas, se tedy pokusím držet slov jako pro ‚pro páníčka‘ a ‚jemnáčku‘. A nemysli si, že obrátíš list. Pan Vinay mě neměl jen tak na očích, že ne? Hlíдали jste mě hezky zblízka. Řekni mi proč.“

„Nehlíдали jsme tě pořád. Jenom ze začátku, abychom ti pomohli zařadit se do normálního života. Teď už se jenom tu a tam chceme ujistit, že jsi v pohodě, a zjistit, jestli se něco nezměnilo.“

„Vysvětli mi, proč jste s něčím takovým marnili čas Agentury i nasazení lidí!“ Musela zvednout hlas, protože Medina už přepochodoval halu a prověřoval ložnice.

„Já za to nemůžu. Soukromou agenturu si najal Frank.“ Napřed byla podrážděná a nevěřila vlastním uším; teď přímo užasla. Hlasitě za sebou práskla dveřmi. „Vy jste platili soukromé agentuře, aby mě hlídala? Proboha, Tuckere, když jsi chtěl vědět, jak se mi vede, proč jsi prostě nezvedl telefon a nezavolal?“

Vracel se právě do tmavé haly a blížil se k ní. Protože byl celý v černém, skoro ho neviděla; rozpoznala ho jenom podle obličeje a holých paží a rukou. Zčásti může za všechno i způsob, jak se pohybuje, napadlo ji zčistajasna. Blížil se jako plynoucí voda, úplně tiše. Člověk musel spoléhat jenom na vlastní oči, že ho odhalí.

„Johne,“ pravil.

„Cože?“

„Řekla jsi mi Tuckere. Jmenuju se John.“

Stál přímo před ní, tak blízko, že doslova cítila animální žár, který z něj sálal, a díky tomu, jak běželi, palčivou vůni potu a muže. O krok couvla a zaklonila hlavu, aby se mu mohla podívat do obličeje. Ještě jsem si nezvykla. Pět let jsi pro mě byl, ať už jsem tě viděla či neviděla, Tucker. Medina nejí ani dvanáct hodin.“

„Žádný Medina, John. Říkej mi křestním jménem.“ Jak tam stál jako socha, s pohledem doslova zabodnutým do jejího obličeje, zdálo se, že mu právě na výběru správného jména nesmírně záleží. „Dobře, tak tedy John. Možná se ale spletu, obzvlášť když mě naprdneš – což se stává průměrně každou hodinu.“

Usmál se a Niema v duchu hádala, jestli tomu, že ji tak často vytáčí, nebo tomu, že použila sprosté slovo. Co si ten chlap myslí, že je jeptiška? Jestli se rozchechtá pokaždé, když Niema pronese něco peprného, pomine se.

Píchla ho ukazovákem do hrudníku. Jako když narazí na ocelový plát, kůže ani o chlup nepovolila. „Jestli budeš užívat jiné jméno i ve Francii, neměla bych si na ně už zvyknout? Co když se zase spletu?“

„Dám si pozor, abych tě nevytočil.“

„Takže mi nové jméno neřekneš?“ nechtěla uvěřit.

„Ještě ne.“

Protáhla se kolem něho. „Jdu se osprchovat. Zamkni za sebou, až budeš odcházet.“

Pod sprchou v duchu pěkně hudrovala. Neexistuje přece žádný důvod, proč by jí nemohl říct, jaké jméno bude mít v rámci krytí. Prostě jenom rád oponuje a dělá tajnosti, i když je to možná zvyk, který si vůbec neuvědomuje – ne, samozřejmě si je tohoto přístupu plně vědom. Úplně všechno dělá schválně; všimla si toho už v Íránu. Díky tomu je nabíledni, že i vlastní jméno jí prozradil zcela záměrně, místo aby je nepromyšleně vyhrkl. John Medina nic nepromyšleně nevyhrkne. Kdyby tak činil, moc dlouho by nežil. Zbývá tedy otázka – proč? Mohl se dál tvářit, že je Tucker, a ji by nikdy ani nenapadlo, že se plete. Pokrčila v duchu rameny a hodila otázku za hlavu. Kdo ví, proč Medina tyhle kousky vyvádí?

Dala si v koupelně načas a dopřála si celý ranní rituál: promazala si pleť mlékem a potom si do kůže vetřela jemný olejíček, který dokázal vonět celý den. V práci měla být až v devět, takže nemusela nijak spěchat. Právě to byl jeden z důvodů, proč tak časně vstávala. Nerada se honila a přilítla do práce celá uřícená. Samozřejmě,

že jindy se víc vyspala, jenomže včera večer Medina odešel hezky dlouho poté, co už měla být v posteli.

Když vešla do ložnice, vybrala si tmavě modrou soupravu spodního prádla, oblékla si však jenom kalhotky. Podprsenku nosila při sportu a v práci, doma se bez ní obešla. Natáhla si manšestrový župan a volně si jej přitáhla páskem, vyhrnula si mokré vlasy zpod šálového límce a bosá zamířila přes halu do kuchyně, aby se podívala, jestli káva, kterou Medina uvařil, je ještě k pití. Medina seděl u vyvýšeného baru a popíjel kávu ještě spokojeněji než předtím. Hodila po něm pohledem, přešla ke konvici a nalila si šálek. „Myslela jsem, že ses chystal odejít.“

„Proč?“

Otočila se k němu, opřela se o kredenc a objala šálek oběma rukama. Všimla si, že Medina má také mokré vlasy.

„Osprchoval jsem se v druhé koupelně,“ prohlásil. „Doufám, že ti to nevadí. Obléknout jsem se bohužel musel do stejného.“

„Ne, nevadí. Ale přece jen jsem si myslela, že půjdeš domů. Já musím do práce.“

„Ne, nemusíš. Až do odvolání máš dovolenou.“

Aby zakryla údiv – a pravda, i podráždění – usrkla si kávy. „To je pro mě novinka.“

„Frank včera večer všechno zařídil. Dokud nesplníme úkol, jsi moje.“

Nevěděla, jestli se jí nová skutečnost líbí či ne. Žaludek jí stáhl lehký nápor úzkosti. Aby zakryla, jak se tváří, našla útočiště opět v hrníčku s kávou.

Oblečený od hlavy k patě do černého, pohodlně uvelebený v její veselé kuchyni, vypadal jako panter, ztělesnění samce. Těsné tričko jasně ukazovalo, jak má široká ramena a ploché břicho. Byl vysoký a štíhlý, avšak mnohem svalnatější, než kolik bylo vidět, když měl na sobě běžný oblek. Mohl svá slova myslet pouze v jednom smyslu, avšak jeho fyzická přítomnost byla tak silná, že se neubránila dát větě i letmý sexuální podtext. Vzedme se táhle síla i v milování? Jestli ano... jejda.

Okamžitě nasměrovala myšlenky jinam. Tyhle by vedly jenom k malérům. Jak se tedy očekává, že naložím s časem do doby, než budeme moci odjet? A *kdy* vlastně odjedeme?“ zeptala se stroze. „Asi za týden. Zajistit tak neprůstřelné krytí, jaké chystám pro tebe, zabere chvilku času. My zatím budeme cvičit. Jak jsi na tom se sebeobranou a zacházením se zbraní?“

„Hodně jsem zapomněla.“

„Chodila jsi někdy na řádný výcvik sebeobrany?“

„Ne. Jenom do kurzu, jak se bránit při pokusu o znásilnění, takové ty obvyklé chvaty.“ A základní trénink s ní začal provádět Dallas, jenomže to bylo před pěti lety a ona ve cvičení nepokračovala.

„Dobrá. Nijak do hloubky jít nestihneme, avšak do týdne by ses myslím mohla dostat na úroveň, jak si poradit s většinou mužských. Fyzičku máš dobrou, takže ta nám pomůže.“

Skvělé. Zdálo se, že celý týden stráví v jeho společnosti plných čtyřiaadvacet hodin denně. Vzdychna si a vytáhla z kredence kotlík. „Nehnu ovšem prstem, dokud se nenajím. Co si dáš k snídani?“

„Vyber si,“ prohlásil Medina a ukázal na menší arzenál, rozložený na lavici. Byli na soukromé střelnici, kterou používali zaměstnanci CIA. V obrovském stavení, připomínajícím stodolu, byli jen sami dva.

Budova nebyla žádný palác, postavili ji pro užitek, ne pro krásu.

Zadní stěna byla obložena pytli s pískem a balíky sena, tak aby střely, které prorazí zeď, neublížily něčemu nebo někomu venku. Ostatní stěny byly pobity prkenným ostěním připomínajícím věšáky. U stropu visely průmyslové reflektory, které se daly sólově ovládat.

Medina ukázal na první zbraň. „Tohle je Colt .45. Hotový kanón se silnou zpětnou ránou. Ten druhý je revolver Smith&Wesson, ráže .357. Taky těžká zbraň. Jelikož na ně můžeš vsadit jako na slunce, co po noci vyjde, napadne tě, že bys mohla cvičit právě s nimi. Já bych ti je ovšem díky váze pro běžné užití nedoporučoval. Potřebuješ něco lehčího.“

Ukázal na další zbraně. „Ta vedle je SIG Sauer P226, ráže 9 mm. Tu mám nejradši. Další automatická pistole je H&K P9S. Je o čtvrt kila lehčí než kolt a je to dobrá bouchačka. S žádnou z těchto zbraní špatně nepochodíš.“

Niema si zbraně prohlížela a postupně si je vyzkoušela v ruce. Oba revolvery byly tak těžké, že s nimi sotva dokázala zamířit. S H&K mohla lépe manipulovat, avšak SIG jí lépe sedla do ruky, a proto se jí líbila mnohem víc.

„Jak se zdá, já si taky zamiluju tuhle pistolku.“ Co do palných zbraní nebyla žádný expert, avšak také žádný zelenáč. Dallas by vedle sebe zákonitě nevystál ženu, která by nedokázala vypálit ze zbraně, a proto jí vysvětlil základy a dbal, aby chodila cvičit. Jenomže to všechno bylo před pěti lety a od té doby se Niema na střelnici neobjevila.

„Tahle značka ovšem nemá žádnou pojistku,“ prohlásil Medina. „Pistoli odjišťuje tahle páčka na levé straně rámu. Nikdy, dokud je páčka zaklapnutá, úderník nespustí. Některé tyhle bouchačky musíš zmáčknout dvakrát, ale to se naučíš.“

„To je zvláštní,“ řekla po chvíli, když se pokoušela zvládnout součástku. „Musím vždycky přehmátnout.“

„Pokus se zapracovat levým palcem. Já jsem se naučil střílet levou rukou, protože jsem měl stejný problém.“

Sklouzla po něm pohledem. „Přesně?“

„Jistě,“ prohlásil nevzrušeně. „Jinak bych to nedělal.“

„Promiň, že jsem urazila tvou mužnost.“

„Moje mužnost nemá nic společného s mou zbraní, zlatíčko.“

Kousla se do rtu, aby spolkla repliku. Právě tento předmět dispute by mohl zamířit do nebezpečných vod.

Jakmile si zbraň osahala, vrátila se jí překvapivě velká dávka zručnosti. Zastrčila do pistole zásobník a Medina postavil první terč ve tvaru lidské postavy necelých deset metrů daleko.

„Tahle vzdálenost stačí?“ zeptala se a čekala, jestli ji neokřikne.

„Většina situací, kdy bys musela užít pistoli, se bude odehrávat v malých prostorách a všechno se odehraje rychle, v pěti vteřinách,

možná ani to ne. Snaž se pracovat na tom, abys střílela přesně, než se začneš starat, na jakou vzdálenost cíl zasáhneš. Na všechny cíle, které jsou dál než třicet metrů, je stejně lepší vypravit se s puškou nebo brokovnicí, anebo rovnou zdrhnout.“

„Jak dostaneme zbraně do letadla?“

„Nepovezeme je s sebou. Já bych mohl, jenomže bych vzbudil příliš mnoho pozornosti. Jakmile přistaneme ve Francii, nějaké už seženu. Mimochodem – spolu cestovat nebudeme.“

Přikývla, nasadila si tlumič a zvedla pistoli. Dallas ji při střelbě učil, jak zamířit; studium prokázalo, že lidé dokáží na cíl velice dobře ukázat, avšak když na něj mají zamířit, stane se s mechanikou něco, co přirozenou schopnost poznamená. Důležité není cílit, ale prostě ukazovat.

Medina ji ze zadu objal, vzal ji za ruce a asi minutu se snažil pistoli jí správně vtisknout do dlaní. „Opatrně zmáčkni spoušť,“ zamručel, jeho hlas jako by se linul z tlumiče.

Zhluboka se nadechla a tak, jak ji Dallas učil, pomalu vzduch z plic vypouštěla. Když vydechla asi polovinu, zatajila dech a zmáčkla spoušť. Zbraň jí v ruku poskočila jako živá, odpálená energie zvedla hlaveň ke stropu. Díky tlumičům na uších se výstřel rozlehl jen jako rozmáznuté prásknutí, jako když lupne prkno. Niemě až do nosu pronikl pach kouře a korditu. Mlčky znovu natáhla zbraň, nadechla a vystřelila ještě jednou.

Tentokrát jí Medina přidržel zápěstí, jenomže teď už byla na zpětný úder lépe připravená. Nevzpírala se mu, přenechala předloktí, aby ránu vstřebalo. „Dobře,“ prohlásil Medina a spustil ruce.

Vyrovnaně, ránu za ránu vyprázdnila do terče celý zásobník. Pak si podle Medinových instrukcí nabila znovu. Medina mezitím zvedl nový terč, tentokrát ve vzdálenosti dvaceti metrů. Niema vystřílela všechny náboje i z tohoto zásobníku.

Hned potom Medina přinesl terče a prohlédl si je. Na prvním měla Niema z patnácti možných zásahů dva do hlavy, jeden do krku a pět do hrudi. „Jenom osm,“ prohlásila znechuceně. „Sotva víc než polovička.“

„Nepořádáme tu střelecké závody, takže se nepokoušej hrát si na přebornici. A snaž se vidět věci tak, že dalších sedm střel k smrti vyděsí toho, kdo stál vedle terče.“

Přestože byl výsledek žalostný, musela se rozesmát. „Moc děkuju.“

„Není zač. Podívej se na druhý terč.“

Druhý terč jí náladu spravil. Snažila se u obou porovnat, kolik zásahů šlo do hlavy a kolik do hrudi. U prvního terče žádná sláva a v jistém ohledu moc velkou radost neměla ani teď: do hlavy šly jenom tři kulky. Zbýlých osm zásahů bylo vesměs v oblasti hrudníku, jinými slovy téměř co výstřel, to trefa.

Vysvětlila Johnovi, o co se pokoušela. „Na hlavu zapomeň,“ radil jí. „V napjaté situaci je hrudník mnohem větší terč. Nemusíš nikoho zabít, stačí, když ho zastavíš. A teď si vezmeme do parády další bouchačky.“

„Proč?“

„Protože nikdy nemůžeš vědět, co ti přijde pod ruku. Musíš si umět poradit se vším.“

Chmurně jí táhlo hlavou, že to říká, jako kdyby jí na zběhlosti v tomto oboru chtěl budovat kariéru. Podle rozkazu ovšem přešla k H&K a absolvovala stejné zadání. S koltem a revolverem Smith&Wesson však měla potíže. Obě zbraně byly tak těžké, že musela vynaložit veškerou sílu, a když nechtěla, aby se jí zápěstí třásl, musela držet zbraně oběma rukama. Při prvním výstřelu z revolveru doslova skřípala zuby.

V tu chvíli si za ni Medina znovu stoupl, objal jí zápěstí a spojil svou sílu s její. Jakmile nebudeš se mnou, s touhle bouchačkou si zrovna neporadím,“ procedila mezi zaťatými zuby.

„Vedeš si dobře. Jen si dej mezi každou ránou načas.“

Nejenže se musela sebrat fyzicky, musela se vzpamatovat i nervově. Teď už věděla, proč se velkým pistolím říká ruční děla. Všechny rány se jí sice nepovedlo umístit do terče, avšak povedené zásahy vyvrtaly do papírových terčů díry jako vrata. Musela si promasírovat předloktí a uvolnit svaly.

„Pro dnešek stačí,“ prohlásil Medina, když si všiml, co dělá.
„Kdybys cvičila dál, namohla by sis paže.“

„Přestávka bude fajn,“ zamručela. „Navíc počítám, že stejně nejsem žádný Rambo.“

„A kdo je?“ zeptal se suše.

Zasmála se, když vyháněla křeče z ramen. „Co bude dál?“

„Fyzička, pokud se na ni cítíš.“

Hodila po něm trochu ustaraným pohledem. „Jaká fyzička?“

„Cviky, při kterých tě naučím, jak se o sebe postarat.“

„Měl bys vědět, že už jsem se napatlala vitaminovým a zvlhčovací krémem.“

„Chytrá prdelka,“ uchechtl se, když ji družně vzal kolem ramen.
„Z nás bude obrovský tým.“ „Obrovský *dočasný* tým,“ opravila ho a přehlédla, jak se jí rozbušilo srdce. Ani za nic už se k této práci nevrátí – nikdy ne na plno, dokonce ani na částečný úvazek ne. Jde jen a jen o jednorázovou dohodu.

Dovolil, aby měla poslední slovo, avšak spokojený úsměv, který bleskově ze rtů zapudil, jí jasně řekl, že John má úplně jiné plány. Což byla ještě mnohem choulostivější vyhlídka než práce sama. Ulevilo se jí, když na ni při cvičení nešel zhurta. Odvezl ji do tělocvičny, která v podstatě nebyla žádná tělocvična, ale jen opuštěná stodola na jihu města. Byla však vybavená zátěžovými přístroji i volným závažím, byly tu boxovací pytle, které připomínaly vybavení tělocvičny, a veliká modrá, deset centimetrů vysoká žíněnka.

„Je moc tenká,“ poznamenala Niema.

„Stačí. Nebudu s tebou mlátit o zem hlavou dolů.“ Skopl boty.

„Mám strach spíš o zadek.“ Po jeho vzoru se zula.

„Slibuju, že dám na tvé pozadí dobrý pozor.“

Splnil slovo. K cvikům nepatřily žádné vývrtky nebo kroucení končetin, jako když se motá preclík. „První pravidlo: Nesnaž se nikoho složit. Na to nestačíš. Největší nadějí, jak vyváznout, je vzít nohy na ramena, takže se soustředíme na tuto cestu. Máš výhodu, že můžeš leckoho překvapit, protože jsi malá –“

„Nejsem.“

Obrátil oči k děravému stropu. „Jsi menší než většina chlapů,“ vylepšil popis.

„Jsem ale čilá.“

Ted' už se zachechtal. „Dobrá, jsi čiperná. Nevím, v čem sebou dokážeš hodit, ale беру tě za slovo. Jenomže vypadáš –“

Tentokrát ona otočila oči v sloup. „Já vím, jako anděl.“

„To se ti nelíbí, vid'?" Řekněme tedy, že vypadáš jako dáma. Vypadáš, jako by ses nikdy neumazala, nikdy nezapotila, nikdy neřekla sprosté slovo.“

„Tři rány, a jsi u konce,“ zamručela.

„Dokonce se ani nezdá, že umíš tak odmlouvat, jak to dokážeš.“

„Neodmlouvám, jsem *přesná*.“

„Přesně to říkám...“ zakřenil se. „Vypadáš jako sněhová pusinka. Andělská sněhová pusinka. A proto žádný chlápek, který se na tebe vrhne, nebude čekat, že uděláš něco jiného, než že se rozbřečíš.“

„Jelikož usoudila, že ho pro danou chvíli dostatečně zmátla, pokrčila rameny a pokorně je svěřila. „Dobrá, nauč mě tedy, jak donutit k pláči chlapa.“

„Bude mi úplně stačit, když tě naučím, jak vzít do zaječích.“

Díky kurzu sebeobrany před znásilněním již několik základních chvatů znala. John jí řadu cviků v hlavě osvěžil. Jak odrazit někoho, kdo vás napadl čelně – vyrazíte prudce rukama a zasáhnete útočníka do břicha. Praštit někoho pěstí do nosu sice neznamená, že bychom ho zabili, ale když si dáme záležet, určitě se dotyčný bude kroutit bolestí. Stejně tak je možné připlesknout mu dlaněmi uši, což může způsobit, že mu prasknou bubínky. Stejně tak odrovnáme útočníka, když se mu pokusíme prsty vrazit do očí nebo zabořit do hrdla.

Ukázal jí nejchoulostivější místo na krku, kde může zasáhnout průdušnici. Pokud útočnickovi nikdo okamžitě neposkytne pomoc, může s proraženou průdušnicí zemřít. I když ona sama nemá tolik síly, aby průdušnici protrhla, dobře zasazený úder raněného rozhodně vyřídí.

Díky cvikům na žíněnce zaujímali nejrůznější polohy a dodržovali nejrůznější scénáře. Nebylo vyhnutí, než aby se při cvičení těsně dotýkali. Niema se ze všech sil snažila přehlížet pocity, které se jí zmocňovaly, když se k ní Johnova vysoká, svalnatá postava tiskla, když ji pažemi všelijak svíral a trpělivě vysvětloval, jak právě tomuto sevření má uniknout.

Oba dřeli, až z nich lilo, a John nedal pokoj, dokud nezačala lapat po dechu.

„Pomohlo by, kdybych začala křičet o pomoc?“ zeptala se nakonec.

Překvapeně prohlásil: „Můžeme přestat, hned jak budeš chtít.“

„Skvělé. Takže jako by se stalo.“

„Nechci tě utahat, i když musíme trénovat každý den, jenomže jakmile by tě svaly začaly moc bolet, nic by se nám nepovedlo.“

Vypadal, že má doopravdy starost, a proto Niema řekla: „Ne, nejsem úplně na huntě, ale přestávka mi přijde vhod.“

„Tamhle v lednici je trochu vody. Než si odpočineš, zacvičím si trochu se závažím.“

Niema vytáhla z rezaté ledničky v rohu stodoly láhev studené vody, usadila se na žíněнку a dívala se. Sundal si tričko a odhodil je. Niema rychle uhnula očima a zhluboka si lokla. Vidět mužského bez košile či trička není nic neobyčejného, jenomže... tohle byl John Medina a ten nebyl obyčejný.

Natáhla se na žíněnce a zavřela oči, aby s ní necloumalo pokusem sledovat ho. Nemůže být mezi nimi nic jiného nežli práce. John je tajný agent, ona pracuje v laboratoři od-do, oba mají naprosto odlišný životní styl. Přesto jí na pošetilý okamžik proběhla hlavou myšlenka na milostný románek.

„Jaký by byl? Přestože ji dopaloval, byla s ním dnes celý den moc ráda. Dráždil ji jenom tím, že byl takový, jaký je. Byla unavená, avšak cítila, jak jí v žilách tak, jak už dlouho, velice dlouho ne, proudí krev. Způsobil to John, nebo se o tuto změnu postarala vyhlídka, že půjde znovu do akce? Anebo oba tyto prvky spolu tak neodvolatelně souvisely, že je od sebe nemohla oddělit?

Cítila, jak jí celé tělo hoří. Několikrát jí předloktím přejel po bradavkách. Dotýkal se jí nohou, boků. Pevně se k ní celým tělem tiskl a několikrát, když se pustili do křížku, se jim i nohy propletly.

Otočila se na břicho a opřela si hlavu o zkřížené paže. John Medina měl celé tělo popsané výstražným nápisem „NEBEZPEČNÁ ZÓNA“ a ona by se měla pro vlastní záchranu tuto výstrahu dobře naučit. Už stejně riskovala víc, než kolik mohla ztratit.

„Čas na další práci, pusinko,“ zavolal z lavičky, kde cvičil se závažím.

„S pusinkou jdi někam,“ odsekla a vyskočila.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Villa de Ronsard, jih Francie

Louis Ronsard nevěřil ničemu, co neviděl na vlastní oči, a takových věcí bylo velmi málo. Podle jeho zkušenosti byla důvěra příliš drahé zboží.

I když něčemu přece jen důvěru věnoval, vždycky ji odstupňoval: byl by dal hlavu na špalek za to, že jeho sestra Mariette mu nikdy nebude chtít schválně ublížit, avšak občas se při vši roztomilosti chovala tak nesmyslně, že o věcech, týkajících se obchodu, jí pro jistotu nesvěřil ani slovo. Vzhledem k nezbytnosti věřil vybrané hrstce zaměstnanců, a těm přiznal některé podrobnosti z podnika-

telské činnosti, avšak pravidelně, aby odhalil jakoukoli slabinu, která by ho mohla ohrozit, si ověřoval jejich finanční situaci i osobní způsob života. Ronsardovi zaměstnanci nesměli například užívat drogy, i když si jejich šéf nedělal nejmenší iluze, že zákaz nikdo neporušuje. A proto... pro všechny, od vrátného až k nejvyššímu úředníkovi, platily pravidelné kontroly.

Plně si uvědomoval, že se pohybuje na ostří nože. Lidé, s nimiž denně přicházel do styku, nebyli přímočaré osobnosti. Podle jeho zkušeností to byli buď fanatici, nebo psychopate, někdy obojí. Jenom by byl rád věděl, kdo z nich je nebezpečnější.

Existovala pouze jediná cesta, jak s takovými lidmi jednat: být stále ve střehu.

Nikdy by nepřijal objednávku jen tak od někoho. Maniak, který hodlá nechat vybuchnout pumu ve škole jako protest pro zachování světového míru, nemá šanci, že by od něj takovou pumu dostal. Dokonce i ve světě teroristů musí vládnout určitá pravidla, ne? Ronsard stál o řádně zavedenou organizaci, která může jeho služby potřebovat i v budoucnu, a není tedy pravděpodobné, že by ho podrazila.

On sám plnil dodávky do puntíku přesně. Nikdy si nenechal víc, než kolik činila dohodnutá platba. Věděl, že pravá hodnota záleží na spolehlivosti. Vzhledem k tomu rozprostřel vždy široké síť, jež zabezpečovaly, aby i tu nejmenší dodávku nestihl špatný osud. Obchod mu díky tomu vesele vzkvétal a bankovní účty ve Švýcarsku a na Kaj-manských ostrovech... zdravě rostly.

Vzhledem k tomu, že byl tak opatrný, dokázalo ho vyvést z klidu všechno, co se vymykalo běžnému chodu. Právě takový byl telefonický hovor, který se mu ozval na soukromé lince, na čísle, jež znala opravdu jen hrstka lidí.

„Tak,“ zamumlal si pod nos, když se opřel v křesle a promáčkal prsty voňavý doutník, který si vytáhl ze zásoby v krabičce ze santalového dřeva na psacím stole.

„Copak?“ Od počítače, na němž obvykle ověřovala, jak rostou či nerostou nejruznější Ronsardovy investice, zvedla oči Cara Smi-

thová. Pracovala jako Ronsardova sekretářka a byla jeho pomocnice – první pobočnick, jak si ráda říkala. Když si ji Ronsard dal prošetřit, překvapilo ho zjištění, že se doopravdy jmenuje Smithová a že se narodila v Kansasu, v neobvyklém místě jménem Waterloo, což jí po čase umožňovalo bez zábran na jeho účet vtípkovat.

„Máme tu požadavek od... nečekaného kupce.“

Cara líp než kdo jiný věděla, jak Ronsard těžko snáší nečekané věci. Jenomže zároveň dobře, víc než bylo zdrávo, znala *jeho*, a okamžitě poznala, že se chytil. Něco ho zaujalo, protože jinak by byl objednávku rovnou odmítl. Otočila se na židli a přehodila si nohu přes nohu. Vzhledem k tomu, že byla sto osmdesát centimetrů vysoká, měla opravdu dlouhé nohy. „A jméno?...“

„Temple.“

Čekankově modré oči byly rázem velké jako talíře. „Týjo.“

Až do morku kostí *Američanka*, proběhlo mu hlavou. Slovo z ulice použije jak housku na krámě. „Opravdu týjo.“

Temple, známý pouze příjmením, byl muž, který i v dosti šerém teroristickém světě byl jenom stínem. Jeho jméno si šeptali v souvislosti s několika atentáty, s jistými výbuchy bomb. K teroristickým činům si nevyhledával cíle nahodile. Dal třeba sestřelit letadlo jen proto, že právě tímto spojem cestoval jeho určitý cíl. Nikdo nevěděl, zda patří k nějaké ještě utajenější organizaci, či zda pracuje sám. Pokud by pracoval sám, nikdo neměl tušení, kdo je na něj napojený. Temple byl záhada.

Ronsard neměl záhady rád. Vždycky chtěl přesně vědět, komu co dodává.

„Co chce?“

„RDX-a.“

K Ronsardově úlevě Cara nezopakovala tradiční „týjo“. Ani nepoložila nezbytnou otázku: Jak se vůbec Temple o RDX-a dozvěděl? Trhavina byla odzkoušena teprve před týdnem, a přestože se chovala právě tak, jak se očekávalo, věděla o její existenci jen hrstka lidí. Při výrobě se objevilo několik problémů, na jejichž odstranění v současné době odborníci pracovali, jako sklon vznítit se

dřív, než došlo k akceleraci, což mohlo pro člověka, který by s materiálem manipuloval, znamenat špatný konec. Stabilizovat výbušninu natolik, aby proces rozpadu nevedl k výbuchu příliš brzo, a naopak se neopozdil, byl velice choulostivý úkol.

„Najděte všechny dostupné informace o Templovi,“ vyzval Caru. „Chci vědět, jak vypadá, kde se narodil – všechno.“

„Přijmete tu objednávku?“

„Uvidíme.“ Ronsard si zapaloval doutník a na několik příjemných vteřin se obřadu plně oddal. Jakmile se konec cigára k jeho spokojenosti plně rozžhavl, převaloval na jazyku jemnou vanilkovou chuť. Než půjde navštívit Lauru, měl by se převléknout; Laura miluje vůni doutníku, avšak kouř jí škodí.

Cara už se vrátila k počítači a čiperně vytukávala na klávesnici rozkazy. Počítače byly další věc, které Ronsard nevěřil, a proto si žádné záznamy nevedl na přístroji, který obsluhovala Cara, protože ten byl připojen do neviditelné sítě, jíž Američané říkají webové stránky. Jsou na nich samozřejmě utajené programy, ale do těch se co chvíli někdo nabourá. Pubertáci se prokousali až do nejtajnějších svazků Pentagonu; různé společnosti nacpaly miliardy do zabezpečení počítačových programů, jenomže ta byla děravá jak řešeta. Podle Ronsardových zkušeností je jediným bezpečným computerem počítač, který není zapojen do žádné sítě – jako ten, co má na stole. Nezbytné informace si ukládá sem a jediným bezpečnostním opatřením je, že pro vstup pravidelně mění heslo. Program mu otevře nahodile vybrané slovo z Dickensovy knížky *Příběh dvou měst*, z odrbaného svazku, který si nechává válet na psacím stole. Občas si z knihy něco přečte, i když spíš proto, aby Cara nezačala v duchu spekulovat, proč se mu na stole válí, nežli proto, že by ho knížka zrovna zajímala. Nalistuje vždycky stránku, kde si vybral slovo sloužící jako heslo, a nechá knihu otevřenou ležet, jako by o nic nešlo. Systém měl bohužel také chyby. Ronsard měnil heslo tak často, že někdy zapomněl, jaké slovo si vybral, a proto musel mít nalistovanou stránku. Pokud měl před sebou správnou stránku, právě slovo vždycky našel.

„Odkud vlastně Temple je?“ zeptala se Cara. „Ať hledám, jak hledám, nikde po něm ani stopy. Potřebuju užší záběr.“

„Myslím, že je z Ameriky, ale doneslo se mi, že posledních deset let žije v Evropě. Zkuste Scotland Yard.“

Když ťukala do klávesnice, povzdychla si. „Tohle mě jednou dostane do basy,“ bručela.

Ronsard se usmál. Byl šťastný, že Caru má; věděla přesně, co jeho byznys obnáší, avšak zařizovala všechno stejně profesionálně, jako kdyby pracovala v kanceláři nějaké velké společnosti. Také se ho nebála, i když na poli, které si zvolil, bylo občas nutné pouštět hrůzu, ale vlastně šlo spíš o únavnou dřinu.

Výhrou také bylo, že kvůli němu neztratila hlavu. Ronsard ženy znal, věděl, jak po něm jedou, avšak Cara mu bez jakýchkoli rozkladů rovnou sdělila, že ho sice má ráda, ale spát s ním nechce. Což byla také úleva.

Cara spala s jinými muži. V poslední době s jeho egyptským osobním strážcem Hossamem, který se do vysoké blondýny zamiloval hned ten den, co ji poprvé spatřil. Ronsard jenom doufal, že až o něj nordická bohyně z Ameriky ztratí zájem, Hossam dokáže svůj blíz-kovýchodní temperament zkrotit.

„Sakra,“ ulevila si Cara a zuřivě ťukala do stroje. Počítač ve Scotland Yardu si s ní zřejmě nechce povídat, pochopil Ronsard.

„*Krucinál*,“ vykřikla za chvíli a vypnula monitor. „Ti hajzlové to zablokovali!“

Když se pokoušela elektronicky proniknout do databáze Scotland Yardu, něco si pro sebe mručela. Ronsard dýmal z doutníku a čekal. Cařiny poznámky byly díky bohu srozumitelné jen napůl, protože čím víc se snažila, tím děsivěji se její mluva zhoršovala.

„Kurva, do prdele, to je na hovno –“

Když vstala a vydala se na druhou stranu kanceláře, mávala různými papíry a neustále tiše klela, jako by mluvila sama se sebou, Ronsard povytáhl obočí.

„Dobrá, což zkusit tohle,“ zamumlala nakonec a vrátila se k židli, aby zadala další sérii příkazů.

Po deseti minutách se opřela a zatvářila se blaženě. „Parchanti mazaní,“ zaskřehotala. „Okay, zkusme se podívat, co tu máte pod heslem ‚Temple, křestní jméno neznámé‘.“

Na obrazovce naskočil text. Cara stiskla patřičnou klávesu, rozvřela se tiskárna a vyplivla jeden arch papíru.

„To není zrovna moc,“ zamručel Ronsard, když vstala a stránku mu přinesla. „Zkuste FBI; pokud je Američan, budou mít poznatků víc.“

Začal číst. Scotland Yard si o Templovi mnoho záznamů nevedl. „Údajně“ pracoval se společností Baader-Meinhoffové v Německu. „Údajně“ má spojení s Baskickou Vlastí ve Španělsku. „Údajně“ má kontakt s IRA. Scotland Yard „údajně“ ví o Templovi spoustu věcí, ale doopravdy nic.

Temple je buď Američan, nebo Kanadčan, údajně – zase to slovo – ve věku mezi pětatřiceti až pětáctýřiceti lety. Trvalé bydliště neznámé.

Informace byla sice velice strohá, lze však alespoň někde začít, pomyslel si Ronsard. V Evropě má kontakty. Pokud někdo ze tří zmíněných organizací o Templovi něco ví, nepotrvá dlouho a Ronsard bude vědět tolik co oni.

Cara si dláždila cestu do nitra databáze FBI šťavnatými nadávkami a kletbami. Když Ronsard uslyšel vítězné „Aha!“, věděl, že zvítězila. „Týjo, to mě podrž, my tu máme i fotku!“ vyhrkla užasle. „Není zrovna na jedničku, ksicht má napůl schovaný, ale lepší něco než nic.“

Ronsard vstal od stolu, přešel kancelář, sklonil se nad Caru a zabodl pohled do obrazovky. „Můžete ji zvětšit?“ zeptal se, když si prohlížel zrnitou, rozmazanou fotografii, která ukazovala tmavovlasého muže přichystaného nastoupit do auta.

„To, co máme, můžu zvětšit bez problémů, jenomže nám neukáže nic, co kamera nevzala, jinými slovy druhou půlku jeho ksichtu.“

„Na levé ruce má prsten. Snubní?“ Zajímavé, napadlo Ronsarda. Zvláštní, že by Temple byl ženatý; i když se to stává i ve světě te-

roristů. Jenomže aby člověk v jeho postavení nosil takový staro-světský symbol, jako je snubní prsten, byla spíš legrace.

Fotka předvedla tmavovlasého muže, v porovnání s vozem, vedle něhož stál, pěkně vysokého. Obličej měl od aparátu trochu odvrácený, čímž ovšem dobře vystavoval pohledu levé ucho. Fotografii mohli pořídit úplně kdekoliv; na voze ani okolních autech nebyla nikde vidět poznávací značka; dokonce ani značka vozu se nedala přesně určit. Budova z červených pálených cihel v pozadí byla stejně k nerozeznání a nikde ani nejmenší nápis, který by Ronsardovi naznačil, kde auto stojí.

„Vytisknu vám tyhle informace, abyste si je mohl pročíst, než pořídím tu zvětšeninu,“ prohlásila Cara a zapnula tiskárnu.

FBI měla víc informací nežli Scotland Yard, což byl přesný důkaz, jak obě instituce spolupracují. Každý údaj, který přinášela o mezinárodním teroristovi FBI, se dal najít i u Interpolu. To, co měl Interpol, by měl mít Scotland Yard. To byl také jediný smysl Interpolu. FBI nehýřila sdílností a Ronsard se v duchu ptal proč.

„Temple,“ četl si tiše. „Křestní jméno Josef nebo Joseph. Rodiště neznámé, první záznam v Tucsonu, v Arizoně, roku 1987. Zmizel, znovu se objevil roku 1992 v Berlíně. Hnědé vlasy, modré oči. Zvláštní znamení či jizvy: na levé lopatce diagonální jizva přibližně deset centimetrů dlouhá, způsobená zřejmě nožem nebo jiným ostrým předmětem.“

Kudla v zádech, napadlo Ronsarda. Pan Temple měl vsutku zajímavý život.

„Po zmíněné osobě vyhlášeno pátrání za účelem výslechu v souvislosti s bombovým útokem roku 1987 při procesu, který probíhal v arizonském Tucsonu; v roce 1992 vykraden v Itálii muniční vůz NATO –“ Ronsard povytáhl obočí. Myslel si, že ve světě, který si vybral, drží velice dobře prst na jeho tepu, avšak o vykradení střeliva z muničáku NATO neslyšel nic. Obrátil stránku. Shrnuto a sečteno, FBI pátrala po Templovi, aby ho vyslechla v souvislosti s patnácti různými případy.

Úřady zastávaly předpoklad, že Temple pracuje nezávisle, že nepatří k žádné organizaci. Je prostě nájemná síla, pomyslel si Ronsard; nezabývá pro vlastní potěšení, avšak vždycky jen v něčích službách, a ty nebudou zrovna levné. Podle seznamu zločinů, z nichž byl podezírán, ani jedna akce nebyla procházkou růžovým sadem. Zdolat je bylo vesměs složité, a čím složitější, tím také dražší.

Kdopak ho platí tentokrát? Kdo slyšel o nové trhavině a najal si Templa, aby ji sehnal? Proč se na Ronsarda šéf nebo šéfové neobrátili sami, namísto aby na něj nasadili Templa? Musí jít o někoho, kdo by mohl v případě prozrazení mnoho ztratit.

„Není to snubák,“ oznámila Cara, když vytiskla fotku.

„Jakmile arch papíru vylezl z tiskárny, Ronsard jej popadl. Cara měla pravdu; všechno napovídalo, že zlatý kroužek má vyrytý určitý vzorek, jakoby tucet tenkých propletených zlatých provázků. Ne, to nebyly provázky – byli to hadi. Zdálo se, že na prstenu bude hadí hlava. A pan Temple měl také propíchnuté levé ucho. Zlatý kroužek vypadal velmi nenápadně, avšak na zvětšenině se nedal utajit. Lidé či osoba, stojící za panem Templem, byli velice opatrní, když ho pošťvali, aby za ně odvedl práci, a sami zůstali hezky za větrem. Jenomže Ronsard byl stejně pečlivý jako ostražitý. S někým, koho nezná, neobchoduje. „Myslím, že chci toho nepolapitelného pana Templa poznat,“ zahučel.

KAPITOLA DESÁTÁ

McLean, Virginia

Niema zamáčkla budík ještě dřív, než se rozřinčel, vstala, provedla v koupelně obvyklý obřad a oblečená do sportovního se jako by nic přiloudala do kuchyně. Jak čekala, Medina seděl na svém oblíbeném místě na stupínku a upíjel kávu.

„Děsná legrace,“ zamručel a Niema se rozesmála.

„Nehudruj, stejně jsi se sem dostal, ne?“

„Jo, jenomže jsem musel dovnitř vlézt oknem v prádelně. Děsně ponižující.“

A šlo to hezky potichu, napadlo ji. Měla lehké spaní, neslyšela však vůbec nic. „Předpokládám, že jsi poplach na okně také vyřídil.“

„Ne. Vyřadil jsem ten krám celý. Poříd' si nový systém, který bude reagovat na infračervené paprsky nebo na pohyb, ne na dotyk.“

Zamračila se. Poplašný systém ji už stál víc než tisíc dolarů a on jí tu navrhuje, aby vyhodila oknem další dva tácy. „Proč si nepojistit všechna okna a dveře stejně, jako jsem to udělala u zadního východu? Tam, kde selhává vysoká technika, vždycky zapůsobí selský rozum.“

„Vyplatí se oba způsoby.“ Usmál se a jakoby k přípitku pozvedl hrnek s kávou. „Skvělý nápad.“

„Selský rozum“ přesně vystihoval postup, jak si poradila se zadním vchodem. Koupila v železářství dvě obyčejné skoby a petlice. První instalovala obvyklým způsobem tak, že očko zašroubovala do rámu a skobu do dveří. Potom vzala druhou petlici, nasadila ji obráceně, připevnila proti první, a tentokrát zašroubovala očko do dveří a háček do rámu.

Kdyby byl zaklapnutý jenom jeden háček, mohl by jej kdokoli kreditní kartou, nožíkem nebo dalším tenkým předmětem vyhodit ze škvíry a háček i záklopku vyhodit. Jenomže když jsou háčky od petlice nasazeny proti sobě, metoda neuspěje. Kdybyste zasunuli kreditní kartu zespoda, narazíte jenom do horní kličky a zasadíte háček do oka, místo abyste jej vyhodili. Když činíte stejný pokus zeshora, za-cvaknete se stejným výsledkem horní závlačku. Samozřejmě, že patřičný silák nebo ten, kdo bude mít s sebou řádnou palici, může dveře vysadit z pantů, jenomže právě tento způsob není zrovna nejtišší způsob, jak se někam vloupat. Měla děsnou radost, že Johna tak jednoduchým řešením převezla.

Když odcházeli z domu, zamířil Medina namísto doprava, do parku, rovnou vlevo.

„Park je na druhé straně,“ prohlásila Niema, když ho dohonila.

„Tudy jsme běželi včera.“

„Znamená to, že si nikdy nezopakuješ stejnou trasu, nebo se prostě nudíš?“

„Nudím se,“ nadhodil bezelstně. „Jsem přelétavý jako střechek.“

„Lháři.“ Jenom se trochu zakřenil a dál běželi opuštěnou ulicí mlčky. Nad hlavou nebyla vidět jediná hvězda a vzduch byl vlhký jako před deštěm. Paže Niemu od střílení minulého dne trochu bolely, avšak jinak se cítila skvěle. Stehenní svaly jí při běhu jen hrály a cítila, jak jí zrychleným tepem v žilách krev doslova zpívá.

Běželi asi půl hodinky, když na rohu proti nim vyrazilo auto a mířilo přímo na ně. Vůz jel pomalu, jako by po něčem pátral.

John popadl pravou rukou Niemu v pase a strhl ji ke stromu. Spolkla podvědomý výkřik a jen taktak se stihla opřít rukama, protože John ji prudce přimáčkl ke kmeni a tlačil se na ni jako tank. Všimla si, že v levé ruce drží pistoli. Zatajila dech a div nezabořila obličej do drsné kůry.

„Dva chlapi,“ zašeptal John téměř neslyšně, jenom jí dechem roz-čísl vlasy na spánku. Jsou možná ze soukromé agentury, kde je Frank najal.“

„Možná? Jistě to nevíš?“

„Ne, neznám rozvrh tvých bodygardů a oni nevědí, že jsem tady. Když tě nenačapali na obvyklé trase, hledají tě možná kolem.“

Pomyšlení, že někdo rozepisuje na její ochranu „rozvrh služeb“, ji popudilo. Stejně tak ji popadl vztek, když si uvědomila, kolikrát kolem ní v posledních letech časně ráno hlídka projížděla, a ji ani nenapadlo, že ji někdo sleduje, co hůř, dokud auto nezabočilo za roh a nezmizelo, málem si ho nevšimla. Pěkná ostuda zapomínat na takové věci. Příště si dá pozor.

Kůra už ji škrábala do tváře a poprsí měla jako ve svěráku. „Povol,“ vzdychla. „Rozmačkáš mě.“

Povolil jen kousíček, avšak i to pomohlo. Zůstal za stromem, dokud auto neodjelo o blok dál, a teprve pak ji pustil. Sotva se Niema odtrhla od stromu, zabručela: „Když jsou to vaši kluci, proč je prostě nenecháš, aby nás spolu viděli?“

Rozběhl se předchozím volným tempem a Niema se k němu přidala. „Za prvé proto, že nevím jistě, jsou-li to naši. Za druhé proto, že nechci, aby viděli mě, a ještě míň, aby mě viděli s tebou.“

„Nějaké gorily to ovšem stejně jsou,“ huderla, „když tě dvakrát za sebou nechali vlézt ke mně domů.“

„Když jsem přijel, nebyli tam. Zřejmě byli teprve na cestě.“

„Proč jednoduše panu Vinayovi neřekneš, aby bezpečnostní opatření prozatím odvolal? Bylo by to nejlogičtější. A jakmile bude někdo bloumat kolem, budeme vědět, že naši to nejsou.“

„To můžu udělat.“

Auto zřejmě právě objelo blok. Znovu se objevilo na ulici. „Předstírej, že mě honíš, a uvidíme, jestli za tebou vyrazí,“ prohlásila Niema a prudce vyrazila, protože věděla, že reflektory vozu ji ještě nezabraly. Když k ní dolétla Medinova tichá nadávka, div se nerozchechtala. Urazila tři skoky a zezadu, jako když do ní narazí tank, ji obemkly dvě paže a strhly k zemi. Dopadli oba na měkký pažit podél chodníku, Niema na břicho, John na ni. Dokud se nepohnou, v předjitřním šeru je nikdo neuvidí.

Přestože se pod ním kroutila a hihňala, držel ji při zemi, dokud je auto opět neminulo. „Ty máš *čarodějnice*,“ procedil skoro bez de-

chu, jako by se sám snažil potlačit smích. „Chceš se postarat, aby mě zabili?“

„Chci tě jenom nadzvednout, Medino.“

„To by bylo snazší, kdybych ležel na břiše,“ zabručel, když vstával a zvedal ji. „Co když se někdo dívá a zavolá poldy?“

„To už budeme dávno v prachu. A kdybychom nebyli, prostě bych prohlásila, že jsem zakopla a ty ses mě snažil zachytit. Není problém.“

„Doufám, že se dobře bavíš,“ zavrčel.

Trochu překvapeně si uvědomila, že se *opravdu* baví. Poprvé po dlouhé době si uvědomila, že má pocit, jako by její život dostal smysl, jako by před sebou měla něco velice důležitého. Ať už byla práce ve vývojovém středisku obrany jakkoli zajímavá, vysedávat u stolu a dokolečka něco zkoušet zrovna zázrak nebyl.

Ted' ovšem žila naplno, nadobro vzkříšená, jako kdyby minulých pět let jenom napůl přežívala. Běhávala sice celou tu dobu den co den, avšak teprve včera si uvědomila, jak jí hrají svaly, jak jí pulzuje krev. Vyloženou radost jí působil trénink s Medinou, a to jak po fyzické stránce, tak slovně. Nebyla zrovna blázen do zbraní, avšak i poznávání nejrůznějších revolverů a pistolí ji zaujalo. S potěšením se učila, jak každou zbraň uchopit, vyzkoušet si vlastní hranice a ty potom překračovat. Chtěla víc poznat, víc vykonat, být něčím víc.

Právě toto byla past, kterou přinášela práce v terénu. Uvědomovala si, jak celých pět let tomuto vábení odolávala, v danou chvíli jí však vzrušení proudilo v žilách jako silná droga. Nevěděla, jestli má Medi-novi za to, že ji do tohoto nebezpečí znovu strhl, poděkovat, nebo ho nenávidět.

Je pět let dostatečné pokání? Dokázalo by vinu a trýzeň, jež pocíťovala v souvislosti s Dallasovou smrtí, vymazat za celých sto let? Když si vzpomněla na doby, kdy spolu běhali, škobrtla; po návratu se vždycky osprchovali, padli do postele a milovali se.

Přitahovala by Dallase žena, jaká se za posledních pět let z Niemy stala? Anebo by ho vyžadováním spořádanosti, bezpečí a vyhýbání se riziku vlastně nudila? Obávala se, že odpověď zná. Dallas

miloval riziko; v jádru velice vyrovnaný člověk při každé výzvě a nebezpečí doslova rozkvetl. Proč jinak by se stal absolventem speciální školy pro potápěče a nakonec smluvním agentem? Dallase na Niemě a Niemu na Dallasovi nejvíc přitahovalo vědomí, že jsou stejní.

Medina byl stejný typ, ovšem výraznější. V hlavě se jí ničeho nic naprosto jasně a hlasitě rozezvučely poplašné zvony. Dát se znovu strhnout do vířivého světa špionáže a tajných úkolů byla jedna věc, ale nechat se strhnout city k jinému muži právě v tomto světě bylo něco zhola jiného.

Měla by být ve střehu, protože ve vypjatých situacích city snadno překypí. A Medina je přitažlivý muž; vlastně víc než přitažlivý. Kdyby se nedržel zpátky, znamenal by hotovou pohromu. Zdálo se, že je vedle ní zcela uvolněný, jenomže zatím z něj nevypadlo nic osobního. Niema o něm nic neví.

Když spolu při tréninku byli tak blízko, varovné náznaky, že ji přitahuje, už se ozvaly. Každá žena by musela být leda po smrti, kdyby nevnímala štíhlé, jako skála pevné tělo ve chvíli, kdy se k ní tiskne. Právě proto si vymyslela ten žertík s ochrankou, jen aby ji dohonil a pevně držel? Hlavou jí blesklo zcela popravdě, že s ním vlastně *flirtovala*. Ach, ach, zaúpěla v duchu. Musí být v budoucnu opatrnější.

V jakém budoucnu? Jde přece jen o jednu akci, ne? Budou spolu krátce jednou pracovat a potom se Niema vrátí na bezpečnou, důvěrně známou židli a on opět zmizí.

„Jsi připravená to zabalit?“

Mrkla se na svítící ciferník hodinek; běhali už víc než hodinu. Naštěstí neklusali stále stejným směrem, protože jinak by trvalo další hodinu dostat se zpátky domů; obíhali bloky, několikrát se vraceli, takže nyní jim k domu zbývalo něco přes půl kilometru. Svítání už bylo tak blízko, že jasně viděli různé detaily. „Co když mě ochranka ještě pořád hledá?“

„Radši ať hledá, nebo –“ Nedokončil větu, avšak Niema si snadno domyslela, co chce říct: nebo si můžou hledat novou fušku.

„Uvidí tě,“ zdůraznila.

„Utrhnu se a poběžíš domů sama. Jakmile hlídka uvidí, že jsi bezpečně za dveřmi, hoši hlídat přestanou.“

„Co máme dnes na programu? Další cvičení s terči?“

„Terče a další výcvik sebeobrany.“

Vzhledem k zpytování vlastního nitra, které dnes provedla, nebyla přesvědčená, že nějaké cvičení s Johnem tělo na tělo je zrovna nejlepší nápad. „Myslela jsem, že stačí základní věci.“

„Však s časem nějak naložíme. Kdo ví? Leccos se může někdy hodit. Dneska ti přijdou i nějaké krabice. Budou tam šaty, šperky, věci, které budeš potřebovat.“

„Proč bych potřebovala nové oblečení?“

„Součást legendy. Budeš chodit na večírky pořádané ambasádou jakožto dcera starých přátel pana velvyslance a jeho ženy.“

Budu tedy hrát parádnici, pomyslela si pobaveně Niema. Na tuto část úkolu se těšila. Jako většina žen se ráda hezky oblékala a hrálo ji vzrušení, že hezky vypadá.

„Vyzkoušej si všechno,“ pokračoval, „šaty ti musí dokonale sedět. Co nebude akorát, se buď přešije, nebo vymění.“

„Jakmile se na šatech provedou nějaké úpravy, už nám je nevezmou zpátky.“

„Nic se neboj, necháš si je.“ Rozhlédl se. „Tady se rozloučím. Uvidíme se za pět minut.“ Vyrazil doprava a dlouhým krokem se rozběhl, jako by teprve vyrazil ze startovní čáry. Zabočil mezi dva domy, přeskočil plot a zmizel z dohledu.

Niema se otočila směrem, kterým je předjelo auto. Stehna ji od námahy bolela, avšak zabrala ještě víc, až hlasitě dupala. Byla pěkná šílenost snažit se nad Johnem vyhrát, když si nedomluvili závod; stačilo klidně doklusat k domu a ukázat se hlídce, tak aby hoši věděli, že se v pořádku vrátila. Věděla, že si počíná bláznivě, avšak utíkala stejně rychle dál. Když sbíhala z chodníku, dýchala jako sentinel. Napadlo ji, že kdyby ji někdo viděl, pomyslel by si, že se řítí, jako by jí šlo o život, jenomže za ní nikdo nešel.

Před sebou teď viděla hlídkový vůz, anebo si alespoň myslela, že jde právě o toto auto. Ve tmě si je dřív nestačila pořádně prohlédnout, avšak koncová světla vypadala stejně a uvnitř seděli dva muži. Vůz u chodníku zastavil; přehnala se kolem jako smršť a na chlapy ani nemrkla. Když byla skoro o dvacet metrů dál, zaslechla, jak auto startuje.

K domovu jí chyběly dva bloky. Nevšímal si signálů, jež vysílaly stehenní svaly, a přinutila se přidat. Jakmile doběhla k domu, předu-sala po předním dvorku k vchodovým dveřím. Koutkem oka sledovala, jak auto projíždí kolem. Odemkla dveře, vpadla dovnitř a dýchala, div se jí plíce neroztrhly.

Opřela se o stěnu a přemítala, jestli celá námaha stála za to. Srdce jí hlasitě tlouklo a zvonilo jí v uších. Anebo vyhrála? Donutila se srovnat dech a s nakloněnou hlavou se zaposlouchala.

Sprcha v druhé koupelně zpívala.

Niema si pro sebe odfrkla a rázně vyrazila také se osprchovat.

Niema sledovala Medinu na druhé straně modré pěnové zíněnky. „Dneska ti ukážu některé zranitelné body,“ řekl. „Pokud úder přesně zasáhne cíl – a právě ta přesnost vyžaduje spoustu praxe – jsou tyhle údery smrtelné.“

Couvla, založila si ruce v bok a podezíravě na něj hleděla. „Proč bych měla potřebovat něco takového? Dostanu se snad do střetu muž proti muži?“

„Kdybych si to myslel, nebral bych tě s sebou. Chci jen, abys byla v případě nutnosti v obraze, a zčásti proto, že máme zrovna volnou chvíli.“ Kývl na ni, aby šla blíž. „Pojď sem.“

„Chceš ze mě udělat vycvičeného zabijáka jen proto, že se nudíš?“

Zářivě se usmál. „Vycvičený zabiják z tebe nebude. Přinejlepším jen dokážeš někoho odrovnat natolik, abys stihla pláchnout. Říkal jsem ti, že člověk musí cvičit celá léta, aby tuhle techniku zvládl. Jediná možnost, že bys někoho doopravdy zabila, by mohla nastat, kdyby ses čistou náhodou trefila.“ Znovu na ni kývl. Opatrně se

přiblížila, ale stále zůstávala mimo dosah. „Uvolni se. Žádné rány v téhle lekci padat nebudou. Chci ti jenom ukázat některé body a nutný směr pohybu.“ Prudce vykročil, popadl ji za zápěstí a přitáhl si ji doprostřed žíněнки ještě dřív, než se mu stačila vysmeknout.

„Tyto cviky jsou součástí taj či. Ve skutečnosti se jedná o úplné základy. Dim-mak je soubor smrtelných úderů a vychází z akupunktury. Nikdy, nikdy jich nepoužij, pokud nebudeš muset volit mezi životem a smrtí, protože jak už jsem říkal, čirou náhodou bys ses mohla trefit.“

Zvedl jí ruku, uchopil ji za prsty a potom si je přidržel u vnějšího koutku oka. „Tady, tohle je přesně ten bod. Vyzkoušej si ho.“

„Cítím ho.“

„Dokonce i velice lehký úder právě do tohoto místa může napáchat velkou škodu – člověk začne zvracet, ztratí vědomí, někdy umře.“ Vedl jí konečky prstů tak, aby jí ukázal, jak má být rána zasazena. Nejdůležitější bylo zvolit správný úhel. Opakoval s ní pohyb dokolečka dokola a sám fungoval jako panák, na kterého míří; jednou ho skutečně zlehka zasáhla. Otočil se, zlomil se v pase a sípal, jako když se dusí. „Ach bože, odpusť!“

Vrhla se k němu a vzala ho kolem pasu, jako by ho chtěla narovnat. Když si vzpomněla, jak ji upozorňoval, že stačí i ten nejmenší zásah, zmocnila se jí panika. „Neměla bych zavolat pohotovost?“

Zavrtěl hlavou a mávnutím návrh odmítl. Stiskl si místo pod nosem a směrem k uchu si masíroval oční koutek. Oči mu trochu slzely. Jsem v pohodě,“ řekl a narovnal se.

„Vážně? Možná by sis měl sednout.“

„Nic mi není. Podobné věci se při výcviku stávají běžně.“

„Zkusme něco jiného,“ navrhla stísněně.

„Dobrá, podíváme se na spánek –“

„Měla jsem na mysli něco jako džudo.“

„Helemese, chystáš se stát profesionální zápasnicí?“ Modré oči ji připichovaly na místo jako lasery. Popadl ji za ruku a zvedl ji k vlastnímu spánku. „Sem musíš uhodit. A hezky tvrdě. Tenhle bod člověka nadobro složí, a pokud je tepna porušená, útočník za den či

za dva zemře. Resuscitace by ho možná oživila, jenomže by stejně zašel třeba na chrlení krve,“ doplnil.

„Tady.“ Položil jí prst přímo pod prsní bradavku. Ukázal jí přesný bod a nezbytné postavení rukou. „Smrt nastává okamžitě –“

„Ani omylem,“ vybuchla. „Na tobě už nic zkoušet nebudu.“

„Dobře.“ Přitiskl jí ruku do středu hrudníku, přesně mezi bradavky. „Úder do těchto míst vyvolá bolest v celé dolní polovině těla, křeč a útočník upadne. Tady –“

Popojel jí s rukou níž, přímo pod hrudní kost. „Správný úder do těchto míst zastaví srdce.“

Byl neúprosný. Chmurná hodina nebrala konce. Nutil ji opakovat pohyby tak dlouho, až uměla ruku postavit do správného úhlu, avšak vyzkoušet si umění na něm jako na cvičném panákovi paličatě odmítala. Ještě stále byla příliš otřesena z faktu, že lehký dotek může přivodit tak silnou reakci; co kdyby ho doopravdy *zasáhla*?

Nakonec přece jenom lekci odzvonil. Ukázal jí už jenom pár triků, které dokáží přivolat trvalou běhavku, a Niemu napadlo, že právě tento cvik by si na živém terči nacvičit mohla. Medina couvl, zavrtěl hlavou a zakřenil se.

„Ani náhodou. Na to mě máš moc ráda.“

„To si piš.“

„Kdyby ses někdy dostala do úzkých a potřebovala vědět, jak někoho odrovnat, budeš mi jenom děkovat.“

„*Pokud* se něco takového stane, dám si tu práci, abych tě našla a nechala tě prohlásit: ‚Já ti to říkal.‘ Zatím ovšem myslím, že radši než smrtící údery si budu cvičit rány, co způsobují průjem.“

Pooděšel a podal si jednu z lahví vody, které si s sebou přinesli. Odšrouboval víčko, naklonil láhev a lačně polykal. Niema ho bezmocně sledovala. Třebaže věděla, že by si měla dávat pozor a v duchovní, pokud už ne fyzické rovině udržovat odstup, patřil Medina k chlapům jako řemen a každická ženská částice, která v ní byla, obrázek doslova hltala. Měkké tepláky ho obepínaly jako druhá kůže a černé tričko se ani trochu nesnažilo utajit svalnaté obrysy Johnovy hrudi a paží.

Bradavky ji poplašně zabrněly a od hlavy k patě ji polilo horko. Odkáslala si, odtrhla od Mediny pohled a začala se protahovat. Po ranním běhu potřebovala procvičit zejména nohy. Byla by si je protahovala, i kdyby si o to neříkaly, jenom proto, aby myslela také na něco jiného než na postavu Johna Mediny. Musím si dát pozor, táhlo jí hlavou. Velký, velký pozor.

„Začneme tedy cvičit s terčem?“ zeptal se jí za zády.

Zamručela a narovнала se. Do čeho se to proboha řítí?

Později večer, když se zastavila v železářství a nakoupila celou hromadu petlic a háčků a klik a téměř dvě hodiny si s nimi hrála, aby je všude políčila – kromě okna v druhé koupelně, které bylo prťavé a vysoko a opravdu by ráda viděla, jak se jím Medina propasírovává – si prohlížela krabice s oblečením, které jí přivezli. Všude byly značky návrhářů. Soupravy spodního prádla byly z hedvábí, úplety tenké jako pavučina. Každíčký pár bot musel stát skoro dvě stě dolarů, a střevíců tu bylo víc než tucet. Našla koktejlové šatky, večerní róby, roztomilé kostýmky, které odhalovaly mnohem větší kus nohou, než byla zvyklá; kraťasy, sportovní košile, vyšíváné vestičky, džíny, kašmírové svetry, sukně. A nakonec šperky: perlové náušnice a k nim náhrdelník, sítka malých diamantů zavěšená na řetízku, o jakém se jí jaktěživo ani nezdálo, zlaté náramky, spony a obrovský, nádherný přívěsek z černého opálu, který až vyrážel dech a patřil k podobným náušnicím. Opatrně uložila opálovou soupravu zpátky do krabičky a sáhla po prstenu s jediným žlutým diamantem.

Zazvonil telefon. Natáhla se, aby zvedla sluchátko, a opálový přívěsek ještě držela v ruce. „Haló.“

„Už sis prohlédla oblečení?“

„Zrovna se vším probírám.“ Je až k smíchu, jak se nemusí vůbec představovat, blesklo jí hlavou. I když s ním telefonicky nikdy nehovořila, okamžitě jeho hlas poznala.

„Padnou?“

„Většinou ano.“

„O ty, které potřebují úpravu, se zítra postarám. Už jsi viděla ten opálový přívěsek?“

„Právě ho zase ukládám. Je to nejkrásnější šperk, jaký jsem kdy viděla.“ V hlase jí probleskl užaslý tón.

„Pod kamenem, schovaný mezi packami, je miniaturní přehrávač. Dej pozor, aby nevypadl. Uvidíme se ráno.“

Když zavěsil, telefon cvakl. Pomalu položila sluchátko. Poslední Johnova slova si vzhledem k jeho sklonům vkrádat se k ní do domu mohla vyložit také jako výstrahu. Usmála se, když si vzpomněla na prťavé okénko v koupelně.

Ach ano, pane Medino, dozajista vás uvidím.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

„Bingo,“ prohlásil John tiše a zavěsil telefon. Ronsard návnadu spolkl. Zpráva proběhla až do počítače v Bruselu, přesně podle Johnových instrukcí; potom byla uložena do počítače v Torontu, k němuž měl přístup díky telefonní kartě. Pokud by se Ronsard snažil vystopovat ho, telefonní karty nikam nevedou. Ronsard vůbec nebude čekat, že by Templovo jméno vyskočilo na nějakém telefonním seznamu, natož že by bylo možné objevit i číslo.

Ted' už musí jenom dokonale vybrousit časový rozvrh. Ze všeho nejdřív musí Ronsardovi předhodit Niemu a vynasnažit se, aby ji Ronsard pozval do vily. Pokud se to nepovede, bude muset plán

změnit. Jakmile ovšem bude mít Niema pozvání v kapse, nehodlá se ve vile ukázat dřív, než bude Niema uvnitř.

Niema. Několik minulých dnů, které s ní strávil, ho velice rozradovovalo, začínala ho připravovat o rozum. Když s ní žertoval, když se jí při „lekcích“ sebeobranu dotýkal – musel být opravdu šílenec, že se tak mučil. Působila mu však potěšení v tolika ohledech, že prostě nedokázal přestat. Tak rychle se učila, byla tak soutěživá, že přijala každou výzvu.

Když se tehdy ráno sprchoval u ní v koupelně pro hosty a věděl, že se snažila při zpátečním běhu domů ho porazit – po hodině tréninku –, tiše se v duchu smál.

Plně ho teď vnímala, což se nikdy předtím nedělo. V Iránu neměla ani stín tušení, jak moc Dallasovi závidí. Jenomže teď mu neušlo, jak si ho prohlížela, když si svlékal tričko, a jasně viděl, jak se snažila pohled odtrhnout. Na jakýkoli první krok bylo ještě příliš brzy, a proto se musel zuřivě soustředit, aby ho pokaždé, když se k ní přiblížil, tělo neprozradilo. Teprve dnes si naplno uvědomila, že se mu líbí, a nebyla ještě zdaleka připravená jakkoli s novou situací naložit.

Nebylo to tak, že by se prostě poznali a začali spolu chodit. Za jiných okolností by byl neměl nejmenší zábrany postupovat vlastním tempem či jednat přinejmenším tak svobodně, jak vždycky s ženami zacházel. Jenomže s Niemou nesli společné břímě. Oba; Dallasova smrt, tak jak se odehrála, byla něčím, co je spojovalo, a zároveň rozdělovalo. Zeď, která se mezi nimi tyčila, by žádný jiný muž nedokázal překonat, protože žádný jiný muž by nebyl schopný pochopit ji; on je ten jediný, kdo s ní zůstal v promrzlé špinavé chatrči, on byl jediný, kdo sledoval její bledý, nehybný obličej, když poslouchala manželova poslední slova, četl jí bolestný výkřik v očích. On byl jediný, kdo ji držel v náruči, když se konečně dokázala poddat pláči.

A on je ten jediný, kdo rozboří hradbu nezájmu, kterou mezi sebou a mužským pohlavím vybudovala. Udělá to, protože ji chápe, protože ví, že pod zevnějškem dámy bije srdce dobrodruha. Bude jí

moci poskytnout všechno vzrušení, po kterém prahne, jak v povolání, tak v osobním životě.

Bože, jak se to děvče za posledních pár dnů probudilo k životu! Jak rozkvetlo! Musel vynaložit veškerou vůli, aby ji nepopadl a nedal jí jasně najevo, co cítí.

Jenomže právě na to musí být pravá chvíle, a ta ještě nenastala. Niema si zatím plně nepřipouštěla, že by chtěla někoho jiného než Dallase. A co platilo obecně, platilo o něm zvlášť. Jenomže svůj postoj změnil; o to se John přičinil. Netrpělivě vstal a začal rázovat po pokoji, oknu se automaticky vždy vyhnul. Nedokázal si vzpomnout, že by mu na citovém vztahu nějaké ženy záleželo víc – ani u Venetie ...

Zastavil se a prázdným pohledem přejel sotva viditelný otisk rámu na zdi. Po tom, co se stalo Venetii, si Niemu ani nezaslouží. A možná, že kdyby Niema o Venetii všechno věděla, nechtěla by s ním mít nic společného. Sakra – možná: skoro jistě. Kdyby byl poctivý, už by jí o mrtvé manželce všechno řekl.

Rty mu zvlnil smutný úsměv. Kdyby byl poctivý, neprovedl by spoustu věcí, které už v životě spáchal. Chce Niemu, chce ji tak děsivě, že se přestává hlídat. A dostane ji.

Villa de Ronsard

„Můžete zprávu vysledovat?“ zeptal se Ronsard Cary, která ťukala do klávesnice patřičná zadání a očima sledovala monitor.

Nepřítomně zavrtěla hlavou, oči od obrazovky neodtrhla. „Byla uložena jen najedno použití, potom se vypařila do éteru. Temple má dokonale propracovaný systém utajení a přenosu.“

Ronsard rázoval po kanceláři. Bylo brzy ráno, velice časně, jenomže on sám nemusel nijak dlouho vyspávat a Cara se mu přizpůsobila. „Myslel jsem, že jste mi říkala něco o tom, že všechno, co je v počítači, zůstává v paměti.“

„Zůstává, jenomže i paměť může někdo spláchnout. Třeba naprogramoval první uložení s příkazem hned poté, co zpráva proběhne, ji vymazat. První uložení vlastně ani nemusí být uložení, může to být jenom nasměrování, jenomže vy si asi nemalujete, že najít Templa bude hračka.“

„Ne, to nebude,“ zamumlal Ronsard. „Kde byla mimochodem uložena ta zpráva poprvé?“

„V Bruselu.“

„Takže je podle všeho v Evropě.“

„Nemusí být. Může být kdekoli, kde funguje telefon.“

Ronsard naklonil hlavu a zvažoval situaci. „Dokázala byste být moudřejší, kdyby vám někdo ten patřičný počítač přinesl?“

Oči jí zvědavě zasvítily. „To si pište. Pokud není zničený hard disk.“

„Pokud tento druh přenosu dat používá běžně, těžko by spojení ničil. Určitě je zabezpečí, ale ničit ho nebude. Jestli můžete zjistit, kde se ten počítač nachází, dám ho sem dopravit.“

Otočila se zpátky k monitoru a začala divoce bušit do klávesnice.

Spokojen, že mu patřičný počítač bude co nejdříve říkat „pane“ – spíš tedy Care –, vrátil se Ronsard k psacímu stolu. Laura měla špatnou noc a Ronsard byl unavený. Měl samozřejmě ošetřovatelku, jenomže kdykoli byla Laura rozčilená anebo se jí přitížilo, chtěla, aby u ní byl táta. Ať byl kdekoli anebo se čímkoli zabýval, jakmile ho Laura potřebovala, okamžitě všeho nechal a vždycky za ní běžel.

Přestože mu Cara už včera otevřela poštu a dopisy vyrovnala na stole do hromádky, ještě si je neprohlédl. Začal se probírat účty – pozvánkami; jako obvykle bylo pozvánek mnohem víc než účtů. Zvali ho všude; ve světě byznysu hrají konexe velice důležitou roli, i když ten byznys není zrovna ctihodný. Spoustu hostitelek vzrušovalo, když ho mohly obskakovat; byl volný, skvěle vypadal a přinášel s sebou atmosféru nebezpečí. Ronsard si cynicky uvědomoval jak vlastní přednosti, tak prospěch, který mu mohou přinést.

„Ach,“ ucedil, když vytáhl ze štůsku smetanově zbarvenou pergamenovou pozvánku. Předseda vlády ho zve..., neobtěžoval se čtením, o jakou událost jde, jenom přelétl datum. Podobná společenská setkání jsou k ničemu, jen nuda.

Už dávno ho přestalo udivovat, kolik pohlavářů ze společnosti a světového obchodu, kolik politických špiček potřebuje jeho služby. Na dobročinném plese nebo politické večeři, což je jejich prostředí, se s ním mohou setkat bez jakýchkoli zábran, a zároveň se cítit bezpečně a uvolněně. Kdysi to býval také jeho svět. I on se v něm dodneška cítil uvolněně, jenomže nyní už věděl, že doopravdy není nikde v bezpečí.

„Mám to,“ vyhrkla Cara a dala mu adresu.

Brusel

Chlapík středního věku vypadal jako každý druhý mužský v Bruselu; byl průměrně vysoký, ani tlustý, ani tenký, barva pleti běžná; nic, co by stálo za všimnutí. Vykračoval si normálním krokem a očividně věnoval větší pozornost novinám, které držel v ruce, než tomu, kam směřuje, dokud nedorazil k jistému činžovnímu domu. Vystoupil po dvou kamenných schodech až ke vchodu, uvnitř vyrazil raději po schodech než rozvrzaným výtahem, takže nebylo pravděpodobné, že někoho potká.

V posledním, třetím patře odemkl dveře určité místnosti. Byla dočista prázdná, jenom na dřevěné přepravce, s dráty zapojenými do elektrické zásuvky a zdířky pro telefon, tiše vrčel počítač. Tiskárna nikde.

Světla byla naprogramována tak, aby se v různých intervalech rozsvěcela a zase zhasínala. Okno zakrývaly okenice. Chlapík občas po-ránu přišel a okenice otevřel, pak se odpoledne vrátil a zavřel je, takže to vypadalo, že tu někdo bydlí. Pochyboval, že sem někdo vkročí. Byl tu jenom počítač.

Na základě rozkazů, které ráno obdržel, rychle přešel k přístroji a vytůkal na klávesnici zadání nezbytné pro otevření programu Norton Utilities. Na tomto programu byla stránka nazvaná „Vládní čistka“. Muž zmáčkl několik kláves, chvíli počkal, nakonec zmáčkl poslední. Chvilku sledoval, jak počítač rozkazy provádí.

Nakonec vytáhl kapesník, otřel klávesnici a při odchodu z místnosti i kliku. Do prázdného pokoje s elektronickým nájemníkem už se nevrátí.

Nikdo ho neviděl přijít ani odejít, jenomže jak taky, když byl tak hrozně obyčejný.

Později odpoledne zastavila na ulici přímo před činžovním domem bílá dodávka. Vystoupili dva chlapi a šlapali úzkou uličkou; byli oblečeni jako dělníci, měli na sobě od barev zacákané montérky, třebaže v dodávce nebylo z výzbroje pro malíře pokojů ani zblá. Vešli do činžáku a zamířili po schodišti do třetího patra. Jakmile se ocitli v úzké špinavé chodbě, vytáhli oba z montérek těžké pistole a tiše se blížili k zavřeným dveřím jednoho bytu. První se s připravenou pistolí přitiskl ke zdi vedle dveří. Kývl na parťáka, ten ostržitě natáhl ruku a vzal za kliku. Když se dveře otevřely, oba překvapeně protáhli obličej.

Spěšně prohlédli rám dveří, automaticky couvli a čekali; místnost byla prázdná. Přesto drželi pistole celou dobu, kdy vcházeli do pokoje a rychle se jej snažili prohledat, připravené. Nikde nic. V místnosti nikdo nebydlel, nenesla nejmenší známky, že by tu hezky dlouhou dobu vůbec někdo byl.

Byl tu jen počítač. Seděl na bedně a tiše vrčel. Obrazovka byla čistá jako nebe.

Oba muži byli profesionálové; klekli si a zkoumali počítač, šli po elektrických drátech i telefonních šňůrách až k výstupu a hledali něco nezvyklého. Když nic nenašli, jeden z nich se nakonec natáhl a počítač vypnul. Obrazovka zhasla a tiché vrčení odumřelo.

Hbitě počítač odpojili a nesli jej po schodech do dodávky. Při odchodu si ani nedali práci za sebou zavřít.

Cara zrovna plavala, když jí Ronsard vzkázal, že počítač dorazil. Vyšvihla se z bazénu a zlomila se v pase, aby vytrásla vodu z vlasů. Věděla, že Hossam ji sleduje, černé oči mu hořely vzrušením. Nevěnovala mu pozornost, uvázala si jen kolem hlavy a prsou ručník.

Chudák Hossam. Ta jeho věčně žárlivá vášeň už ji unavuje. Hossam už ji unavuje. Caru dokázali milenci rychle znudit, protože jak ji jednou dostali do postele, všichni ji chtěli dobytelsky vlastnit. Proč jim nemůže stačit dobrý sex?

Nechtěla jim ubližovat, protože všechny měla vlastně ráda, i když jinak, než chtěli. A rozhodně nehodlala strávit život s mužem, o kterého nebude stát, kterého bude jen litovat.

Ukončit vztah s Hossamem bude asi pěkná fuška. Příliš dobře si uvědomovala kulturní rozdíly. Na začátku pomáhaly zvyšovat vzrušení. Teď už se dusila, sotva jí Hossam přišel na oči.

Říkala si, že pro sebe potřebuje hezkého kloučka, hračku na hraní, někoho, kdo uzná, že chce být svou paní. Nechtěla převyšovat, chtěla jen být nezávislá.

Pravda byla, že kromě Ronsarda ji žádný mužský, kterého poznala, nezaujal tolik jako počítače – a byla dost chytrá, aby věděla, že Ronsard není muž, který by si dal nasadit chomout. Nikdy. Měla ho ráda, jenomže nebyl pro ni. Možná pro ni není nikdo. Možná skončí jako některá z těch výstředních starých dam, co jenom cestují po světě.

Docela se jí ta představa zalíbila. Hossam přišel až k ní a položil jí ruku na rameno. „Přijdeš dnes v noci ke mně?“

„Dnes večer ne,“ prohlásila a co možná nejnenápadněji se odtáhla. „Pan Ronsard si dal přivést počítač a chce, abych se mu na něj podívala, takže budu v noci makat.“ „Tak zítra,“

„Víš dobře, že když neznám rozvrh, nemůžu nic slibovat.“

„Vezmi si mě a nebudeš muset do práce.“

„Pracuju ráda,“ řekla. „Dobrou noc.“ Vytratila se dřív, než ji stihl zastavit. Ano, situace s Hossamem už je vážně trochu zamotaná.

Možná by měla Ronsarda požádat, aby Hossama někam přeložil, i když se jí taková věc protivila; Hossam je koneckonců Hossam.

Za to ho nikdo nemůže trestat.

Zastavila se v pokoji, aby se oblékla a svázala vlasy. Ve Státech by se klidně vřítla do kanceláře v plavkách, jenomže Ronsard si potrpěl na přísně evropská pravidla. Ve skutečnosti se jí to líbilo. Mít dvojce pravidla bylo milé.

Čekal na ni, dlouhé tmavé vlasy jako obvykle stažené do culíku, čímž ještě víc vynikly exotické rysy jeho obličeje. Měl na sobě černé kalhoty a bílou košili, což bylo také nepatřičné. „Dárek pro vás,“ prohlásil a kývl k přístroji, který už trůnil na jejím stole.

Bleskově počítač zapojila, spustila a čekala, co naskočí. Nenaskočilo nic. Zkusila spustit přístroj znovu. Obrazovka zůstávala stále jen azurově modrá.

„Auvajs.“

„Něco nefunguje?“ zeptal se Ronsard a přišel se podívat.

„Všecko je v tahu.“

„Vymazáno?“

„Jo. Možná že jednoduše užil příkaz C-prompt. Pokud ano, mohla zůstat nějaká informace na hard disku.“

„A když ho nepoužil?“

„Jestli použil ‚vládní čistku‘, nezůstalo nikde nic.“

„Vládní čistka...“

„Znamená přesně to, co to říká. Jestliže nechcete, aby vláda na něco přišla, odstraní soubor právě tímhle programem. Norton –“

Zvedl ruku. „Podrobnosti nejsou zapotřebí. Jak dlouho vám bude trvat, než zjistíte, jaký způsob vymazání textu užili?“

„Dlouho ne.“

Trpělivě čekal, než se dostala k hard disku a začala vyhledávat střípky dat. Nikde nic. Disk byl starý jako Metuzalém a pamatoval den, kdy sjel z výrobní linky první prototyp.

„Nic,“ prohlásila otráveně.

Ronsard ji chlácholivě popleskal po rameni. „Přesně to jsem čekal, vážně.“

„Proč jste tedy ten počítač sháněl?“

„Protože chci poznat pana Templu. Kdyby byl v počítači lehkomyslně jakákoli data nechal, nejspíš bych s ním vůbec nejednal. Jak se zdá –“ Ronsard se odmlčel a s lehkým úsměvem dodal: „Zjistil jsem, že je skoro stejně opatrný jako já.“

„Skoro.“

„Já mu naproti nepůjdu,“ prohlásil Ronsard tiše. „Musí přijít za mnou.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

„Jmenuješ se Niema Jamiesonová,“ prohlásil Medina, když jí podával pas, řidičský průkaz a kartu sociálního zabezpečení. Podívala se na všechny doklady napůl se zájmem, napůl nevěřičně.

„Niema?“ zeptala se.

„Tvé jméno je tak neobvyklé, že kdybys měla reagovat na nějaké jiné, nejspíš by ses spletla. Vždycky je nejlepší držet se skutečného jména.“

„Opravdu, pane Darrelle Tuckere?“ zamumlala.

Musel se usmát, když pochopil narážku. „Užíval jsem tolik jmen, že už si je sám pletu.“

Otevřela pas, byla v něm její fotografie a několik stránek plných razítek. Podle pasu navštívila v minulém roce dvakrát Velkou Británii, jednou si zajela do Itálie, jednou do Švýcarska, a jednou dokonce do Austrálie. Niema Jamiesonová byla vskutku parádně zcestovalá.

Řidičský průkaz vypadal stejně věrohodně. Bydlela očividně v New Hampshiru. Niema Price Jamiesonová.

„Moje druhé jméno je Priceová?“ přeptala se nevěřicně.

„To je tvoje jméno za svobodna. Tvoji rodiče jsou starí přátelé rodiny manželky pana velvyslance.“

„Jsem tedy vdaná?“

„Vdova.“ Zabodl do ní pevný, neústupný pohled, jako by se bál, že nebude chtít, aby se legenda jejího krytí tolik podobala opravdovému životu. „Tvůj manžel Craig zahynul před dvěma lety, když se srazily dva čluny. Velvyslancova manželka – jmenuje se mimochodem Eleanor – trvala na tom, abys přijela na dovolenou do Paříže.“

Mlčela. Nebylo divu, že tolik podrobností připomínalo její vlastní život; právě tak je snazší celou legendu si zapamatovat.

„A když mě Ronsard skutečně pozve domů a nechá si mou minulost prověřit, co zjistíš?“

„Zjistí, že jsi právě ta osoba, za kterou se vydáváš. Na společenských stránkách najde články, které se o tobě budou zmiňovat. Najde i článek o tom, jak zahynul Craig Jamieson a zůstavil tu žalem sklácenou – vdovu Niemu. Žádný strach; v tvé legendě se může šourat kdo chce, jak chce, nic nenajde.“

„Ale co velvyslanec a jeho manželka? Ti dva jasně vědí, že nejsem stará rodinná přítelkyně.“

„Ano, jenomže ti jsou na krycí legendy zvyklí. Víš přece, kolik pracovníků Agentury na našich vyslanectvích pracuje. Běžná praxe.“

„Proč by mě tedy Ronsard neměl podezírat?“

„Protože nejsi zaměstnancem úřadu. Věř mi, že moc dobře vědí, anebo mají dokonalou představu, kdo patří a kdo nepatří k tajným službám.“

Zhluboka se nadechla. „Kdy odjíždím?“

Vytáhl z náprsní kapsy u bundy obálku s letenkou. „Zítra, con-cor-dem.“

„V pohodě.“ Oči jí zajiskřily. Odjakživa toužila po letu nadzvukovým letadlem. „Kdy se objevíš ty?“

„Uvidíš mě, teprve až budeme v Ronsardově vile oba. Pokud tě ne-pozve –“ Přetrhl řeč a pokrčil rameny.

„Pak už tě nikdy neuvidím.“ Pokoušela se prohodit větu naprosto věčně, avšak v nitru zdaleka tak klidná nebyla. John se sotva před několika dny stal očividně soustředným prvkem veškerého vzrušení, které zažívala. Hned od začátku si však byla příliš dobře vědoma, jak se věci budou vyvíjet, věděla, že zmizí stejně nečekaně, jako se objevil.

„Nic takového jsem neřekl.“

„Ne, jenomže jsem s tebou pracovala už dřív, pamatuješ? Jakmile je úkol splněn, ty se vypaříš. A když teď vím, kdo vlastně jsi, vím taky proč.“

„Niemo...“ Vrazil si ruce do kapes a zdálo se, že se jen tak tak drží. Medina se vždycky dokázal natolik ovládat, že ji jeho výraz vyvedl z míry. „Vrátím se. Nic víc teď říci nemohu.“

Niemu jako když okamžitě něco rozhodí a vyleká. Chce říct, že s ní počítá pro nějaký jiný úkol? Určitá část vědomí se snažila zakřičet „Sakra, ne!“, avšak hluboko v nitru byla touha, dychtivost pokračovat. Zvítězil zdravý rozum. „Tahle dohoda je zcela jednorázová, Medino; nesnaž se mě nalákat na nějaký jiný úkol. Víš dobře, že za profesionální riziko mě nikdo neplatí.“

„Samozřejmě, že platí.“

Zarazila se a starostlivě se na něj podívala. „Jak to myslíš?“

„Chci říct, že za tenhle úkol tě čeká slušná odměna.“

„Ach, skvělé! To znamená, že kdo je na seznamu –“

„Ne. Tohle je přísně tajná operace, vzpomínáš? Všechno je placeno mimo účetní evidenci. A zkus mi říkat Johne namísto Medino. John je naprosto běžné jméno, ale v tomhle městě je hezká fůra lidí, kteří by natahovali uši, kdyby slyšeli, jak mi říkáš Medino.“

Váhavě pronesla: Johne.“ Byla by o něm raději přemýšlela a oslovovala ho jako Medinu; alespoň v mysli si tak zachovávala určitý odstup.

Užila si už dost za tu dobu, co se snažila potlačit v sobě vábení, jímž ji přitahoval. „Vracím se k původnímu prohlášení: Tohle je naše jednorázová dohoda. Jinak to nejde.“

S rukama stále v kapsách přešel ke kuchyňskému oknu a nepřítomně vyhodil háček z oka petlice, kterou tam Niema zavrtala. Včera i předevečírem mu nezbývalo, nežli se protáhnout dovnitř zatraceně prťavým okénkem v koupelně a měl co dělat, aby se tamtudy dovnitř vůbec prosoukal. Niema se natolik radovala ze svých malých zábran, že jí neprozradil, jak se je naučil překonat. Průměrný domovní lupič by to nedokázal a ten, kdo by se opravdu, ale vážně hodlal dostat do domu, by stejně bez rozpaků rozbil okno. Obyčejný obyvatel města si obvykle nemůže dovolit takové bezpečnostní opatření, které by dům před opravdovými lupiči ochránilo, jenomže prostý občan se vlastně vůbec nemusí namáhat a utráčet tolik peněz.

„Nemysli si, že mě můžeš pustit z hlavy,“ varovala ho.

Když se otáčel od okna, krátce, hřejivě se usmál. „To mě ani ve snu nenapadlo.“

„Jak úsměv, tak vlastní slova s ní zacloumala. Aby změnila předmět hovoru, zhluboka se nadechla. „Pojď, vrátíme se k našemu plánu. Co se stane, když – pokud – vyboxuju pozvání do Ronsardovy vily? Co když tebe ve stejný čas nepozvou?“

„Já už jsem pozvání dostal. Za deset dnů pořádá Ronsard jako každoročně velký večírek jako odměnu pro lidi, kteří přivírají oči, když díky jeho zaměstnání vznikají choulostivé situace. Vzhledem k tomu, že se v sídle sejde tolik hostí, je celý prostor neprodyšně uzavřen, ještě víc než normálně. Určitě si schůzku se mnou ještě

víc pojistí. Pokud tě Ronsard na večírek pozve, přijmi. Pokud tě pozve jenom na návštěvu vily, odmítni. Tím jenom podnítiš jeho zájem.“

„Všechno, co já vím o tom, jak podněcovat něčí zájem, by se vešlo do skořápky od buráku,“ zamumlala.

Uchechtl se. „Neboj se, matka příroda už se postará. S námi chlapy je lehké pořízení. Nežádáme o moc víc, než aby nějaká žena dýchala, a už po ní vyjedeme.“

Pokusila se zakabonit, avšak místo toho se rozesmála. „Trochu jednoduché, co?“

„V porovnání s ženami jsme jako měňavky. Naše kůra mozková má možná jen jednu buňku, ale ta je zasvěcena vám.“

Právě toto prohlásil ten nejkomplikovanější muž, jakého poznala. Zavrtěla hlavou. „Myslím, že se musíme pustit do práce dřív, než tvoje jediná buňka přestane nadobro fungovat. Co nás čeká dnes?“

„Nic,“ prohlásil. „Trochu si odpočín, zabal si věci, projed' si trochu francouzštinu. Přišel jsem jen, abych ti předal doklady.“

Tolik si zvykla na všelijaká cvičení, že představa, jak celý den nebude mít co na práci, jí připadala nanicovatá. „Takže konec, hm? Pokud nezískám pozvání, už tě neuvidím.“

Zaváhal, potom natáhl ruku a lehounce ji konečky prstů pohladil po tváři. Už měl něco na jazyku, avšak včas se zarazil. V modrých očích mu krátce svítló cosi jako lítost, avšak mnohem složitější cit. Beze slova se otočil a zadními dveřmi se vytratil tak tiše, že kdyby se za ním byla nedívala, ani by nezaznamenala, že odchází.

Stála v kuchyni a snažila se potlačit chvění, které ji posedlo, když se jí dotkl. Ne, nebyla jí zima. Třásla se, avšak chladno jí rozhodně nebylo. Pouze lehounký dotek Johnových konečků prstů v ní rozehrál všechny nervy. Páni! Jak by to vypadalo, kdyby doopravdy – „Ne,“ okřikla se nahlas, „tak daleko zacházet nesmíš.“ Ne-představuj si, jaké by bylo milovat se s ním. Muži jako John Medina se s nikým nemilují, pěstují jenom sex; nikdy si nebudují žádný vztah, prožívají jenom náhodná setkání.

Podle způsobu života, jaký v posledních pěti letech vedla, by nikdo ani omylem netušil, že ji občas, trochu vzdáleně, ale přece jen napadá, že by se mohla znovu vdát a mít děti. Tato vyhlídka byla vždycky v mlhavé budoucnosti, a třebaže žádný kandidát na postavení manžela nebyl na obzoru, Niema přece jen v hloubi srdce doufala, že se právě touto cestou vydá. Jakmile by se ovšem zapletla s Johnem, mohla by se s daným snem nadobro rozloučit. A kdyby si něco začala s nějakým obyčejným chlapíkem, určitě by s ním nezůstala dlouho. John se mohl tvářit jako ten nejpokornější beránek na světě, věděla moc dobře, že je vlk. A znala moc dobře i sebe, věděla, jak touží po vzrušení. Nikdy by nedokázala včas couvnout, protože vyspat se s Johnem by byl příliš odvážný krok. Definitivní sázka, již by se nic nemohlo vyrovnat. Jenomže dokud si chuť takového zážitku nevyzkouší, nedoví se, o co přišla. Může se dohadovat, avšak vědět nebude, a proto může někdy v budoucnosti být i s obyčejným Pepanem šťastná.

„Jaký je v tom rozdíl? uvažovala, když si usilovně mačkala pěsti žaludek a marně se tak pokoušela rozdrtit všechny motýly, kteří se jí v nitru třepetali. John byl pryč. Jestliže jeho plán nevyjde, možná už ho nikdy neuvidí. Třebaže prohlásil, že se vrátí, tak docela mu nevěřila.

Nemohla a nechtěla mu uvěřit, protože kdyby víře podlehla, mohla by si malovat, že se vrátí pro ni, což by byl ten nejhorší výmysl ze všeho.

Niema skládala věci do otlučeného kufru od Vuittona, který jí minulý týden přinesli. Kufr vypadal skvěle: byl očividně drahý a odpovídal údajně bohatému zázemí, v němž vyrostla, avšak zdaleka nebyl nový. Ve skutečnosti naznačoval, že si už několikrát vyrazil na cestu kolem světa. Kolem dokola byl polepený cedulkami s jejím smyšleným jménem a adresou.

Oblékla si stylový modrozelený cestovní oblek z bavlněné látky, utkané napůl se lnem, vršek měl obyčejný košilový střih a přes něj se navlékala lehounká vestička bez zapínání. Na nohou měla účelné hnědavé střevíce bez podpatků. Při vší jednoduchosti, anebo právě

vzhledem k ní, komplet doslova hlasitě křičel Tady jsou peníze! Přesněji balík peněz.

Bylo jasno a svítilo slunce. Kvůli špatnému počasí nebude nikdo let odkládat. Byla trochu nervózní a nedokázala říct, zda má rozechvělost přičíst předtuše či obavám. Byla však připravená; chtěla už být v Paříži. Chtěla poznat Louise Ronsarda a vyzkoušet, jestli bude opravdu stačit dýchat s ním stejný vzduch, aby mohla splnit, co se od ní očekává. John se potřebuje dostat do Ronsardovy vily. Kdyby Niema neuspěla, bude pokračovat sám, jenomže s podporou by se mu úkol plnil mnohem líp. Musí pozvání získat.

Starostlivě si připomněla preventivní opatření, které jí John nařídil: brát si antikoncepční pilulky. U žen, které pracují v terénu, je tento krok běžný. Předpokládal snad, že bude s Ronsardem spát? Věděla, že sex je velice často právě ta cesta, po níž se ženy dostávají u mužů k cíli, ve skutečném životě stejně jako v tajných službách. Prosím, jenomže ona zas úkolu tolik oddaná není. Nemohla by se vyspat s mužem, který obchoduje se zbraněmi, ať už by byl kdovíjak přitažlivý.

Taxík dorazil včas a řidič jí přišel ke dveřím pomoci se zavazadly. Když scházel na chodník, Niema se ohlédla na svůj pohodlný domeček a hlavou jí bleskl zvláštní pocit odcizení, jako by jej už nikdy neměla spatřit. Jenomže všechno se vlastně podobalo odjezdu na prázdniny. Týden, nejvíce dva, a bude zase doma, znovu zapadne do pravidelného rytmu práce a běžných povinností. Tato epizoda se nebude opakovat.

Pečlivě zamkla dveře a zapnula poplašné zařízení, jež John znovu zapojil. Rozhodně učinil všechno pro to, aby měla větší pocit bezpečí. Přesto ještě jednou obešla všechny dveře a okna a vyzkoušela petlice. Koupila časový spínač na lampičky a televizi, tak aby se alespoň zdálo, že v domě někdo bydlí. A John slíbil, že lidé z Agentury jí dům pohlídají, takže se ve skutečnosti nebála.

Taxikář se tvářil netrpělivě, takže na chodníku skoro popoběhla a nálada se jí každým krokem zvedala. Konečně zase do akce!

V Paříži na ni čekal šofér v uniformě, naložil jí všechna zavazadla a starostlivě jí pomohl nastoupit do obrovského mercedesu. Zabořila se do koženého sedadla, zavřela oči a s úlevou si vzdychla. Zrušil concord časový rozdíl? uvažovala, nebo tělo automaticky zaznamenalo postavení slunce a ví, že je něco špatně? Nadzvuková letadla jsou mnohem rychlejší než obyčejný tryskový letoun, jenomže Niema byla stejně vyčerpaná, jako kdyby byl let trval běžnou dobu. Toužila jediné posedět si ve vaně a najít tichý koutek, kde by mohla hlavu složit.

Námořníci, kteří střežili velvyslanectví, prověřili vozidlo i její pas, a teprve potom pustili Niemu na půdu ambasády. Když auto zastavilo před vchodem, vyšla na schody vysoká, štíhlá žena, přibližně šedesátice s nápadnými stříbřitě bílými vlasy. Široce se usmívala a rozpřahovala náruč.

„Niemo!“ volala. „Jak *ráda* tě vidím!“

To musí být Eleanor, manželka velvyslance Theriota, dávného rodinného přítele. Řidič otevřel dvířka, Niema se vysoukala ven a zamířila rovnou do vřelého objetí paní Theriotové.

„Vypadáš unaveně,“ prohlásila paní Theriotová a popleskala Niemu mateřsky po tváři. „Ten časový rozdíl dá člověku zabrat, vid’? Možná že horší je letět na západ – nebo na východ, já si jaktěživo nezapamatuju, kterým směrem to vlastně platí, jenomže je to jedno, protože mně je bídne, ať cestuju sem nebo tam.“

Niema si uvědomila, že paní Theriotová jí brebentěním poskytuje čas, aby se vzpamatovala. Nasadila úsměv. „Jsem *utahaná*, ale nehodlám promarnit návštěvu tím, že se budu někde povalovat.“

„O to se neboj,“ vrkala paní Theriotová, když ji vedla po schodech do sídla. „Malý šlofik bude nejlepší lék na světě. Nic nemusíš dělat, dneska tě nic nečeká.“

Niema z dané věty usoudila, že dnes večer nejenže ji nebude nikdo čekat u večeře, avšak že by její přítomnost v něčem vadila. „Pak si zdřímnu s chutí.“

Stále ještě s úsměvem na rtech, v hovoru, jako kdyby se znaly léta, vedla Eleanor Theriotová Niemu k výtahu. Vystoupily ve třetím

patře. „Tady je tvůj pokoj,“ prohlásila a otevřela dveře do prostorné ložnice vyzdobené úctyhodnou kombinací starožitností a moderních kousků nábytku, vymalované chladivou tyrkysovou barvou doplněnou místy broskvově růžovou a bílou. Postel byla tak vysoká, že k ní vedly dva schůdky, a matrace byly tak tlusté, že až se do nich zaboří, určitě ji nebude ani vidět.

„Koupelnu máš tamhle,“ pokračovala paní Theriotová, otevřela bíle natřené dveře a předvedla Niemě nablýskané měděné zařízení koupelny – nebo bylo ze zlata? „Zavazadla ti přinesou a jestli chceš, služka je rozbalí.“

Niema už měla na jazyku, že nic takového není zapotřebí, ale pak si uvědomila, že Niema Price Jamiesonová je na takovou výpomoc na rozdíl od Niemy Burdockové dokonale zvyklá. „Napřed si zdřímnu, prosím,“ prohlásila. „Kufry mohou počkat.“

„Jistě, drahoušku. Řeknu všem, že tě nesmějí rušit.“ Při řeči přešla paní Theriotová k psacímu stolu, naškrábala krátkou zprávu a papírek Niemě podala. „Až se vyspíš, pořádně si poklábosíme, abych se dozvěděla všechny pikantní novinky. Neměla jsem čas zavolat všem přítelkyním, tak jak bývám zvyklá. Řekni mi jenom, jestli jsou Jacqueline a Sid v pořádku, a už tě nechám spát.“

„Jacqueline a Sid“ byli její údajní rodiče. „Mamce i tatškovi se vede dobře,“ odpověděla Niema. „Zrovna jsou na delší dovolené v Austrálii.“

„Jak jim závidím! Ale další otázky si už teď odpustím. Dobře si odpočiň, zlatíčko.“ Ještě jednou Niemu objala a odspěchala ven.

Niema se podívala na zprávu. „Nepočítej s tím, že můžeš všem, kteří na vyslanectví pracují, věřit,“ napsala paní Theriotová. „Za všech okolností se pevně drž scénáře.“

Niema papírek zmačkala a už už jej chtěla hodit do odpadkového koše, avšak vzápětí papír roztrhala na kousíčky a spláchla je. Hlasitě zívla; chvilka spánku už se hlásila ke slovu.

Dorazily kufry. Přinesl je vážný mladík, který ji oslovoval „ma’am“. Jakmile vypadl a Niema za ním zamkla, zatáhla závěsy, shodila ze sebe šaty a rychle se osprchovala.

Ze všech sil se snažila udržet oči otevřené, utřela se do sucha a úplně lhostejně, zda má či nemá noční košili nebo pyžamo, se dopotácela k posteli. Vyškrábala se po dvou schůdcích do postele a padla do chladných, voňavých přikrývek. Když se protáhla a unavené svaly se jí uvolnily, spokojeně zavrňela.

Kdyže se koná ten ples, kde by měla poznat Ronsarda? Nemohla si vzpomenout. Dnes určitě ne. Zítra?

Je připravena? Probírala všechny podrobnosti krycí legendy, dokonce si neustále dokolečka opakovala „Niema Jamiesonová“, aby se ujistila, že kdyby ji někdo tímto jménem oslovil, zareaguje na ně. Nemůže jenom předstírat, že je Niema Jamiesonová, musí změnit i vlastní osobnost. Ronsard je mazaný; určitě by mu neušlo, kdyby jen trochu dala najevo, že na vlastní jméno nezabírá. John jí vybudoval naprosto dokonalou legendu.

Všechny doklady obstojí i při nejpodrobnější prověrce a šetření. Z tohoto hlediska se nemusí ničeho bát. Ne, bála se pouze vlastních schopností; John o ní možná nepochybuje, avšak ona si úplně jistá není. Podobnou úlohu ještě nikdy nehrála, a pokud byli v Íránu, nebylo ani v nejmenším složité hrát nějakou roli, když na sobě měla čádor a nesměla promluvit. Vůbec se však neobávala, že by nebyla schopná nasadit do Ronsardovy kanceláře odposlouchávací zařízení. Co se této části úkolu týkalo, věřila, že všechno dokonale zvládne.

„Necht' hra začne,“ zamumlala si pro sebe a usnula.

ČÁST TŘETÍ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Paříž

„Louisi! Skvělé, že tě zas vidím! Jsi stejný frajer jako vždycky.“ Manželka ministerského předsedy na něj vycenila zuby, popadla ho za ruce a vlepila mu na obě tváře polibek.

Louis pozvedl její ruku ke rtům a vrátil jí pozdrav jen letmým polibkem na klouby. Dobromyslnou a od přírody laskavou Adelinu měl skutečně rád. Silnými rysy připomínala dosti nešťastně koně, jenomže podle zvyku Pařížanek dokázala i z těchto rysů vytěžit to nejlepší, zdůraznit především oči, a jakmile ji někdo opravdu poznal, tomu už vůbec nevadil dlouhý kostnatý obličej, protože si zamiloval její povahu. „Nikdy bych nepropásl příležitost vidět tě, má drahá.“

„Lichotníku,“ usmála se. „Musím jít vítat hosty, ale slib mi, že dokud si se mnou nepromluvíš, nezmizíš mi. Vídám tě tak zřídka, ty rošťáku jeden.“

Slíbil, což nebyl problém, a vzápětí ji zůstavil procesí nově příchozích a sám se zamíchal do houfu hostí procházejících se v plesovém sále a přilehlých místnostech. V alkovně, částečně ukrytá průsvitným gázovým závěsem, vyhrávala malá kapela.

Číšníci oblečení do černého roznášeli podnosy s vysokými sklenkami naplněnými do půlky zlatavým šampaňským a jiní zas nabízeli omračující výběr studených pochoutek. Ronsard sebral jednomu číšníkovi sklenku šampaňského, u druhého ukořistil lahůdkovou pastičku. Stačil si sotva poprvé srknout nevalného vína – na podobných večírcích je vždycky víno nevalné –, když zaslechl, jak na něj někdo volá.

Otočil se a viděl, jak se k němu s manželem v závěsu hrne jeho sestra Mariette. Eduard Cassel se jako vždycky tvářil dobromyslně. Mariette byla pohledná panenka, v hlavičce piliny, splašená a neškodná jako motýlek. Byla o tři roky mladší než Ronsard a on nad pohledným stvořením vždycky držel ochrannou ruku. Když se vdávala, vybrala si muže o patnáct let staršího a službu ochránce převzal Eduard.

Eduard byl v několika ohledech Ronsardovi velice prospěšný. Vzhledem k postavení, které na ministerstvu zastával, se často dozvěděl řadu malých podrobností z vlády, hospodářství a osobního života vysoce postavených úředníků, jež švagrovi s potěšením předal. Ronsard na oplátku pravidelně přihodil na Mariettino jméno slušnou sumičku a napomohl tak Casselovým, aby si žili v pohodlí, na jaké by Eduardův plat nikdy nestačil.

„Louisi!“ popadla ho Mariette kolem krku a políbila na tvář. „Nevěděla jsem, že tu dnes taky budeš. Paráda. Jak se vede Lauře?“

„Dobře,“ odpověděl nevýrazně Louis, i když tón zazněl ostřeji, než si slovo zasloužilo. Na veřejnosti o Lauře nikdy nemluvil. Spousta jeho známých vůbec netušila, že dívka existuje.

Mariette omluvně nakrčila nos. „Odpusť,“ řekla kajícně. „Zapomněla jsem.“

„Jasně,“ řekl něžně, a když už podával ruku sestřině manželovi, políbil Mariette na čelo. Jak se máš, Eduarde?“

„Dobře, děkuju.“ Eduard byl trochu při těle, na temeni začínal plešatět a obličej by nejvíc vystihovalo vyjádření, že „není ošklivý“. Tvářil se vždycky jako dobračisko, čímž maskoval prohnanost, která mu svítila v očích. „A ty?“

„V pohodě.“ Když měl Ronsard společenské nezbytnosti z krku, objal sestru kolem pasu. „Vypadáš úžasně. Tahle róba ti moc sluší.“

Rozzářila se a přejela rukou po blýskavé růžové látce, jejíž odstín se jí odrážel na tvářích. „Nemyslíš, že jsou na mě moc mladistvé?“

„Má drahá, ty jsi mladá.“

„Však jí to pořád říkám,“ přisadil si Eduard. „Je den ze dne půvabnější.“ Ať byla poklona jakkoli sacharinová, myslel ji vážně. Oddanost, kterou cítil k Mariette, mluvila podle Ronsardova soudu vždycky hluboce v jeho prospěch.

„Ach, tamhle je Juliette,“ vykřikla Mariette zničehonic roztržitě. „Musím s ní mluvit.“ Vyrázila pryč a nabíraná sukně kolem ní vlála, jako by se Mariette chystala vzlétnout.

Ronsard s Eduardem se odtrhli od davu a lenivě bloumali, jako by neměli nic důležitějšího na práci než klábosit a hledat známé mezi hosty. „Myslím, že dnes večer tu máme celou vládu,“ zaznamenal Ronsard. „Ve vzduchu musí být něco zajímavého.“

Eduard blahosklonně našpulil tlusté rty. „Volby, můj příteli. Každý si předchází každého. A obchod je vždycky zajímavý, nebo ne? Iráča-ni by si od nás rádi koupili velice drahý, vylepšený počítačový systém, jenomže Američani, jako vždycky, se při tom pomýšlení chytají stropu. Jejich ekonomika je zdravá, takže nemohou pochopit složitosti v jiných zemích. Naším kapitánům průmyslu se americké vměšování do jejich kšeftu vůbec nelíbí. Jenomže když jim řekneme, aby vypadli –“ rozhodil ruce. „Američané mají takovou spoustu miloučkových dolarů. Co si má člověk počít?“

„To, co musí – navenek,“ prohlásil suše Ronsard. Nikomu z Francouzů se nelíbila americká přítomnost, která už prosakovala do všech koutů světa. Francie patří Francouzům a tak by to mělo zůstat. Ať už Američané prosazují jakékoli smlouvy, nemohou být všude a úplně všechno držet pod palcem. Francie nemá námitek, jenomže udělá vždycky to, co nejvíc prospěje Francii. Opěrným bodem francouzského přístupu je pragmatismus.

„Na tuto technologii si samozřejmě zuřivě brousí zuby Rusové. Bohužel nemají čím platit. Možná za ně zaplatí Američané. Zajímavé časy, vid’?“

„Velice zajímavé.“ V posledních deseti letech vzaly zasně naprosto všechny hranice. Politika se nedá zastavit a atmosféra přílivu a odlivu Ronsardovu byznysu velice prospívá. Nestabilita je pro určitý typ lidí motivace.

„Je tu samozřejmě i americký velvyslanec,“ pokračoval Eduard. Jeho pobočník se tu prohání jako ohař s našpicovanými ušima.“

Velvyslancův pobočník byl zaměstnancem americké tajné služby. Kdekdo věděl, o koho jde, a přesto se i na tuto úroveň dostala udivující snůška informací. Důstojníci tajné služby plnili často úkol informačních kanálů v případech, kdy jedna vláda potřebovala předat informace jiné vládě, avšak zcela důvěrně. Nikdo přece neměl v úmyslu ukvapeně nastartovat nějakou krizi.

„Vyslance a jeho ženu přijela navštívit rodinná přítelkyně. Je to dcera jedné z nejstarších kamarádek madame Theriotové. Jestli se tak smím vyjádřit, je to roztomilá mladá žena. Člověk při těchto příležitostech už všechny tváře zná, vždyť víš; každý nový obličej je vítaná změna.“

Ronsard byl muž. Půvabné mladé ženy ho vždycky zajímaly, nesměly však být zase moc mladé. Rozhíňané pubertáčky ho nepřitahovaly. „Ukaž mi ji,“ požádal lenivě.

Eduard se rozhlédl. „Tamhle je,“ pravil nakonec. „U okna. Bruneta v bílém. Má ty nejkrásnější oči.“

Ronsard si zmíněnou ženu našel. Jak viděl, nebyla žádná pubertáčka. Stála vedle madame Theriotové, a když poslouchala ministra financí, který jí nejspíš vykládal něco ze svého oblíbeného repertoáru o koňských dostizích, poslouchala ho s mírně nakloněnou hlavou a zdvořilým, hřejivým úsměvem.

Ronsard uznale vzdychl. Eduard nepřeháněl; byla opravdu roztomilá. Žádná krasavice, ani dívka, která vyrazí člověku dech, ale ... hezounká. Nebyla oblečená tak, aby záměrně přitahovala pozor-

nost, avšak kdovíproč ji právě přitahovala. Možná díky nenápadně důstojnému chování, možná díky těm úžasným očím.

Dokonce i z místa, kde stál, měl Ronsard možnost ocenit právě tu Eduardovu poznámku, která se očí týkala. Byly obrovské, tmavé jako noc, právě takové, do jakých se muž stihne podívat a zapomenout, co měl na jazyku.

Šaty měla velice jednoduché, bílé, bez jakékoli ozdoby, které vynikaly právě jen díky zvláštnímu střihu. Plet' měla bledou, tak bledou, že by ho bylo vůbec nikdy nenapadlo, že by si mohla obléknout něco bílého a nevypadat vycmrndle. Namísto toho barva jako by pouze zdůrazňovala světle růžový ruměnec, který naváděl člověka k pomýšlení, že přímo vidí, jak jí pod jemnou pokožkou pulzuje teplá krev.

Byla štíhlá, ale vůbec ne hubená, jak je v současné době spousta žen, co se chtějí držet módy. Šaty obepínaly velice roztomile zakulacený zadeček a poprsí sice neměla dvakrát velké, avšak velice svůdně vytvarované. Na krku měla jednoduchou, velmi dlouhou šňůru perel a k ní na pravém zápěstí odpovídající náramek a v uších perlové náušnice. Otočila se, když ji sledoval, a šňůra perel se zhoupala a rámovala jí velkou smyčkou levé ňadro.

Bezděky se šňůry dotkla, srovnala ji do předchozího elegantního záhybu, avšak i při letmé představě se Ronsardovi potěšené stáhlo ledví.

„Je vdaná?“ Pro Francouze zbytečná otázka, avšak Američané, alespoň většinou, jsou přece jen zdrženliví.

„Vdova,“ informoval Eduard.

Orchestr zrovna začal hrát dojemnou větu z Beethovena, tanec ještě nezačal. Ronsardovi neušlo, jak roztomilá vdova natočila k orchestru hlavu a lapena hudbou poslouchala. Najednou z ní čilost vyprchala a do očí jako by se jí vloudil bolestný smutek. Otočila se k pracovníku ministerstva a prohodila pár slov, potom se naklonila k madame Theriotové a očividně jí něco šeptala. Madame Theriotová se zatvářila účastně a pohladila mladou ženu po ruce. A potom mladá žena proklouzla otevřenými páriovými dveřmi do noci.

Ronsard neměl nejmenší tušení, jak dlouho je vdovou, avšak hudba v ní očividně probudila bolestnou vzpomínku. Podle zkušenosti je smutným mladým ženám vždycky nutné přispěchat na pomoc. „Odpusť,“ zahučel na Eduarda a vyrazil přes parket.

Byla to zdoluhavá pout'. Kdekdo se s ním chtěl pustit do řeči. Ženy na něj povykovaly a obšťastňovaly ho unylými pohledy. S kdekým si podával ruku, kdekoho líbal na tvář a s pohledem upřeným na dveře do patia zdvořile prchal. Ministr financí, s nímž Niema předtím hovořila, chvíli váhal, a nakonec našel odvahu také ke dveřím vykročit. V tu chvíli však už tam byl i Ronsard a čiperně zastoupil muži cestu. „Vaše starostlivost je velice chvályhodná,“ zamumlal, „avšak nebude zapotřebí.“

„Ach...“ Jakmile se chlapík na Ronsarda podíval a zjistil, kdo je, mrkl na něho. „Ano, jistě.“

Ronsard vyšel do teplé pařížské noci. Vydlážděné patio osvětlovalo nepřímé světlo linoucí se z oken za Ronsardovými zády a žárovek rozvěšených po stromech v zahradě. Tu a tam byly rozestaveny stolky a židle, aby se hosté mohli v klidu nadechnout čerstvého vzduchu a prchnout před halasem v tanečním sále.

Vdova právě u jednoho takového stolku seděla. Ruce měla klidně složené v klíně a prohlížela si zahradu. Neplakala. Když Ronsard schválně zpomalil a víc se přiblížil, jasně viděl, že nepláče. Přestože se jí oči třpytily, držela se. Ústa měla měkce, smutně zvlněná, až měl stotisíc chutí polibkem je znovu přimět k úsměvu. Tak rozkošná ústa by se měla vždycky jen usmívat.

„Zdravím vás,“ řekl potichu anglicky a lehké trhnutí, které s ní cuklo, mu jasně potvrdilo, že si vůbec neuvědomovala, jak se blíží. „Odpusťte, nechtěl jsem vás polekat.“

Upřela na něj ty obrovské temné oči a Ronsarda znovu sevřela touha. Vypadala tak smutně, tak opuštěně a zranitelně. Přestože ji pečlivě sledoval, snažila se sebrat a zachránit se tím, že nasadí vyložené společenský výraz, který ji zřejmě učili už od kolébky.

„Vůbec nic se nestalo,“ prohlásila a začala se zvedat. Hlas měla tichý a ženský, nepodbarvený nosovkami, jak mluví tolik Američanů. „Zrovna jsem se chtěla vrátit do společnosti –“

„Ne, nedejte se rušit,“ vyhrkl a něžně ji vzal za ruku. K ženám se vždycky choval něžně a většina jich jeho pozornosti přijímala tak vděčně, jako by si v životě něžností moc neužila. Vdovu však jako by dotekem vyvedl z míry, lehce se odtáhla.

„Viděl jsem, jak vycházíte, a zdálo se mi, že jste... trochu rozrušená.“ V této oblasti musí být opatrný, chce-li zahnat chmury.

Chvilí jen mlčela. Otočila hlavu, aby se znovu rozhlédla po zahradě, a Ronsard obdivoval půvabnou linii šíje i křivku lícní kosti. Potom řekla: „Hudba mi připomněla, co bývalo.“

Nic víc. Žádné další podrobnosti, žádné výklady. Vytušil, že mu odmítá poskytnout jakékoli osobní informace. Byl zvyklý, že ho ženy doslova zasypávaly historkami, jen aby ho upoutaly; naprosté odmítání této ženy jakkoli se s ním sblížit mu mátlou hlavu.

„Jmenuju se Louis Ronsard,“ představil se a posadil se na sousední židli.

„Těší mě, že vás poznávám,“ prohlásila zdvořile. Já jsem Niema Jamiesonová.“

„Niema,“ vyslovil jméno pomalu, vychutnával, jak zní.

„Krásné, neobvyklé jméno.“

Rty jí zvlňil prchavý úsměv. „Někdy až příliš neobvyklé. Když je lidé vidí napsané, málokdy je dokáží správně vyslovit, takže mi obvykle říkají Níma, namísto Niema, a když jméno slyší, nedokáží je zase napsat. Když jsem byla malá, často jsem si přála, aby mi matka byla dala jméno jako Jane, Susan nebo prostě něco pořádného.“

„Máte je v rodině?“

„Zdaleka nic tak úctyhodného,“ zasmála se dokonce nahlas. Byl nadšený, když viděl, jak se jí z obličeje vytratil smutek a nahradilo jej veselí. „Matce se líbil rytmus jména Naomi, avšak jméno samo o sobě ne. Přehazovala slabiky tak dlouho, až našla kombinaci, která se jí zalíbila, a –“ rozpráhla ruce – „Niema byla na světě.“

„Podle mě je to moc hezké jméno.“

„Díky, já už jsem si zvykla.“ Ohlédla se k tanečnímu sálu. „Bylo milé povídat si s vámi, ale myslím, že bych měla –“

„Samozřejmě,“ prohlásil a vstal. „Neznáte mě a cítíte se sama se mnou stísněně.“ Chvilinku se odmlčel, aby jí poskytl možnost popřít tento fakt, jenomže Niema nic nepopřela a Ronsard se bavil. „Věnujete mi jeden tanec, mademoiselle Jamiesonová?“ Oslovil ji jako slečnu zcela záměrně, aby jí dal možnost vysvětlit mu, že je vdova.

„Madame,“ opravila ho a Ronsarda příjemně překvapil její přízvuk. Méně už ho potěšilo, když zůstalo jen při tomto oznámení a Niema se vůbec nezmínila o svém vdovství. Žena, která má o muže zájem, by jasně dala najevo, v jakém rodinném stavu žije.

„Jeho vlastní zájem vzrostl. V poslední době měl Ronsard jen málo příležitostí vychutnat kouzlo lovu. Ženy byly vesměs příliš dychtivé, což byl příjemný stav věcí, avšak muž chce být někdy také dobyvatel.“

Otázka zůstala viset ve vzduchu. „Ano, jistě,“ prohlásila nakonec Niema, bohužel jenom zdvořile, neozval se ani náznak chuti, že by ho chtěla znovu vidět.

Byl navztekaný, a zároveň se bavil. Možná byl moc rozmazlený, ale věděl, že není žádný ohava. Popravdě řečeno, naopak. Přesto ho tato žena očividně vůbec jako mužského nebere.

Zdvořile jí nabídl rámě a Niema mu položila půvabnou ruku na rukáv. Téměř její dotek necítil; nevinula se k němu, ani se ho vlastně nedržela. Společně se vrátili do tanečního sálu a upřel se na ně pohled mnoha párů očí. Ronsard viděl, jak se madame Theriotová mračí a šeptá něco manželovi. Není tedy potěšena, že se její mladá přítelkyně seznámila s notoricky známým prodejcem zbraní?

Ronsard se na madame Theriotovou usmál, potom se otočil ke své kořisti a lehce, elegantně se jí uklonil. Něco v jeho chování ji zřejmě poplašilo, protože oči se jí zničehonic rozšířily a měkké rty rozevřely. Ještě než se stihla odtáhnout, přitiskl jí rty na ruku, bles-

kové pozdravení, jež nesneslo průtahy, a pohladil ji očima. „Uvidíme se později,“ šeptl.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Když Niema přecházela na druhou stranu tanečního sálu, zhluboka si vydechla. Největší proutěnka na závodišti byla překonána a to tak hladce, tak snadno, že Niema jenom žasla. Eleanor měla v plánu představit ji lidem, kteří se s Ronsardem stýkají, ale ne obchodníkovi se zbraněmi osobně. Jejich cesty by se pak někde určitě zkřížily. Pro Eleanor by nebylo vhodné, aby zrovna ona Niemu s Ronsardem seznamovala – určitě se jí ani v nejmenším nemohlo líbit, že dcera její nejlepší přítelkyně se spolčuje s někým, jako je Ronsard.

Nic podobného však nebylo zapotřebí. Niema koutkem oka viděla, že si Ronsard povídá s někým, komu už ji představili – jméno zapomněla –, a oba muži ji sledují. V tom okamžiku spustila kapela obzvlášť pěkný kousek a Niema dostala nápad.

Chvilku nasadila velice smutný obličej, potom se omluvila kavalírovi, který působil jako nějaká nudná kancelářská krysa ve francouzské vládě. Naklonila se a zašeptala Eleanor: „Hlídá mě, proklouznu zase do patia.“

Eleanor, jejíž herecké sklony by se hladce uplatnily v Hollywoodu, okamžitě pochopila příležitost i Niemin záměr. Nasadila účast-

ný obličej a pohládila Niemu po ruce – nijak dramaticky, jenom soucitný dotyk, jaký by neměl zůstat nepovšimnut.

Potom se Niema jednoduše usadila v patiu a čekala. Ronsard se objevil za pět minut.

Vypadal skvěle. Fotografie, na kterých ho viděla, se vůbec nedaly srovnat s mužem z masa a kostí. Byl vysoký, tmavě modré oči měl posazené šikmo nad exotickými lícními kostmi a dlouhé tmavé vlasy mu volně spadaly na široká ramena. Divoch v elegantním smokingu byl zničující kombinace. Mluvil chláholivě a vlastně tiše, choval se naprosto bezelstně a očima vyjadřoval jak zájem, tak soucit s jejím smutkem. Při pohledu na romantického francouzského krasavce se musely na každém plese všem ženám roztřást kolena.

Když se předtím Niema objevila u Eleanor, starší žena ji popadla za zápěstí a naklonila se k ní, aby jí mohla něco pošeptat do ucha. Celou tu dobu se mračila na Ronsarda, jako by Niemě líčila jeho pochybnou pověst. „Poslání splněno?“ zeptala se ovšem.

Niema na ni polekaně pohlédla, pak se vyloženě vyděsila. Bleskově střelila pohledem po Ronsardovi. Ano, dívá se. Rychle pohled odtrhla. „Požádal mě o tanec,“ vysvětlila.

Eleanor, která znala jenom základní osnovu plánu a fakt, že Niema si má Ronsarda otočit kolem prstu, se s nacvičeným úsměvem obrátila k manželce premiéra, která se k nim hrnula, a Nieminu pozornost si vyžádal mladý úředník z velvyslanectví, který pocházel z New Hamsphiru a očividně se mu stýskalo po domově. Jeli-kož Niema právě v tomto státě nikdy nebyla, pevně doufala, že hoch nezačne klást choulostivé otázky.

Jediná společenská událost na vysoké úrovni, kterou Niema zažila, byl její absolventský ples při závěru studia na vysoké škole. Nebyla zvyklá pohybovat se v podobné společnosti, avšak kupodivu se tu cítila jako ryba ve vodě. Prosím, šaty byly nákladnější, jídlo exotičtější, lidé, plně si vědomi vlastní důležitosti, důstojnější, avšak jinak bylo koneckonců všechno stejné: zdvořilé tlachání, zdvořilý smích, neustálé přelévání osob.

Politici si hráli na svém písečku, zatímco lobbyisté zpracovávali politiky. Každý od někoho něco potřeboval.

Jakmile Niema znovu slyšela francouzštinu, rychle se jí vrátila, jenomže francouzštinu uměla vždycky nejlíp. Ronsard ovšem mluvil anglicky, a proto mu také anglicky odpovídala. Pochybovala, že by byl člověk, který někde ujede; pokud by si ovšem myslel, že mu nerozumí, třeba by se nehlídal. Neměla v úmyslu tajit skutečnost, že umí francouzsky, protože by byla hračka prozradit se a Ronsard by okamžitě pojal podezření.

Niema nesmí dát ani v nejmenším najevo, že ji nějak zajímá. Poctivě řečeno, právě naopak. Donutit ho, aby ji pozval k sobě domů stůj co stůj, musí nenápadně. Zároveň ovšem musí dát najevo, že ji *zaujal*, protože jinak nebude mít důvod proč pozvání přijmout.

Nahrávala jí skutečnost, že ostatní ženy po něm doslova šlely. Zapiše se mu do mysli právě proto, že ho tak vytrvale odmítá. Muži vítají výzvu a Niema ji Ronsardovi předhodí.

Kapela spustila k tanci a Niema se nechala vést po parketu prvním chlapíkem, který ji o tanec požádal, shodou okolností právě tím únavným gentlemanem, který ji předtím nudil. Cloumal jí s paží, jako kdyby z ní chtěl vypumpovat vodu, a celou dobu nadšeně mlel o dostizích plnokrevníků. Usmívala se, tu a tam prohodila nějakou poznámku a chlapík se rozplýval blahem.

O příští tanec ji požádal velvyslanec. Byl to důstojný pán se stříbrnými vlasy a milým úsměvem, o trochu menší než jeho manželka, avšak tak uhlazený, že si Niemu okamžitě koupil. Povídal si s ní, jako by doopravdy patřila k dávným rodinným přátelům, vypravoval o pravděpodobně společných kamarádech, o dovolených, které strávili společně, když Niema byla ještě dítě.

Hlavou jí táhlo, jestli ke kvalifikaci velvyslance rovněž patří být dokonalým lhářem, protože pan Theriot v tomto umění doslova vynikal.

Když taneček s velvyslancem skončil, omluvila se a zamířila do šatny. Zabíla tam co nejvíc času. Nevrátila se hned do tanečního sálu, ale brouzdala po přilehlých saloncích a bavila se s lidmi, které

už znala. Pokud si s ní Ronsard opravdu chce zatančit, bude si ji muset najít.

Našel si ji. Za loket ji vzala teplá ruka a Ronsard prohlásil: „Slíbila jste mi tanec.“

Niema zaváhala. Na chvíli se kolem nich rozhostilo ticho. Samozřejmě, že všichni, kdo ho znali, čekali, že ho odmítne. Viděla, jak se mu zúžily oči, a do ticha se jasně zeptala: „Jste si jistý, že chcete mít pošlapané palce u nohou?“

Ticho přetrhl smích. Ronsardovi zmizelo z obličeje napětí a rty mu zvlínil nenápadný úsměv. „Moje palce budou jen poctěny.“ Podal jí ruku a vedl ji do tanečního sálu.

Klidně mu kráčela po boku a přehlížela ruku, kterou ji držel v kříži. Orchestr právě spustil sadu pomalejších kousků a Niema pochopila, že čekal a vybral si právě tuhle chvíli – buď, anebo orchestr prostě podplatil.

„Myslel jsem, že mě odmítnete,“ prohlásil tlumeně, když ji objal kolem pasu a odvedl do kruhu tanečníků. Držel ji sdostatek pevně, aby cítila teplo jeho těla a vnímala i každý jeho krok, avšak ne zas tak těsně, aby byla vyděšená a odtahovala se.

„Chtěla jsem.“

Povytáhl obočí a zatvářil se posměšně. „A proč jste to neudělala?“

„Jeden taneček mi neublíží,“ prohlásila nevzrušeně.

„Ani já vám neublížím.“ Podíval se jí do obličeje a jemně dodal: „Předpokládám, že madame Theriotová vás přede mnou varovala.“

„Není se co divit, nemyslíte?“

„Není se co divit, avšak není to třeba. Nechci vám ublížit.“

Niema mu neodpověděla, a když ji vedl po parketu, zůstala odměřená. Tančil s půvabem, jako když se vznáší, zcela bez námahy, a Niema děkovala pánubohu, že ji rodiče dotlačili, aby na vysoké škole chodila do tanečních, přestože by se v té době byla raději učila lítat na rogalu; alespoň teď není v rozpacích. Příslušnice smetánky přece musí umět tancovat.

Když se nepokoušela vybrat přihrávku ke konverzaci, zeptal se: „Jste tu jenom na návštěvě, nebo na vyslanectví pracujete?“

„Díky bohu ne!“ Vypadala pobaveně. „Jsem jenom na návštěvě.“

„Jak dlouho?“

„Nevím přesně. Několik týdnů.“

„To zas tak dlouho není,“ postěžoval si tiše a poctil ji pohledem tak plným mužského zájmu, že by ušel leda ženě, která je slepá.

„Monsieur Ronsarde –“

„Neděste se. Jste velice roztomilá žena a já bych se s vámi rád viděl, dokud budete v Paříži. To je všechno.“

„Nemělo by to smysl.“ Odtrhla pohled a dívala se mu někam přes rameno. Větu vyslovila jemně, s nádechem smutku.

Přitáhl si ji rukou, kterou ji vedl, a pevněji se jí dotkl dlaní. Měla na zádech hluboký výstřih a Ronsard jí pohladil holou kůži. „Potěšení má vždycky smysl.“

„V současné době se mi moc radovat nedaří.“

„Pak se to musíte znovu naučit.“

Rty se jí zachvěly a ve štváných očích zasvitla bolest. Všiml si výrazu, a právě o to jí šlo. „Odpusťte, že jsem takový hrubián,“ zašeptal a sklonil hlavu tak, že měl rty téměř u jejího spánku. „Rozhodně jsem vás nechtěl rozrušit.“

Ovládla rty a zvedla bradu. „Orchestr hraje skvěle, vidíte? Tenhle kousek mám moc ráda.“ Dovolil, aby odvedla rozhovor ke světským radovánkám, avšak Niema cítila, že z ní ani na chvíli nespouští oči. Louis Ronsard byl jasně muž na lovu. Zatím se jí dokonale daří tvářit se, že je nedobytná, a neurazit ho, pomyslela si.

Tanec skončil, Niema Ronsardovi poděkovala a chystala se odejít. Srovnal s ní krok. „Byla jste už někdy v Paříži?“

„Ano, samozřejmě.“

„Ach... doufal jsem, že vám budu moci ukázat město.“

„Monsieur...“ zaváhala, jako by hledala slova. „Odpusťte mi, jestli budu mluvit moc troufale, ale o nějaký milostný románec nemám zájem. Třebaže by mi nevadilo vaše povolání, nehodlám –“

„Odpusťte vy mně,“ přerušil ji, „jestli jsem se vás nějak dotkl. Ano, rád bych s vámi strávil nějaký čas. Rád bych vám na rtech zase vykouzlil úsměv tak jako venku v patiu. Krásná žena by neměla mít tak smutné oči. A i když tvrdíte, že vás nebudu smět políbit ani se s vámi nějak jinak povесelit, přece jen bych vás rád pozval na večeři.“

Niema byla na chvíli tak vyvedena z míry a okouzlena výrazem „poveselit se“, že se musela zasmát. „Aha! Prvně jsem zabodoval.“ Dotkl se jí prstem koutku úst. „Usmíváte se zrovna tak půvabně, jak si pamatuju. Prosím, prosím, řekněte na tu večeři ano. Moje pověst je hrozně přehnaná, věřte mi.“

Zkoumala mu obličej, jako kdyby hledala pravdu. Nakonec trochu váhavě prohlásila: „Od doby, co mi zemřel manžel, jsem na žádnou schůzku nešla –“ Odmlčela se a uhnula pohledem.

„Vím, že jste vdova,“ prohlásil. „Ano, přeptal jsem se na vás. Je mi líto, co se vám stalo. Jak je to... dlouho?“

Pět let. Slova se jí odrazila ozvěnou v mozku a tentokrát smutek, který se jí rozlil po tváři, nebyl hra. Pět dlouhých let. „Dva roky,“ přinutila se připustit přiškrceně. „Většina lidí si myslí, že je to na smutek dost dlouhá doba, ale... není.“

Tvářil se zasmušile. „Vím, že srdce má vlastní kalendář. Do toho vám nikdo, ani já, nesmí zasahovat. Slibuju, že od společné večeře nebudu nic očekávat. Prostě sním něco dobrého v příjemné společnosti. Nebo byste šla raději na oběd?“

Chvilinku se rozmýšlela a potom připustila: „Ano, oběd by byl...“

„Bezpečnější?“ pomohl jí.

„Běžnější. Nepřipomínal by tolik schůzku.“

Zasmál se. „Chápu. Proto, madame Jamiesonová, *nepůjdete* se mnou na večeři? Pak si vyrazíme na oběd.“

Usmála se. „To zní moc hezky.“

Jakmile se vrátil do domu ve městě, vytočil tajné číslo do vily. Přestože bylo pozdě, po jedné v noci, Cara se okamžitě ozvala.

„Provětrejte ten svůj počítač,“ nařídil. „Chci vědět všechno, co se vám podaří zjistit o Niemě Jamiesonové z New Hampshiru. Je to vdova, přítelkyně amerického velvyslance, a zrovna je u nich na návštěvě.“

„Jak se její jméno píše?“

Ronsard zaváhal a pak si vzpomněl, jak vyprávěla maminko přetváření jména Naomi. „N-i-e-m-a,“ hláskoval. „Hodně přes dvacet nebo málo přes třicet. Tmavé vlasy i oči.“

„Všechno mám. Kdy to potřebujete?“

„Ráno.“

„Hned se pustím do práce.“

Ronsard zavěsil a pomalu přecházel z jednoho konce přepychové ložnice na druhý. Bylo už dávno, co mu nějaká žena takhle zamotala hlavu, avšak to neznamenal, že nadobro ztratil rozum. Pokud Niema Jamiesonová není ta, za kterou se vydává, Ronsard se to co nevidět dozví. A pokud bude, pak má před sebou radostný lov a získání kořisti. Uhnat se dá většina žen a pochyboval, že Niema by se tolik lišila.

Úplně zapomněl, jaké potěšení mu přinášelo „nadhánění zvěře“, jak triumfální vzrušení se ho zmocnilo, když slíbila, že s ním půjde na oběd. Sám sobě se vysmál; takové nanicovité vítězství, ale připadal si jako dobyvatel. Však on ještě ve vdovině tváři dokáže rozsvítit úsměv.

Zachovává manželově památce věrnost dva roky. Podobná vytrvalost se hned tak nevidí. Uvědomoval si, že si jí pro tuto věrnost váží, a záviděl lásku, kterou musela poznat. Podobná láska se jemu vyhnula; samozřejmě miloval Mariette a největší jeho zlatíčko byla Laura, avšak strhující, romantickou lásku... ne, tu nepoznal. Vášně ano. Rozkoš. Posedlost. Lásku však ne. Měl podezření, že nikdy se právě tak do nikoho nezamiluje, protože vůbec nechápe pravou hloubku tohoto citu. Anebo je možná příliš ostražitý, moc se hlídá, pocit, co všechno by dal v sázku, způsobuje, že se cítí zranitelný.

Ani pro takovou ženu, jako je Niema Jamiesonová, nechce riskovat.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Telefon u postele zazvonil v šest ráno a vytrhl Niemu z hlubokého spánku. Překulila se a zašmátrala po sluchátku. „Haló.“ Mluvila stejně mátožně, jak se cítila.

Slyšela, jak se na druhém konci linky ozývá potlačený smích. Jsi čilá jako rybička, vid’?“

John. Zvuk jeho hlasu ji směšně polechtal kolem žaludku. Zabořila se hlouběji do polštáře. „My noční motýlové se potřebujeme vyspat.“

„Vzbudilo tvoje poletování nějakou pozornost?“

„To si piš.“ Zívla. „Stačilo pár minut.“

„Co jsem ti říkal? Jsme hotové améby.“

„Doufám, že voláš z bezpečné linky,“ vyděsila se znenadání.

„Kdyby ne, pak Společnost neodvádí pořádnou práci. Bezpečné jsou všechny linky na vyslanectví a já volám z bezpečné linky. Vypravuj mi, co se včera večer přihodilo!“

Jak vlastně ví, že se včera večer s Ronsardem viděla? uvažovala mrzutě.

„Pověsil jsi mi na paty nějaké slídily? Jakpak? Kde vůbec jsi?“

„Samozřejmě, že jsem na tebe nasadil strážce,“ odpověděl ledově. „Nemyslela sis snad, že tě namočím do takovéhle situace a nechám tě ve všem plavat, nebo ano? Zrovna teď jsem velice blízko.“

Usoudila, že nic dalšího jí už neprozradí. I to však stačilo.

Dokud neslyšela jeho hlas, neuvědomovala si, jak moc se jí po něm stýská, jak postrádá neustálé napětí z jeho přítomnosti. Jestliže je blízko, znamená to, že se musí mít hezky na pozoru, protože se může kteroukoli vteřinu někde objevit. Neměla chuť vylézt zrovna z koupelny, tak jak ji pánbůh stvořil, a stát přímo proti němu. Ovšem...

Ouvej. Zavrhlá myšlenku ještě dřív, než ji dokončila. Namísto toho začala odrecitovávat, co všechno se sběhlo minulou noc. „Sel

za mnou až do patia, představil se a zamluvil si taneček. Při tanci mě pozval na večeři. Odmítla jsem. Dnes v jednu jdeme na oběd do Le Café Marly. Víš, kde tahle kavárna je?“

„V Richelieuově křídle Louvrů. Tam chodí všichni, co chtějí být viděni a sami vidět.“ „A to jsem si myslela, že jít s ním na oběd bude diskrétnější nežli sedět někde na večeři.“

„V Café Marly ne. Proč se vlastně pokoušíš něco utajit?“

„Jestliže jsem taková nóbl občanka a rodina se odedávna přátelí s velvyslancovou chotí, je asi docela rozumné, když si aspoň budu dělat starosti, aby mě někdo neviděl zrovna s obchodníkem se zbraněmi.“

„S Ronsardem se schází všichni vlivní lidé v Paříži,“ podotkl John věcně.

„Ano, jenomže já jsem někdo jiný.“ Řekla to tak nadneseně, že se musel uchechnout.

„Kdy povolíš a půjdeš s ním na večeři? Když to stihnu, můžu kolem rozsadit pár našich lidí, obehnat stůl odposlouchávacím zařízením a tak podobně.“

„Myslím, že k tomu nedojde. Na oběd s ním půjdu, ale slíbit něco víc by znamenalo až příliš ho povzbuzovat.“

„Jenom ho prosím tě povzbud' natolik, aby tě pozval k sobě domů.“

„Budu se s ním kamarádit, ale nic víc.“

Na druhém konci linky nastala chvíli pauza. Jestli se mi snažíš sdělit, že s ním nehodláš spát, pak jsem tě nikdy nechtěl k něčemu podobnému nutit,“ řekl nakonec a selhal mu hlas.

„To se dobře poslouchá, jenomže na sex si nikdo nemusí obstarávat povolení. I když si беру ty antikoncepční pilulky, které jsi mi nařídil užívat.“

Znovu ticho. „S pilulkami se nepočítá pro případ, že by sis chtěla něco užít; jsou pro případ, kdyby se něco zvrtno.“

V tu chvíli pochopila. Kdyby se něco zvrtno a zajali by ji, mohli by ji znásilnit. „Rozumím,“ řekla tiše. Při akci v Iránu jí nemusel nikdo žádné pilulky nabízet, protože je užívala tak jako tak. Chtěli

si s Dallasem rok, možná dva počkat, a teprve potom založit rodinu.

„Zůstanu ve spojení,“ řekl a zavěsil.

Pomalu položila sluchátko a zavrtala se opět do postele, ale veškerá naděje, že znovu usne, byla ta tam. Mozek byl ve střehu a pracoval na plné obrátky přesně tak jako pokaždé, když s Johnem mluvila. Potřebuje si pořádně zostra zaběhat. Čím víc se myšlenkou zabývala, tím víc se jí plán líbil.

Zeptá se Eleanor, kde se dá nejlépe sportovat. Vyskočila z postele a začala lovit tepláky, které si pro všechny případy zabalila do kufru.

Nejenže Eleanor znala její zvyk, zařídila dokonce, že jeden z námořníků, zapálený sportovec, se vydal proběhnout s ní. Niema a vážný mladík s vlasy kolem uší do hladká vystříhanými klusali bok po boku a z obou jen lilo. Když se otočili zpátky k ambasádě, podařilo se Niemě vytrhnout ho z upjatosti a mládenec jí vyklopil celý svůj životní příběh i s podrobnostmi, jaká bude svatba, která na něj při příští dovolence čeká.

Osvěžená a naplněná čerstvou energií se po návratu osprchovala, dala si lehkou snídani a rozhodla se, že než se sejde s Ronsardem, trochu se podívá po obchodech. Eleanor jí dala seznam zajímavých prodejen a Niema se odvážila do centra metropole.

Když ji taxík dvě minuty před jednou vysadil u terasy Café Marly u Napoleonova dvora, vlekla obrovskou nákupní tašku. Rozhlédla se ke kavárně a na chvíli ji zavalil obrovský příval touhy. Přesně v podobném místě by chtěla mít schůzku s Johnem – *ne*, okřikla se v duchu a myšlenku odstříhla. Nesmí dovolit, aby ji něco odvádělo pozornost od práce. Musí se soustředit a ne rozebírat, kde John zrovna je anebo co dělá, a jaké by bylo dát si s ním rande v poledne, scházet se s ním po večerech – „už v tom zase lítáš,“ pokárala se v duchu.

Ve chvíli, kdy všechny myšlenky na Johna vypudila z hlavy, vstoupila do kavárny, a tam ji okamžitě vítali. Stačilo, aby vyslovila „monsieur Ronsard“, a už cestovala k patřičnému stolu.

Ronsard už tam byl, a když vstával, usmíval se. Vzal ji za ruku a vtiskl na ni letmý polibek, potom se raději než naproti Niemě usadil přímo vedle ní. „Jste dnes ještě mnohem půvabnější, nežli jste byla večer.“

„Děkuju.“ Měla na sobě klasické červené přiléhavé šaty s perličkami na krku. Pokud měl bystré oko a vyznal se, což vypadalo pravděpodobně, musel rozeznat styl a kvalitu od paní Chanelové. Niema se rozhlédla. Kavárna jí vzala dech. Od úžasných uměleckých děl vystavených v Louvru dělily kavárnu pouze skleněné stěny.

„Doslova záříte. Jak vidno, národohospodáři z vás museli mít obrovskou radost,“ významně kývl hlavou k nákupní tašce.

„Žena nikdy nemá dostatek střevíců.“

„Vážně? Kolik jich máte vy?“

„Pořád mi nestačí,“ prohlásila rezolutně a Ronsard se zasmál.

Dnes měl vlasy sčesané dozadu a na krku sepnuté jednoduchou kulatou zlatou sponou. Přestože měl na sobě místo smokingu jen kalhoty a plátěné sako a vlasy svázané, zdálo se, že všechny ženy na něj civí stejně jako včera na plese. Vyzařovala z něj zvláštní cizokrajná přitažlivost.

Měl by mít obličej d'ábla, napadlo ji. Rysy by se mu měly zohavit, aby satan alespoň lehce naznačil, do koho se převtělil. Jestli ovšem Ronsard je d'ábel, ona si zatím žádného náznaku nevšimla. Až do nynějška byl naprosto zdvořilý a okouzující a choval se tak něžně, že všechno nemohla být jen přetvářka.

„Tak,“ začal, když se naprosto uvolněně opřel. „Povězte mi, znovu vás paní Theriotová přede mnou varovala?“

„Samozřejmě, Eleanor o mě pečuje.“

„Myslí, že jsem pro vás nebezpečný?“

„Myslí si, že jste protivný mizera.“

Niemina upřímnost ho tak vyvedla z míry, že jen zamrkal, a potom se hlasitě rozesmál. „Proč tu tedy jste? Toužíte po nebezpečí, nebo si myslíte, že byste mě mohla zachránit před cestou do pekla?“

„Ani tak, ani tak.“ Upřela na něj klidné tmavé oči. „Myslím, že byste mohl být velice milý člověk, avšak zachránit vás před ničím nemůžu. A vy mě nijak neohrožujete.“

„Myslím, že jsem se urazil,“ zahučel. „Rád bych vás ohrožoval, v jednom určitém smyslu. Musela jste ho hrozně, hrozně milovat.“

„Víc, než dokážu vyslovit.“

„Jaký byl?“

Tváří jí přelétl úsměv. „Byl... ach, v některých ohledech byl výjimečný, v jiných jako většina mužů. Když se holil, dělal hrozné obličej; jakmile se svlékl, hodil všechny svršky na zem. Plachtil, létal vlastním letadlem, absolvoval potápěčské kurzy a pravidelně dával krev, nevynechal jediné volby. Smáli jsme se spolu, hašteřili a chystali plány jako většina manželů.“

„Byl to šťastný muž, když ho někdo tak hluboce miloval.“

„Já jsem byla ta šťastná. A co vy? Byl jste ženatý?“

„Ne, já tolik štěstí neměl,“ pokrčil rameny. „Třeba ten den přijde.“ Z tónu, jakým poslední slova zazněla, však bylo jasné, že manželství je podle něho stejně pravděpodobné jako možnost, že slunce vyjde na západě.

„Nemám pocit, že by vaše divoká pověst mnoho žen zastrašila,“ po-píchl ho. „Jenom tady z vás ani jedna nespouští oko.“

Nerozhlédl se, jak by učinila většina mužů, aby si ověřila, že je to pravda. Jsem sám, protože jsem si takový život vybral. Včera večer mi došlo, že jsem nikdy nezažil něco podobného, co jste oči-vidně cítila – a dodnes cítíte – ke svému manželovi. Určitá složka ve mně mi našeptává, že by bylo moc krásné tolik někoho milovat, avšak druhá část je vděčná, že tenhle cit neznám. Jenomže proč vám to vlastně vykládám?“ nadhodil truchlivě. „Vysvětlovat vám tu, že se do vás podle mého soudu nikdy doopravdy nezamiluju, není zrovna nejlepší způsob, jak vás svést k milostnému románku.“

Niema se rozesmála. „Jenom klid,“ poradila mu a popleskala ho po ruce. „Milostný románek na program stejně není.“ Potměšile jí úsměv vrátil. Já bych byl ovšem moc rád, kdyby byl.“

Stále pobaveně zavrtěla hlavou. „Nejde to. Můžu vám nabídnout jenom přátelství.“

„V takové situaci mi bude ctí stát se vaším přítelem. A budu dál doufat,“ významně mrkl.

Později odpoledne si Ronsard přitáhl kupu papírů, které mu Cara odfaxovala. Přelétl je rychle, hned když přišly, avšak teď je studoval mnohem pečlivěji. Niema Jamiesonová byla čistá. Pocházela z New Hampshiru, navštěvovala vybranou střední školu pro dívky, ve čtyřiaadvaceti se provdala a v osmadvaceti ovdověla. Její muž zahynul při ztroskotání plachetnice. Několikrát se objevili ve společenských rubrikách, většinou s výrazným dodatkem, že jde o „zamilovaný pár“. Byla přesně taková, jaká se zdála, v jeho světě naprostá vzácnost.

Líbila se mu. Mluvila až neuvěřitelně bez obalu, nikdy však zlomyslně. Vlastně se mu líbila i skutečnost, že do něj není zamilovaná. Samozřejmě se s ní stále chtěl vyspat, ale Niema nejenže na tento vývoj netlačila, naopak mu brala všechny naděje. Prostě spolu obědvali, a konec. Po obědě si vzala zpátky na velvyslanectví taxi a ani omylem se nesnažila vyprovokovat další setkání – což v něm samozřejmě vyvolalo o to větší chuť znovu ji vidět. Opět ji pozval na večeři, dočkal se však jemného odmítnutí. Naléhal dál, až nakonec souhlasila, že si s ním přece jen vyrazí na oběd.

Rozřinčel se telefon na důvěrné lince a Ronsard se nepřítomně ohlásil. „Ronsard.“

Volala Cara. „Ozval se Ernst Morrell.“ Ronsard se ušklíbl.

Morrella neměl rád a vůbec mu nevěřil. Přestože se díky oblasti vlastního podnikání musel stýkat s fanatiky, šílenci nebo prostými vrahy, Morrell patřil k těm nejzvrhlejším. Stál v čele malé, avšak velice nebezpečné teroristické organizace, a ze všeho nejvíc si potrpěl na bomby. Nastražil výbušniny v německé nemocnici a jako odvetu za spolupráci, kterou Německo poskytlo Spojeným státům při vojenském zásahu v Iráku, dal zabít šest pacientů.

„Co chce?“

„Slyšel o RDX-a. Chce je.“

Ronsard vztekle zavrčel. Napřed Temple a teď Morrell. Jenomže Temple a Morrell byli nebe a dudy; třebaže Ronsard tušil, že informace o RDX-a prosáknou, nečekal, že se to stane tak rychle. Měli s výrobcem zvláštní dohodu: Ronsard bude jediným dodavatelem trhaviny. Taková exkluzivita vynese oběma tučný zisk, a když nic jiného, nikdo jiný nebude schopen vyrobit duplikát. Ronsard nikomu zatím ani necekl, protože trhavina ještě nebyla úplně dokonalá; bylo zapotřebí vychytat mouchy, aby byla naprosto spolehlivá, a nedopustit, aby si díky předčasnému vznícení vysloužila neblahou pověst. Jinými slovy právě za tyto vlastnosti byl logicky odpovědný výrobce, jak by řekli Američani a každý, kdo by o RDX-a jen něco slyšel.

Zdálo se však, že jeho partneři se rozhodli obětovat obrovské příjmy v budoucnosti pro okamžitý zisk. Vzdychl si. K čertu s nimi. Shrábne provizi a kupce upozorní, že trhavina ještě není zcela spolehlivá. Nezbyvá, nežli v poslední fázi byznys ohlídat, i když zdroj si nevidí na špičku nosu.

„Kdy materiál chce?“ zeptal se smířeně a promnul si partii mezi očima, kde ho zničehonic začalo bolet.

„Neřekl. Chce s vámi mluvit.“

„Nechal mi číslo?“

„Ano, a povídal, že ho stihnete vždycky po pětáctýřiceti minutách.“ Alespoň u výkonnějších organizací byl právě toto zcela běžný postup: jejich členové se často přesunovali a časové úseky, kdy bylo možné je zastihnout, bývaly jen krátké. Právě tato taktika zaručovala, že na ně nikdo nemohl hned tak kápnout.

Ronsard si poznamenal číslo, které mu Cara odříkala, a sotva spolu domluvili, začal je vytáčet. Viděl, že je to londýnské číslo. V uchu mu zavrčelo zvonění, potom ustalo a někdo zvedl sluchátko. „Pekárna.“ Jediné slovo neslo zvláštní přízvuk.

Ronsard řekl také jen jedno slovo – vlastní jméno. Asi třicet vteřin se rozhostilo ticho, potom úplně jiný hlas srdečně zahlaholil: „Hodil jste sebou, příteli.“ Morrell byl pořízek s pěkným panděrem,

a hlas měl nepřiměřeně vysoký. Vždycky mluvil, jako kdyby pálil všechna slova přímo ze špičky jazyka a snažil se rychlostí mluvy pištivost hlasu zamaskovat.

S Morrellem se Ronsard nikdy nekamarádil a nikdy kamarádit nebude. „Jak se zdá, chcete si u mě něco objednat.“

„Slyšel jsem tolik zajímavých zvěstí o nějakém novém receptu! Upotřebil bych celý tisíc kilo.“

Tisíc kilogramů! vyjelo Ronsardovi obočí. Takové množství by mohlo vyhodit do povětří celý Londýn, i když Morrell určitě nastrožit takovou várku na jedno místo nemá v úmyslu. Ne. Chce si jen zchladit žáhu na všech průmyslových koutech světa, anebo možná i sám něco dál odprodat. „Takové množství by bylo velice, velice nákladné.“

„Některé věci za takovou cenu stojí.“

„Donesly vám zvěsti i skutečnost, že složení ještě není úplně dokonalé?“

„V jakém smyslu není dokonalé?“

„Nedá se úplně spolehnout na výsledek. Látka je samovznětlivá.“

„Aha.“ Rozhostilo se ticho, kdy se Morrell pokoušel zprávu strávit. Žádný rozumný člověk se nebude chtít zaobírat trhavinou, která by mohla vybuchnout při přepravě, jenomže rozum u těchto lidí nikdo nevyžaduje, pomyslel si Ronsard s černým humorem.

„Jak může takový malér nastat?“

„Při neopatrném zacházení, třeba když trhavinu někdo upustí.“

Další „aha“. Pokud by někdo chtěl použít RDX-a v letadle, musel by si trhavinu přinést v nějaké tašce, tak aby mohl kontrolovat její pohyb – sebevražedné posláním. Jenomže kurýr, kterého nikdo nepodezírá, se dá vždycky sehnat, právě tak jako při letu Dely 183.

„S podobným rizikem musí každý počítat,“ prohlásil Morrell nakonec, čímž chtěl naznačit, že on sám s trhavinou manipulovat nebude.

„Je tu ovšem ještě jeden problém.“

„Trochu velká kupa problémů!“ vyjel už Morrell nedůtklivě, jako kdyby mu někdo rozbil milovanou hračku.

„Složení látky musí přesně odpovídat určitému časovému harmonogramu... protože jinak se nečekaně vznítí. Načasování musí být opravdu dokonalé.“

„To jsem slyšel, příteli, to jsem slyšel! Opravdu děsně zajímavá receptura.“

„A s celou tunou si ovšem hned tak někdo neporadí.“

„Správný člověk takový úkol zvládne. Kdy bude dodávka připravena?“

Na základě této otázky Ronsard usoudil, že Morrell už si cíle vybral a že bude chtít, aby trhavina vybuchla na všech místech téměř současně. Neměl ovšem ve své organizaci dostatečný počet lidí, kteří by mohli takový úkol zvládnout. Různé organizace však spolu občas, zvláště když měly společného nepřítele, dokázaly kooperovat.

Morrellovi řekl: „Nevím jistě, jedná se o příliš velké množství; výrobce možná takovou dávku ani k dispozici nemá.“ Tím si byl Ronsard ve skutečnosti naprosto jist.

„Klidně vysázím jakoukoli sumu, pokud tuhle látku dostanu do dvou týdnů.“

„Vyřídím vaši objednávku výrobci.“

„Výborně, výborně! Zavolám zítra znovu.“

Ronsard zavěsil. Byl pěkně navztekaný, že se RDX-a na trhu objevilo předčasně. Výrobce nezvýšil jen vlastní riziko, ale i Ronsardovo. Takové riziko bude samozřejmě někdo muset vykompenzovat. A pěkně vysoko vykompenzovat.

Potom dostal roztomilý nápad. Věděl, že výroba je stále tvrdě omezená. Splnit požadavek na tisíc kilogramů bude velice složité a Ronsard zatím neví, kolik bude požadovat Temple. Třeba jen prostě nechá, aby si Temple s Morrellem sami vyřídili, kdo RDX-a dostane. Ať se ukáže, kdo s koho, jak říkají ve westernech. Ano, to bude vážně paráda.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

„Za tři dny pořádám doma večírek,“ sdělil Ronsard Niemě několik dnů nato, když se procházeli v tichém malém parku. „U mě doma znamená jižně od Lyonu, v krajině, kde teče Rhône a zvedají se Alpy. Je to nádherný kout přírody a dům je pohodlný. Byl bych moc rád, kdybyste se také zúčastnila.“

Kráčela vedle něho s hlavou skloněnou a mlčela. Baldachýn stromořadí je chránil před palčivým letním sluncem a nad hlavou jim zpívali ptáci. Nebyli jediní, kdo se do příjemného prostředí parčíku uchýlil. Mladé maminky a chůvy dohlížely na děti nejednotlivě věku, které se honily kolem, dováděly a skákaly, válely se v trávě. Po cestičkách poklusávali jednotlivě nebo v párech sportovci. Ruku v ruce se k sobě tiskli milenci a zastavovali se, jen když se chtěli políbit. Na lavičkách seděli postarší občané, někteří spolu hráli stolní hry, jiní sledovali, co se děje kolem. Teplý vzduch, provoněný sladkou vůní květin, objímal všechny jako náruč milence.

„Nic neříkáte,“ všiml si Ronsard po chvíli. „Máte strach, že madame Theriotová nebude souhlasit?“

„Přesně, a i když *tvrdíte*, že nečekáte víc než přátelství, kdoví proč mám dojem, že jste se ještě nevzdal naděje... že svůj postoj změním.“

„Samozřejmě doufám,“ prohlásil věcně. Jsem muž – a Francouz. Moc rád bych s vámi spal. Ale trávit s vámi čas je taky moc roztočilé. Nechcete ode mě žádné laskavosti a nechcete ode mě peníze. Chápete, jak málo podobných lidí jsem v životě potkal?“

„Sám jste si tak ustlal,“ mrkla na něj. „Rozhodně odmítám ronit nad vámi slzy.“

S úsměvem ji chytil za ruku a vesele s ní zahoupal. „Vidíte, přesně tohle mám na mysli. Vždycky řeknete, co vám bleskne hlavou.“

„Vždycky ne,“ odporovala Niema. „Na to jsem příliš zdvořilá.“

Rozesmál se. „Ráda byste mě urazila.“

„Samozřejmě. Víte moc dobře, co si myslím o vašem... povolání.“

Něco mu v očích pohaslo, výraz, který se vytratil dřív, než si jej stihla přečíst. „Každý děláme, co musíme.“

„Všichni ne. Někteří lidé činí to, co mohou.“

„A mezi ‚musím‘ a ‚můžu‘ je nějaký rozdíl?“

„Vypadá to tak. Lidé říkají, že konali, co museli, když někomu ublížili. Lidé, kteří dělají, co mohou, téměř vždycky pomáhají.“

„Jde jen o výklad slov.“ Pokrčil rameny. „Možná ale máte pravdu. Já jsem si vybral, když jsem byl mladý, a teď už nesmím fňukat. Možná jsem měl jiné možnosti, avšak v tehdejší době, v tehdejší věku jsem je neviděl. Kdybych byl ve stejné situaci, vybral bych si za stejných okolností stejně.“

V hlase mu nezazněla ani stopa lítosti, jen pragmatické přiznání, kým a čím vlastně je. Nerval si vlasy nad chybami, jichž se dopustil; nebál se výčitek ani nebojoval s vlastním svědomím. Vykročil prostě na určitou cestu a nikdy se neohlížel.

Chtěla se zeptat, proč se rozhodl tak, jak se rozhodl, avšak odpověď byla vlastně nasnadě: pro peníze. Potřeboval peníze a právě touto cestou si je mohl obstarat. Bylo úplně jedno „proč“; jednal z vlastní svobodné vůle a dobrovolně přestoupil čáru, která odděluje zákon od porušování zákona. Nedokázala na něj zanevřít, avšak současně neměla nejmenší zábrany, že mu zde hraje falešnou hru. Ať se Ronsard tváří jakkoli mile a ať je jakkoli okouzlující, je nepřítel.

„Když přehlédneme mou profesi, stále bych ještě rád slyšel odpověď na moje pozvání.“

„Domácí večírek.“ Právě na takovou akci si John přál, aby šla, jenomže nedala ani stínem najevo, jak se raduje. „Jak velká to bude sešlost?“

Otázka mu znovu vyvolala úsměv na rtech. „Lámete si hlavu, jestli to bude večírek ve dvou, jakému bych dal určitě přednost? Počítám, že se tam sejde asi stovka pozvaných.“

„Pak ale musí být váš dům mnohem víc než jenom ‚pohodlný‘,“ po-píchl ho.

„Možná jsem jeho přednosti trochu podcenil. Je tam několik přístavků, kam se vejde celá polovička hostů, takže všichni vlastně ani nejsou pod jednou střechou.“

„Pak to ale stejně musí být přístřeší jako hrom.“

„Ano, to je. Ale nezačněte mi vyčítat i střechu nad hlavou.“

Zasmála se. „Určitě je to nádherná střecha. Nebude vám vadit, když se poptám, koho chcete pozvat?“

Oči mu zajiskřily. „Neptala byste se, pokud byste nezvažovala, zda pozvání přijmout,“ podotkl spokojeně. „S většinou hostů jste se už viděla na premiérově plese. Přijdou většinou i ke mně domů.“

Přijde jich hodně, i když ne všichni. Někteří z hostů budou určitě patřit k lidem, kteří by se nikdy nedostali do vládních postů. Je to cynický svět, když zákonodárci a ti, co zákony porušují, se v zákulisí setkávají. Jako jeden z té druhé skupiny se dostaví i John. V duchu se ptala, jestli ho někdo z dalších hostů nezaskočí, ale potom myšlenku zapudila. Ne, Johna nikdo nezaskočí. Skoro jistě je všechny zná.

„Prosím, řekněte ano,“ škemral Ronsard. „Já už v Paříži moc dlouho nebudu a než se vrátím, vy možná také odjedete.“

„Ano,“ povzdechla si. „Hned po večírku se asi vypravím domů. Bylo by podivné vydat se k vám na návštěvu a pak se vrátit na vyslanectví. Nechci provést nic, co by mohlo poškodit Albertovu kariéru.“

Při další cestě mlčel. Možná se mu nelíbí, když mu připomíná, že by mohl někoho jiného ohrozit, ale rozhodně neměla chuť namáčet mu cokoli do cukrkandlu. Měla před sebou úkol a z tohoto hlediska musela pudově hlídat kořist; tolik lidí se na něj lepilo a tolik žen ho pronásledovalo, že už jen díky faktu, že sama byla výjimkou, se mu musela zapsat do paměti.

„Jakmile tedy po večírku odjedete, už vás neuvidím,“ řekl nakonec. Trpce se usmál. „Sotva se pohybujeme ve stejných kruzích.“

„Ne,“ přitakala. „To určitě ne.“

„Proto je tak důležité, abyste přišla. Existuje někdo, komu bych vás rád představil.“

„Jsem pozvaná,“ hlásila Niema Johnovi, když druhý den poránu zavolal.

„Dobře, kdy jedeš?“

„Pozítří.“

„Já se nejspíš objevím až ten další den. Večer se bude konat maškarní ples a já možná právě při něm dorazím.“

„Jak znáš tak přesně program? A proč chceš přijet přímo uprostřed večírku?“ „Protože v tu dobu budou všichni celí roztěkaní, dokonce i Ronsard. Pro mě to moc velká výhoda není, ale roli hraje každá maličkost. Nevíme, jaká bezpečnostní opatření nastolí, nevíme, v kterých místnostech se bude co konat, ani kdy, takže nám nezbude, nežli hrát hezky bez partesu. Nezapomeň, že sotva tě uvidím, bláznivě se do tebe zamiluju, tak abychom měli důvod být stále spolu.“

„Stává se ze mě hotová bohyně lásky,“ zamručela. „Kam se podívám, všichni mužští přede mnou na setkání začnou padat na kolena.“

Tiše se uchechtl. „Třeba si tak vysloužíš nesmrtelnost.“

„Tím, že budu zametat s mužskými?“

„Třeba se ti to zalíbí.“

„Záleží na tom, co s nimi budu zametat.“

„Uvidíme se za tři dny, Mato.“

Ronsard se právě ten den vypravil do své vily, takže s ním vlastně poprvé od doby, co se poznali, nešla na oběd. Byla ráda, že se jí naskytla taková volná chvíle, a většinu dne strávila tím, že si shromáždřovala věci, které bude potřebovat, jakmile vkročí do Ronsardova domu. Náčelník pobočky CIA na velvyslanectví jí nesmírně pomohl, když jí obstaral miniaturní vysílačky, baterie a všechny nezbytné doplňky a drátky. Kdyby chtěl položit nějaké otázky, určitě by se neptal jí. Věděla, že Langley mu vysvětlil i to, proč má pomáhat.

Šéf pobočky tajných služeb neměl tušení, jaký je Niemin úkol, věděl jen, že jí musí obstarat všechno, co potřebuje, pařížská skupina CIA dokonce neměla ani tušení, že se schází s Ronsardem, dokud se za ní jeden z důstojníků ochranky na vlastní pěst jednoho dne čistou náhodou nevydal. Až do dneška zřejmě nikdo netušil, že by byla něco víc nežli jen přítelkyně, která přijela pana vyslance s chotí navštívit.

Lyon byl víc než tři sta kilometrů od Paříže, a protože se jí nechtělo takovou dálku kodrcat v autě, zamluvila si let a zavolala na číslo, které jí Ronsard dal, aby ji na letišti někdo vyzvedl.

Nemohla se dočkat, až bude na místě, až se porozhlédne a uvidí, s jakým prostředím se bude muset vyrovnat, tak aby mohla sestavit konkrétní plán a všechno dobře rozvrhnout. Hrát dámu z vysoké společnosti, i když skromnou, nebyl zrovna její šálek čaje. Potřebovala se pustit do něčeho, co bylo za hranicemi této role, a přijímat pozvání na obědy, zúčastnit se večírků.

Když letěla do Lyonu, byl krásný den, počasí skvělé, let naprosto klidný. Na letišti ji čekal chlapík v dokonale střiženém šedém obleku, s vlasy po vojensku krátce okudlanými a s očima schovanými za slunečními brýlemi. Krom nezbytných vět z něj nevypadlo ani slovo, choval se však přičinlivě. Popadl Niemina zavazadla, odvedl ji ke stříbrnému jaguáru a Niema se usadila na zadním sedadle a vychutnávala jízdu.

Vyjeli po dálnici směrem na jih, potom zamířili na východ, ke Grenoblům. Krajina kolem byla nádherná, s francouzskými Alpami na východě možná nejkrásnější kout země vůbec. Počasí tu bylo teplejší než v Paříži, drahými barevnými okny v jaguáru pronikalo dovnitř skoro vedro.

Když Niemě poprvé padl do očí pohled na Ronsardovu vilu, užasle zamrkala a byla ráda, že má sluneční brýle a není tak vidět, jak je vyjevená. Všichni přece čekají, že na bohatství a přepych je zvyklá. John ji měl varovat, pomyslela si nepřítomně.

Rovně vydlážděná příjezdovka lemovaná pestrými květinami vedla k široké bráně, zasazené do třímetrové kamenné zdi, obklopující celé sídlo. Jenom kameny v tarasu musely stát spoustu peněz. Jakmile se vůz přiblížil, brána se nehlučně otevřela; když projeli, vrata se téměř vzápětí zase zavřela. Vlastní sídlo bylo málem jako hrad; Niema odhadovala, že ohrazený pozemek může zabírat přinejmenším čtyřicet akrů, třebaže parcela byla tak dokonale upravená, že v některých úsecích zeď vůbec nebylo vidět. Dům – i když Niema pochybovala, že tak rozměrnému sídlu se dá říkat jenom dům – měl čtyři podlaží a na všech stranách další křídlo. Postavili je z obrovských desek světlého, lesklého našedlého mramoru protkaného žlutými a zlatými žilkami. Výsledek byl ohromující.

Po pravé straně se zvedala dvoupodlažní budova, zamaskovaná sice neuvěřitelnými přírodními úpravami, avšak přesto prozrazující poněkud kasárenský styl. Nalevo jako šperk v malebném jezírku stál další půvabný domek. Niema se dohadovala, že možná právě tohle je dům pro hosty, o němž se Ronsard zmiňoval. Byl dost velký, aby mohl sloužit jako malý hotel, a malý vypadal jen v porovnání s rozlohou hlavní budovy.

Nezákonný prodej zbraní musí být velice, velice lukrativní obchod.

Až do nynějška ji Ronsardovo bohatství vůbec nezajímalo, avšak v danou chvíli lépe pochopila, proč mu tolik lidí peníze závidí.

Za každým rohem se vyskytoval muž – Ronsardova soukromá armáda. Zdálo se, že všichni jsou oblečeni podle hodnosti a zařazení. Většina jich měla tmavě zelené kalhoty jako od uniformy a zelené košile a tito muži nosili zbraně naprosto otevřeně. Uniforma další skupiny sestávala ze zelených kalhot, avšak košile už měli hoši bílé a u pasu jen ruční zbraně. Nejméně jich chodilo oblečených do lehkých světlých obleků tak jako řidič, který ji vezl.

Většina hostů již dorazila. Všichni se procházeli v pěstěných zahradách, oblečení sice draze, ale tak, jak se podle Niemy oblékalo panstvo z venkovských sídel. Někteří posedávali v přilehlém patiu a popíjeli koktejly. Šest příčinlivých horlivců se honilo na teniso-

vých kurtech a odráželo sem a tam zelenkavé míčky, i když je hor-ko postupně o elán okrádalo.

Po širokých nízkých schodech jí přicházel naproti Ronsard. Usmíval se, a když vystupovala z vozu, rozevřel náruč. Lehce jí stiskl ramena, sklonil se a letmo ji políbil na tvář. Polekaně couvla a zvedla k němu oči. Poprvé provedl něco víc, nežli že by jí políbil ruku, a musela se tvářit hezky nejistě, protože zvedl oči k nebi.

„Podle toho, jak se tváříte, by se mohlo zdát, že jsem se tu pokoušel strhat z vás šaty,“ prohlásil nevzrušeně. „Kdybych byl nějaký na-foukanec, v tuhle chvíli bych splaskl jako propíchnutý balon.“ Smutně zavrtěl hlavou. „A myslel bych si, kdoví o co jsem nepřišel.“

„Odpusťte, jenom jsem se lekla.“

„Ne, neomlouvejte se a neničte své dílo.“

„Nutíte mě, abych se cítila provinile.“

„Jenom žertuju,“ usmál se a potom krátce oslovil dva mladé služebníky, kteří za ním stáli jako strážé. „Odneste madam zavazadla do Zahradního pokoje.“

„Zahradní pokoj,“ zopakovala po něm. „To zní moc mile.“

„Je to ve skutečnosti malý apartmán. Chci, abyste měla všechno pohodlí, a pro jistotu, dřív než začne zase vystrkovat tu svou ob-ludnou hlavu vaše podezření, ne, nesousedí s bytem, kde spím já. Nikdo z hostů vedle mě nebydlí.“

„Pak všechna moje podezření zase ošklivou hlavu schovala.“ Chytila se ho a Ronsard ji vedl do domu, kde venkovní atmosféru vystřídal lahodný chládek a příjemný vzduch.

Malovaný strop o tři podlaží výš podpíraly mramorové sloupy. Podlaha byla z leštěných žulových kostek, o tón šedivějších než sloupy, a pokrytá obrovskými, pestrobarevnými, hustě tkanými vysokými koberci. Napravo i nalevo vedla mramorová schodiště, nahoře se spojovala a otevírala prostor do dvou širokých chodeb.

„Doufám, že každému věnujete turistickou mapu, aby se tu lidé neztratili,“ prohodila, když ji vedl po schodech.

„Plánek je naprosto jednoduchý,“ spustil a usmál se, když ho pociťovala nevěřícím úsměvem. „Žádné slepé uličky tady nenajdete. Všechny boční chodby vedou vždycky zpátky do hlavní haly. Pokud máte jen trochu orientačního smyslu, najdete zpáteční cestu raz dva.“

Když vystoupali až nahoru, upoutal Nieminu pozornost obrovský gobelín na levé stěně. „Jak starý je tenhle dům?“

„Vůbec není starý. V sedmdesátých letech si jej nechal postavit jeden miliardář z Blízkého východu. Když cena ropy klesla, potřeboval hotové peníze a já je měl po ruce.“

Další mramorové schodiště je přivedlo do chodby pokryté koberci v barvě holubí šedi a tak tlustých, že se do nich člověk doslova bořil. Světlo se sem linulo vysokými klenutými okny, a když Niema k jednomu přešla a podívala se ven, spatřila na nádvoří pod sebou veliký plavecký bazén; bazén byl nepravidelný, takže připomínal jezero, a architektonicky doslova posazený do přírody – do průzračné tyrkysové vody skákal přes kameny a třpytil se tenký vodopád.

„Ten bazén musí být nádherný zvláště v noci, jako něco z jiného světa,“ poznamenala.

„Jedna z mých radostí. Pořádně si zaplavat, když má člověk za sebou namáhavý den, je úleva.“

Vedl ji chodbou dál, potom zabočil doleva, do další chodby, a otevřel první dveře vpravo. „Tady je Zahradní pokoj. Doufám, že vám tu nebude nic chybět.“

Niema vstoupila dovnitř a oči se jí radostně rozzářily. Je nádherný.“

Důvod, proč místnost dostala jméno Zahradní pokoj, byl jasný: všude svítila zeleň. Kromě půvabně naaranžovaných řezaných květin stály na strategicky velice dobře promyšlených místech dva metry vysoké areky, šťavnaté sukulenty, rododendrony. Niema s Ronsardem stáli v malém salonku; dvoukřídlé dveře po pravé straně byly otevřené, aby ukázaly přepychovou ložnici. Skleněné dveře přímo naproti vchodu vedly na soukromý balkon, kde v květináčích

bujely stromky, různé květiny a další rostliny. Balkon se táhl po vnější straně salonu i ložnice a byl skoro patnáct metrů široký. Ronsard sledoval, jak Niema prochází bytem a dotýká se rostlin, voní ke květinám. „Je tu klid. Myslel jsem si, že se vám tu bude líbit, až se budete chtít schovat před společenským rumrajem.“

„Děkuju,“ řekla upřímně. Pozornost, s jakou myslel na to, aby našla někde útočiště, byla až dojemná. Měl pravdu, když ho napadlo, že si ráda tu a tam někde o samotě vydechne a nabere nové síly, avšak když se rozhlédla, uvědomila si, že balkon je taky dokonalá přístupová cesta pro někoho, kdo by se sem chtěl potajmu vkrást, třeba někdo jako Medina. Musí dát pozor, aby skleněné dveře zůstaly vždycky odemčené – ne že by zrovna tak dokonalému adeptovi na šikovné vlámání se kamkoli, jako je John, zrovna jedny dveře tolik komplikovaly život.

Zavazadla už měla postavená na polstrované lavičce u dolní pelesti. Ronsard ji vzal za ruku. „Služka vám přijde kufrы rozbalit. Pokud nejste příliš unavená, rád bych vám někoho představil.“

„Ne, nejsem unavená,“ prohlásila a vzpomněla si, že už v Paříži sliboval, že jí chce někoho ukázat. Všechny elektronické zásoby měla v bezpečně zamčené šperkovnici a nemusela se tedy bát, že je služka uvidí a posype se Ronsardovi ohlásit, že jeden z jeho hostů si s sebou přivezl zajímavou výbavu.

„Moje soukromé křídlo je na druhé straně domu,“ usmál se. „Nelhal jsem, když jsem tvrdil, že nebudete bydlet hned vedle mě. Byl bych si to přál, avšak záměrně jsem upravil v domě všechno tak, aby pokoje hostů byly kousek dál.“

„Kvůli soukromí, nebo bezpečnosti?“

„Kvůli obojímu.“ V obličeji mu zasvítl něžný pohled, výraz o to překvapivější, že očividně patřil někam jinam. „Ne však kvůli mému soukromí ani kvůli mé bezpečnosti. Pojd'te. Řekl jsem jí, že jí přivedu někoho ukázat, a ona už se celý den nemůže dočkat.“

„Ona?“

„Má dcera Laura.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Jeho dcera? John se nezmiňoval, že by měl Ronsard dceru. Niema se pokusila zastříť překvapení. „Nikdy jste o ní ještě nemluvil,“ pravila. „Myslela jsem, že z příbuzných máte jen sestru.“ „Ach, víte, jsem možná paranoidní, ale dělám všechno, abych dceru ochránil. Jak jste sama zdůraznila, jsem mizerný padouch. Mám nepřátele.“

„Prohlásila jsem, že *podle Eleanor* jste protivný padouch,“ opravila ho.

„Víte, má pravdu. Pro ženu, jako jste vy, jsem opravdu nevhodný mizera.“

Obrátila oči v sloup. „Přestaňte, Ronsarde, všechny ženy, které se kolem vás točí, varujete, že jste pro ně nebezpečný, jen aby vám padly k nohám.“

„Řekl jsem vám už, že máte příšerný zvyk všechny moje lsti odhalit?“ prohodil zlehka a oba se rozesmáli.

Nebyli v dlouhé chodbě sami. Minuli několik hostů a všichni se chtěli s hostitelem pozdravit. Jeden z gentlemanů připadal Niemě známý a on sám ji také přejel pohledem, který naznačoval, že ji poznává. Chvilinku trvalo, než si jej zařadila mezi milovníky dostihů, kterého potkala na plese u premiéra. Usmála se a zeptala, jak v nedělním dostihu dopadl jeho kůň.

„Do konce života bude vašim otrokem,“ prohodil Ronsard, když kráčeli dál. „Věčným tlacháním o koních a závodech všechny jen k smrti nudí.“

„Mám koně ráda,“ odpověděla klidně. „A být na někoho milá nestojí ani o trochu víc námahy, než na něj být ošklivá.“

Cesta z jednoho konce obrovské vily na druhý chvíli trvala. Zvlášť když se k Ronsardovi neustále někdo vrhal. Nakonec přece jenom prošli do soukromého křídla opevněného těžkými dvoukřídlými dřevěnými dveřmi. „Já bydlím tady,“ ohlásil a ukázal na

druhé dvojité dveře vlevo. Předvedl jí rodinnou jídelnu a skrýš, která ji překvapila. V útulném pokoji byl kout s malým promítacím plátnem, obrovský prostor zaplněný nejrůznějšími hračkami a hrami, knihovna tak přecpaná knihami, že další výtisk už by se tam sotva vešel. Tituly byly jak románová díla, tak knížky z oblasti nonfiction a omračující výběr dětských knih.

„Tenhle pokoj má Laura nejradši,“ řekl Ronsard. „Moc ráda čte. Samozřejmě že z pohádek už vyrostla, ale já přísně hlídám, aby si vždycky mohla najít ke čtení něco, co odpovídá jejímu věku.“

„Kolik je jí?“

„Dvanáct. Nádherný věk. Potácí se mezi dětstvím a dospělostí a nedokáže se rozhodnout, jestli si chce hrát s panenkami, anebo experimentovat s rtěnkou. Alespoň na rok jsem jí ještě rtěnku zakázal,“ našpulil ústa.

Otočil se k ní ještě stále s úsměvem, avšak oči už mu bloudily někde za Niemou. „Laura je na svůj věk malinká,“ přiznal. „Moc malinká. Musím vás na to připravit. Není... není zdravá. Každý den, který s ní prožiju, je dar od Boha.“

Zvláštní, slyšet od muže, jako je Ronsard, právě takovou větu, avšak naopak proč ne? Třeba to vůbec nebylo zvláštní. Otevřel dveře do pokojíku tak vesele zařízeného a okouzujícího, že když překročili práh, Niema lapla po dechu.

„Tati!“

Mladoucký sladký hlásek zazvonil jako nejdokonalejší křišťál. Když se k nim rozjela na elektrickém vozíku, ozvalo se tiché vrčení a celý svět osvítil úsměv drobounké panenky. Na opěradle pojízdného křesla měla připevněnou kyslíkovou bombu a z ní se děvčátku do nosu táhly průhledné hadičky připevněné k hlavě tenkými úchytkami.

„Lauro.“ Ronsardův hlas překypoval něžností. Sklonil se a děvčátko políbil. Mluvil anglicky. „Tohle je moje přítelkyně paní Jamiesonová. Niemo, tohle je moje srdíčko, má dcera Laura.“

Niema se předklonila a podala dívence ruku. „Těší mě, že tě poznávám,“ prohlásila také anglicky.

„Mě také, madam.“ Děvčátko stisklo Niemě ruku; Niema cítila, jak jsou prsty, které drží, bolestně křehké. Ronsard tvrdil, že jeho dcerce je dvanáct; vypadala na šestileté dítě a možná neváží ani pětadvacet kilogramů.

Byla tak strašně, strašně hubená, že měla pleť až promodralou. Měla Ronsardovy oči, temně modré a moudré, a alabastrovou tvářičku jí ozařoval andělský úsměv. Hedvábné vlasy měla světlounce hnědé, pečlivě skartáčované a svážené vzadu veselou stuhou. Měla namalované rty.

Ronsard si toho všiml zároveň s Niemou. „Lauro!“ vykřikl. Zapřel si ruce v bok a sjel dceru přísným pohledem. „Zakázal jsem, aby ses malovala.“

Počila ho trpitelským pohledem, jako by už si kdovíjak dlouho zoufala, že mu nedokáže něco vysvětlit. „Chtěla jsem vypadat hezky, tati. Pro paní Jamiesonovou.“

„Jsi krásná taková, jaká jsi. Žádnou rtěnku nepotřebuješ. Na nějaké šminky jsi ještě moc mladá.“

„Ano, jenomže ty jsi můj tat'ka,“ prohlásila s nezvratnou logikou. „Pro tebe budu vždycky krásná.“

„Řekla bych, že tenhle odstín ti moc sluší,“ prohlásila Niema, protože ženy vždycky musí táhnout za jeden provaz. Nelhala; tím, že si Laura vybrala velice jemný růžový odstín a nanesla si na rty jen malinko rtěnky, dokázala, že je mnohem chytřejší, než by kdo na její věk čekal. Stačilo jen malinko přehnat a barva by v tak nadpozemsky bledém obličejí vypadala křiklavě. Niema se tvářila, že nevidí, jak je dívka drobná; důležitý byl mozek, ne tělíčko.

Ronsard nevěřícně povytáhl obočí. „Vy se téhle... neposlušné uličnice zastáváte?“

Laura se rozesmála, když slyšela, jak o ní někdo říká, že je uličnice. Niema se s Ronsardovým vyčítavým pohledem vyrovnala jako nevinátka – jen pokrčila rameny. „Samozřejmě. Co jste myslel, že udělám?“

„Myslel, že budete souhlasit s ním,“ prohlásila Laura. „Počítá s tím, že s ním *všechny* ženy budou souhlasit.“

Tentokrát už Ronsard zděšení nehrál. Ohromen prohlášením, které vyšlo z nevinných rtů dcerušky, zůstal na Lauru beze slova hledět.

„Já ovšem nejsem jedna z jeho žen,“ zdůraznila Niema. Jsem jeho kamarádka.“

„Nikdy mi nepřišel žádnou jinou představit. Teprve vás a já jsem si myslela, že možná chce, abyste byla moje *maman*.“

Ronsard si varovně odkašlal. Niema si ho nevšímala a usmívala se na dítě. „Ne, tak to není. Nejsme do sebe zamilovaní, a navíc myslím, že tvůj tatka nechce o manželství ani slyšet.“

„Já vím, ale kdyby věděl, že já si to přeju, nejspíš by se oženil. Strašně mě kazí. Splní všechno, na co si jen vzpomenu, takže já si radši o moc věcí neříkám, protože by mu na nic jiného nezbyl čas.“

V dívce se až znepokojivě mísila dětská nevinnost a důvěra s ironií, na kterou ještě vůbec nebyla zralá. Ať už měla jakékoli fyzické problémy, přinutily ji zpytovat vlastní nitro mnohem dříve, než se to mladí lidé obvykle naučí. „Než se tatka vzpamatuje,“ prohlásila a čiperně otočila pojízdné křeslo, „ukážu vám svoje království.“

Niema kráčela vedle křesla a Laura nahrazovala průvodce. Všechno bylo zařízeno tak, aby na cokoli dosáhla z pojízdného křesla, a na jedné straně sedačky měla zavěšené kleště, kterými si to, co jí upadlo, mohla podat. S úsměvem jim vyšla vstříc žena středního věku. Usmívala se a představila se jako Lauřina chůva Bernadette. Dveře do ložnice měla propojené s Lauřinou ložnicí, takže kdykoli bylo zapotřebí, stačilo zavolat.

Bylo tu všechno, co by mohlo takovou dívku zajímat. Knihy, filmy, panenky, hry, ruční práce, které vytvořila, módní časopisy. Laura Niemě všechno ukazovala a Ronsard, trochu rozladěný, že ho nikdo nepotřebuje, se bezcílně coudal za nimi. Laura dokonce ukázala Niemě kufřík s líčidly; Ronsard si znovu odkašlal. Kdepak by to byla dětská hračka, která předstírá, že má holčička vlastní skříňku s líčidly, ve stříbrné kazetě se honosily rtěnky a šminky od

Diora. „Objednala jsem si ji,“ prohlásila Laura naprosto nevzrušená tím, jak se otec děsí.

„Jenomže jakmile se nalíčím, nic nevypadá tak, jak by mělo. Dokonce i rtěnky jsou... moc šaškovské. Dnes jsem si prstem přejela růž a teprve potom nanesla líčidlo na rty.“

„To je správně. Jsou to roztíratelné růže,“ vysvětlila Niema, přitáhla si židli tak, aby se mohla posadit hned vedle dívenky, a vzala jí kazetu z klína. Začala vytahovat hladká pouzdra s líčidly. „Líčení je jako všechno ostatní, potřebuje praxi. A některé věci nebudou vypadat dobře, protože nebudou hrát s tvým vybarvením. Musíš všechno vyzkoušet. Chceš, abych ti ukázala, jak na to?“

„Ach, prosím,“ zajásala Laura a předklonila se.

„Já jsem to zakázal,“ vyjel Ronsard víc zoufale než přísně. „Je moc mladá.“

„Louisi,“ přerušila ho Niema. „Zmizte. Tohle je dámská jízda.“

Neodešel. Sedl si a se srdceryvnou bezmocností v obličeji sledoval, jak Niema předvádí každíčký kousek líčidel.

Na tak bleďoučkém obličeji nebylo možné použít růžový rumělec, vypadal moc tmavý. Niema vzala papírový kapesník, skoro všechno líčidlo setřela a nechala na tváři jenom lehký nádech. „Nezapomeň, ani jedna z těchto šminek se nezmění v kámen, až si je naneseš na obličej. Jakmile bude vrstva moc silná, trochu ji setři. Když já se líčím, pokaždé s sebou mám papírové kapesníčky a chumáčky vaty, takže mohu konečný účinek krásně zjemnit. Vidíš moje oční linky?“ Sklonila se blíž, a když se Laura upřeně zadívala Niemě do očí, přikývla. „Používám černou tužku, jako je tahle – hodně měkkou, takže mi nevytahuje kůži. Potom chumáčkem vaty skoro všechno setru, takže linku vlastně ani nevidíš. Jenomže já mám tmavé vlasy, zatímco ty jsi plavovláska, takže černá tužka by pro tebe byla moc tvrdá. Až ti přibudou léta, tak, aby sis mohla líčit i oči, používej vždycky měkkou šedou anebo hnědou tužku –“

Lekce v líčení pokračovala a Laura lapala každé slovo. Pod Niemi-ným poručnictvím se nakonec na drobné kostnaté tvářičce objevil jen nejslabší náznak barvy. Laura se podívala do zrcadla, pečli-

vě se prohlédla a usmála se. „Už nevypadám tak nemocná,“ řekla spokojeně. „Moc vám děkuju, madam Jamiesonová. Díval ses, tati?“

„Ano, díval jsem se. Vypadá to moc krásně, ale –“

„Jestli umřu, musíš mi slíbit, že mě necháš od někoho právě takhle nalíčit. Nechci vypadat stonavá, až půjdu do nebe.“

Ronsard zbledl jako stěna. Niemě ho bylo děsivě líto, ale stejně tak ji skličoval pohled na děvčátko, které jaktěživo nepoznalo, co je to těšit se dobrému zdraví, běhat a hrát si jako ostatní děti.

„Teď se malovat nebudu, slibuju,“ prohlásila Laura. „Dokonce ani rtěnku nebudu používat, i když bych ráda. Ale... *jestli*. Slíb mi to, tati.“

„Slibuju,“ zazněl Ronsardův hlas chraptivě, přiškrceně, úplně jinak než obvyklým mazlivým tónem.

Laura se natáhla a poplácala mu koleno, dítě chlácholilo otce. „Ten kufřík si můžeš vzít,“ prohlásila. „A dobře ho pro mě opatruj. Aspoň budeš pořád vědět, kde je.“

Vyzvedl ji z křesla a opatrně, aby nevytrhl napojení na kyslíkovou bombu, si ji posadil na klín. Byla tak křehká, tak drobná; nožky se jí houpaly jako dítěti z mateřské školky. Ronsard se chvíli nezmohl na slovo, tmavou hlavu nakloněnou tak, že se tváří dotýkal Lauřiny hlavy. „Ještě dlouho, strašně dlouho jej nebudeš potřebovat,“ řekl nakonec.

„Já vím.“ V očích jí však žhnulo jiné poznání.

Vypadala, že ji zmáhá únava. Sáhl jí na tvář. „Nechceš si na chvílku lehnout?“

„Jenom na kanape,“ řekla. „Ráda bych se podívala na jeden film.“

Přispěchala Bernadette, a zatímco Ronsard nesl Lauru k plyšové le-nošce, chůva mu v patách strkala křeslo s kyslíkovou bombou. Ronsard dívku opatrně usadil. Pod růžovou vrstvou líčidla prosvítaly na dětských rtech modré stíny. Ronsard přikryl Lauře nohy měkkou přikrývkou a Bernadette natrásla všechny polštáře, aby se děvčátku dobře sedělo.

„Hotovo!“ opřela se Laura do polštářů. „Takhle se můžu na filmy koukat donekonečna.“ Poťouchle na Ronsarda mrkla. „Je to zamilovaný film.“

Ronsardovi už se vrátila sebedůvěra. Já z tebe zešedivím,“ prohlásil a naoko se mračil. „Zamilovaný film!“

„A je v něm i sex,“ dodala čertovsky.

„Už mlč,“ zarazil ji a zvedl ruce, jako by chtěl zapudit všechny její další nápady. „Nic už nechci vědět. Tatínek už nic víc nevydrží. Rozluč se s madam Jamiesonovou a my tě tu těm zamilovaným slátaninám necháme.“

Laura vztáhla ruku. „Hezký den, madam. Moc jsem si užila! Přijdete mě zase navštívit?“

„Samozřejmě,“ prohlásila Niema s úsměvem, i když ji v hrudi svírala bolest. Jsem moc ráda, že jsem vás poznala, mademoiselle. Tvůj tatínek je moc šťastný, že má takovou dceru.“

Laura se podívala na otce a znovu se jí do očí vloudil mnohem dospělejší výraz. Já jsem ta šťastná,“ prohlásila.

Ronsard ji políbil, pohladil po tváři a s úsměvem ji opustil. Když však chytil Niemu za ruku, div jí prsty nerozdrtil.

V chodbě přiškrceně zasípal: „*Dieu*,“ zlomil se v pase a s rukama zapřenýma na kolenou zhluboka lapal po dechu.

Niema mu automaticky chtěla nabídnout pomoc. Zaváhala s rukou napůl pozdviženou, potom mu zlehka přejela po zádech.

Zanedlouho se narovnal a než odpochoval hezký kus od Lauřiných pokojů, ani nehlesl.

„Občas mám pocit, že je to víc, než unesu,“ prohlásil stále chraptivě. „Omlouvám se. Neuvědomil jsem si, že – pokoušel jsem se zatajit před ní, jak hrozně je nemocná, jenomže je velice inteligentní...“ Další slova se vytratila.

„Copak jí je?“ zeptala se Niema. Na příručním stolečku stála karafa s pitím a několik skleniček. Zamířila k ní, a aniž pátrala, co vlastně Ronsardovi servíruje, nalila mu pořádnou porci. Bez váhání ji do sebe hodil.

„Příliš mnoho nemocí,“ otáčel v prstech prázdnou sklenici. „Pokud by šlo jen o jednu chorobu, leccos by se zvládlo. Má srdeční vadu, jenom jednu ledvinu a cystickou fibrózu. Fibróza zřejmě působí mnohem víc na trávicí systém než na plíce, protože jinak by už...“

Odmlčel se, hrdlo se mu stáhlo. „Mohly by pomoci nové léky, které už existují, jenomže ona nemůže dohnat všechno, co potřebuje k výživě organismu. Neustále dobře jí, ale neroste a na váze taky nepřibírá. A srdce by se moc namáhalo, kdyby rostla. Díky fibróze by transplantace byla příliš složitá.“ Hořce se usmál, i když úsměv to nebyl. „Navíc je téměř vyloučeno sehnat vhodné srdce. Díky své velikosti potřebuje mladé srdce dítěte, a mezi dětmi se dárci najdou jen zřídka. Krevní skupinu má A negativní, čímž pravděpodobnost, že by se správné srdce našlo, klesá skoro na nulu. A i kdyby se našlo, podle názoru lékařů by jistě bylo hazardování věnovat takové zdravé srdce někomu... kdo má tolik dalších potíží.“

Nebylo co dodat. Neměla sílu sypat ze sebe nesmyslné nadějně fráze, když Lauřin stav už vlastně nemohl být beznadějnější.

„Už léta se pokouším sehnat srdce na černém trhu.“ Zabodl slepý pohled do sklenice, kterou držel v ruce. „Cpu peníze do výzkumu na genetické vyléčení fibrózy, do nových léků, do všeho, co by mi ji tu za peníze ještě nějakou chvíli nechalo. Kdybych dokázal zařídit jen jednu věc – jedinou!“ dodal bouřlivě. „Pak by měla šanci.“

Niema jako když dostane ránu do hlavy. Pochopila. „Proto tedy –“ nedopověděla, věta nemusela doznít celá.

Dokončil ji místo ní. Jsem se stal nezákonným prodejcem zbraní? Ano. Potřeboval jsem obrovskou spoustu peněz, a rychle. Měl jsem na vybranou – buď drogy, nebo zbraně. Zvolil jsem zbraně. Pokud se stane něco – *cokoli*, co by mohlo její šance posílit, ať už je to srdce, které se jako zázrakem objeví, nebo nová medicína, musím mít okamžitě připravenou hotovost. Hledání je také nesmírně nákladné.“ Pokrčil rameny. Je moje dítě,“ řekl stručně. „Zaprodám duši ďáblu, ale pokud ona přežije, rád se mu upíšu.“

Věděla, že řada lidí má vůči němu výhrady. Kromě povolání se však choval jako počestný muž, jako by žil dvěma životy. Jeho činnost byla zavrženíhodná, jenomže se jí zabýval pouze ze stravující lásky k dítěti. Bylo jí jeho i Laury velice líto.

„Co Lauřina matka?“

„Byla to... vlastně poběhlice. Dítě nechtěla, ale já jsem ji přesvědčil, aby je donosila. Zaplatil jsem jí všechny výlohy a pěkný balík jako odškodné. Pochybuju, že Lauru vůbec viděla. Lékaři jí řekli, že dítě možná nepřežije, a ona utekla. Přivezl jsem si Lauru domů sám.

Nebyl jsem chudý. Naše rodina se měla dobře. Jenomže když jsem chtěl, aby moje dítě přežilo, peníze nestačily. Proto jsem se prodral až mezi pařížskou smetánku – abych si zajistil styky a ochránil vlastní snahy. Nedívejte se na mě s tak srdceryvným smutkem v očích, má drahá. Nejsem šlechetný ani nemám smutný osud, jsem nesmiřitelný a pragmatický. Zranit mě doopravdy může jedině má dcera a pro ni jsem pěkný osel, jak jste viděla. Ona si se mnou dokáže nemilosrdně zahrávat, což je výhoda, kterou nepochybně právě po mně zdědila.“

„Srdce mi usedá pro ni, ne pro vás,“ řekla jemně Niema. „Vy jste volil.“

„A jak už jsem před chvílí řekl, rozhodl bych se znovu stejně. A vy byste možná nejednala jinak.“ Podíval se jí do očí, ústa mu zvlnil cynický úsměv. „Člověk nikdy neví, čeho je schopen, dokud se do hry nezaplete jeho dítě.“

Pokud chtěla být poctivá, v tomto ohledu se s ním přít nemohla. Nepatřila k lidem, kteří by bez boje přijali rozsudek smrti nad vlastním dítětem. Kdyby to bylo možné, pohnula by nebem i zemí, a kdyby to nebylo možné, zkusila by to znovu. Přesně to dělá Ronsard. Přestože s cestou, kterou zvolil, nesouhlasí, chová se stejně, jak by se chovala ona.

Postavil skleničku, až zazvonila, a vstal. Prsty si pročísl rozpuštěné vlasy a protáhl si ramena, jako by si chtěl uvolnit napětí ve svalech. „Čeká mě stovka hostů,“ pravil. „Asi bych měl začít plnit

povinnosti hostitele. Chtěl jsem však, abyste poznala Lauru a ... a poznala i mou druhou stránku. Děkuju, že jste obětovala čas a ukázala jí, jak si poradit se šminkami. Já nemám tuchu.“

„Kde byste k ní také přišel?“ Srdce jí znovu usedlo, když si představila děvčátko, které chce v okamžiku smrti vypadat co nejlíp.

„Zakazuju vám plakat.“

Niema napřímila ramena. „Nepláču. Ale až budu chtít, budu, a vy mě nezastavíte.“

Zvedl ruce. „Vzdávám se. Pojd'te, přidáme se k hostům.“

Když vycházeli ze soukromého křídla, objevila se před nimi vysoká blondatá valkýra. „Nerada vás ruším,“ oslovila Ronsarda. Výslovnost jasně dokazovala, že je Američanka. „Objevilo se však několik drobností, na které byste měl dohlédnout.“

Přikývl. „Niemo, tohle je moje sekretářka Cara Smithová. Caro, Niema Jamiesonová. Omluvíte mě, drahá?“ zeptal se Niemy. „Povinnost volá.“

„Jistě.“ Niema sledovala, jak schází po schodech a Cara ho o půl kroku následuje. Niema si všimla, kam oba míří; Ronsardova kancelář tedy musí být v prvním patře západního křídla.

Účast, kterou cítila jak k němu, tak k Lauře, jí div neutrhla srdce. Bohužel, ani tato lítost jí nemůže zabránit, aby splnila úkol.

Jakoby náhodou se vydala týmž směrem, avšak když procházela velkým foyerem uprostřed budovy, Ronsarda už vidět nebylo. Zmizeli některými z řady dveří a procházet se vilou a všechny dveře otvírat by bylo trochu moc okaté.

Alespoň má všeobecnou představu, kde se Ronsardova kancelář nalézá. Pokusí se přimět ho, aby ji hlavním poschodím provedl, a při té příležitosti jí určitě ukáže, kde sám úřaduje.

Zítra přijede John. Kdyby už přesně věděla, kde patřičná místnost je, mohli by možná nastražit štěnici a okopírovat Ronsardovy listiny už zítra večer.

Zalila ji vlna očekávání. Zítra tu John bude.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Když John přijížděl k Ronsardovu sídlu, bylo deset hodin večer. Pozemek byl tak dokonale osvětlený, že jej John viděl už na dálku několika kilometrů. Klikatá příjezdová cesta ho přivedla k dvojité bráně, ta však ve chvíli, kdy dorazil, zůstala zavřená. Jakmile zastavil, přistoupil k němu strážný v uniformě a posvítil Johnovi baterkou do obličeje, zeptal se, jak se jmenuje, a chtěl vidět jeho průkaz totožnosti. John mlčky zalovil ve smokingovém saku a průkaz mu podal. Nahlas se nepředstavil, což bylo opomenutí, které strážného vytočilo, zkoumavě si Johna změřil a potom pár kroků ustoupil a začal mluvit do vysílačky.

Netrvalo dlouho a na jeho znamení se brána otevřela. John usoudil, že signál je důkazem, že strážný vartující před bránou sám vrata otevřít nemůže. Musí dát jenom někomu na druhé straně zprávu, že je všechno v pořádku, tak aby ho někdo nemohl přepadnout a proniknout do rezidence.

Když se sklonil a předával Johnovi průkaz, ještě jednou ho provrtal pohledem. John mu pohled lhostejně vrátil a projel bránou.

Zabrzdl před mohutným kruhovým vjezdem a vystoupil. Okamžitě u něj stáli dva sloužící v červených kabátcích; jeden vyložil zavazadla, druhý podal Johnovi stvrzenku, nastoupil do vozu a od-

jel s ním. Jakmile se jim dostane auto do rukou, prolezou je zřejmě od podvozku až ke stropu, napadlo Johna. Stejně tak jako jeho kufr.

Jen ať si hledají. Ani vůz, ani zavazadlo jim nic neřeknou, nenajdou dokonce ani jeho otisky prstů. Velmi pečlivě si postříkal konečky průhledným gelem, ten ztuhl a povrch prstů zůstal úplně hladký. Vrstva byla tenoučká, na omak ji nikdo nepoznal, a jakmile bude zapotřebí, stačí, aby si John umyl ruce v horké vodě a film sleze. Studená voda na něj ovšem nezaúčinkuje.

Použitím spreje John jen vylepšil metody, které už v minulosti používal; někdy si namácel konečky prstů do loužiček rozehřátého vosku, jenomže vosk moc dlouho nevydržel. Na nějakou rychlovku nebo jako poslední záchrana ovšem stačil. Další trik bylo natřít si konečky prstů silnou vrstvou průhledného laku na nehty, jenomže tady potřeboval čas, aby lak dobře uschl, jinak nebyl k ničemu. Nalepit si na všechny prsty náplasti byl sice velmi rychlý a účinný způsob, jak otisky utajit, jenomže člověka, který bude chodit se všemi prsty zalepenými, si každý všimne – určitě, když bude starší než tříleté dítě.

Když stoupal po schodech, vykročil mu naproti muž ve smokinu. „Pane Temple,“ zazpíval s britským přízvukem. „Pan Ronsard vás hned přijme. Pojd'te laskavě se mnou.“

John ho mlčky následoval, neměl nejmenší chuť vyměňovat si zdvořilosti. Doléhala k němu hudba, kolem postávaly skupinky osob ve večerním, lidé se smáli a brebentili směsicí jazyků. Zeny zářily třpytem šperků, stejně tak i leckdo z mužů. Johnův smoking měl dokonalý střih, nikde ani faldík nebo pomačkaný záhyb, a na první pohled bylo jasné, že mu padne jako ulitý, protože je šitý na míru. Několik dam po něm hodilo očima, potom se ohlédlo znovu. Když John chtěl, dokázal se jakoukoli tlačenicí proplést zcela nepozorovaně, jenomže dnes chtěl, aby si ho lidé všimli. Nesl se loudavým, plíživým krokem jako panter, který si už vyhlédl kořist a ví, že nemusí spěchat.

Elegantní sluha ho zavedl do malého předpokoje za foyerem. Místnost byla pohodlně zařízená, byla tu lenoška a dva ušáky, pří-

jemný výběr knížek, malý krb a různé láhve s alkoholem. Když si spočítal, že místnůstka má jen něco víc několik málo čtverečných metrů a na dveřích je pořádný zámek, odhadl John, že spíš než jakýmkoli jiným účelům slouží cimříčka k rychlému, žhavému pomilování. Dobrý hostitel přece vždycky zajistí hostům naprostou spokojenost.

„Pane Temple,“ pozdravil Ronsard Johna, když vstoupil, a vstal. Kývnutím hlavy propustil druhého chlapíka, ten za sebou tiše zavěšel. Jsem Louis Ronsard,“ podal Johnovi ruku, každým coulem skvělý pán domu. John nechal vteřinu jen prázdně uplynout a teprve potom Ronsardovi ruku stiskl. V obličeji stále jen kamenný výraz. „Proč jsem tady?“ zeptal se tlumeně a nevzrušeně. „Tato... schůzka nebyla nutná.“

„Podle mě ano,“ smetl Ronsard problém ze stolu, avšak zato si pečlivě Johna prohlížel. „Nerad jednám naslepo. Vy navíc víte o chemické látce, která je naprosto nová a měla by být zcela neznámá. Nevadilo by vám, kdybyste mi prozradil, jak jste se o ní doslechl?“

„John si ho mlčky, s očima napůl přivřenýma, prohlížel. Já zas nemám rád, když mě někdo oslovuje v houfu lidí jménem, a moje definice toho, co je houf, je větší počet než dva.“ Ať si Ronsard na své odpovědi hezky počká; John se do spolupráce nepohrne.

„Ujišťuju vás, že nikdo tu nemá ponětí, kdo jste.“

„A já vás ujišťuju, že na všech večírcích, jako je tento, se vždycky motá přinejmenším jedna osoba, která si pořizuje jmenný seznam, aby ho pak mohla někde prásknout.“

„Se zradou umím zatočit,“ prohlásil Ronsard tiše. Očividně usoudil, že Temple není člověk, který by se dal snadno obalamutit, vyvést z míry nebo zastrašit, a proto pokynul ke křeslům. „Posaďte se, prosím. Napijete se?“

„John si vybral jeden z ušáků. „Nepiju.“

Ronsard se s rukou na karafě zarazil, povytáhl obočí, ale pak přehmátl k jiné láhvi a nalil si trochu vína.

„Omlouvám se, jestli máte dojem, že vaše přítomnost tady prozradila vaši identitu. Já jsem ale taky opatrný chlap a obchod se zmíněnou trhavinou nese také svoje riziko. Vyřídím všechno jenom tehdy, když budu mít jistotu, že jde o řádnou objednávku, a ne o nějaký podraz konkurence. Jak tedy jistě chápete, vzhledem k naprostému utajení vývoje nové trhaviny se musím zajímat, kde jste se o ní doslechl.“

John sepal vztyčené prsty a hezky dlouho na Ronsarda upřeně hleděl. Neušlo mu, jak Ronsard bleskovým pohledem sjel stočeně hady na jeho levé ruce. „Let 183,“ řekl nakonec.

„Zřícení letadla? Ano, to bylo neštěstí. Počítám, že to byla... řekněme zkouška? Dřív mě to nenapadlo.“

„Mně je jedno, jestli to byla nebo nebyla zkouška. Vyšla.“

„Jak jste ale zjistil, o jakou trhavinu při dané havárii šlo?“

„Obstarať jsem si... výtisk předběžného chemického rozboru NTSB. Mám přístup do jedné skvělé laboratoře ve Švýcarsku. Chemické složení je podobné jako u RDX. NTSB ovšem nikde nenašla roznětku. Látka je samovznětlivá,“ prohlásil John téměř znuděně.

„Opravdu si myslíte, že vám uvěřím, že jste si tohle všechno spočítal sám?“ usmál se mile Ronsard. „Ne. Někdo vám to musel vyložit. Kromě vás se na mě obrátil se žádostí o koupi pořádného množství trhaviny další člověk, někdo, kdo žádný přístup k NTSB nemá. Jak to může vědět *on*, pokud neměl stejný zdroj?“

„Je to Ernst Morrell,“ napověděl John. „Řekl jsem mu to já.“

Ronsard na něho chvíli zůstal hledět, potom se napil vína. „Překvapujete mě,“ zahučel.

„Morrell... obrátí svět vzhůru nohama. Všechno, co se stane, přiši-jou jemu.“ „Takže je volavka,“ zakroužil Ronsard s úsměvem hlavou. „Pane Temple, salutuju. Tohle je opravdu trefa.“

„Johnovi se trochu, avšak viditelně ulevilo. Kamenný výraz z obličeje se mu vytratil. Dokonce na Ronsarda mrkl. „Když budu mít štěstí, ten parchant se sám vyhodí do povětří. Když nebudu mít

šťestí, pořád si ještě natolik zatopí pod židlí, že ho chytí. Rozhodně už mi podruhé na kuří oko nešlápne.“

„Vy jste se už tedy s Morrellem sešel?“

„Ne, ale je to pitomý idiot. Strkat nos do cizích věcí se nemá.“

Ronsard se usmál a hezký obličej se mu pobaveně rozzářil. „Pane Temple, myslím, že bude potěšením s vámi obchodovat. Ještě si pohovoříme, jenomže já už příliš dlouho zanedbávám hosty a musím se k nim vrátit. Pojdte, představím vás.“

„Představte mě jako pana Smitha.“

„Smith,“ opakoval Ronsard. Ještě pořád se tvářil pobaveně. „Tak se jmenuje i moje sekretářka.“

„Třeba jsme příbuzní.“

Když vycházeli z předpokoje, přilákali k sobě řadu zvědavých pohledů. John kráčel se svým hostitelem přes velkou halu až do tanečního sálu, tonoucího v záři. Zastavili se na odpočívadle tří nízkých schodů a prohlíželi si hemžící se dav.

Obrovské křišťálové lustry, které jim visely nad hlavami, se třpytily jako diamanty a celá skleněná stěna s francouzskými dveřmi se otvírala noci. Lidé se procházeli po sále, ven do patia a zase zpátky v neutuchajícím pohybu, jaký Johnovi připomínal úl.

Rozhlédl se celkem nezaujatě kolem dokola, u nikoho se pohledem nijak významně nezastavil, avšak Niemy si všiml téměř okamžitě. Ronsarda přepadl jistý průmyslník a chvíli s ním zdvořile tlachal. John čekal, až ho Ronsard představí. Chlapíka znal už z dřívějška, jenomže sám tenkrát používal jiné jméno a také jinak vypadal; tehdy měl šedivé vlasy a nosil hnědé kontaktní čočky. Podnikatel měl pocit, že si potřásá rukou s někým, koho v životě neviděl.

Další, kdo se snažil zatahat Ronsarda za ruku a vynutit si seznámení s novým hostem, byla smyslná zrzka s téměř obnaženými nadry ve smaragdově zelených šatech, které se jí lepily na tělo jako druhá kůže. Očividně pobavený Ronsard jí vyhověl. John se tvářil naprosto lhostejně, laškovně poznámky dámičky doslova přeslechl. Navzdory vší vyzývavosti nebyla hloupá; netrvalo dlouho a nasmě-

rovala proud flirtování k Ronsardovi. Ten jí s úsměvem lichotil a celou dobu bylo vidět, jak se baví.

Když je dáma opustila, zůstali chvilku sami. John přešel ještě jednou taneční sál a najednou ztuhl.

Ronsardovi to samozřejmě neušlo. „Vidíte někoho známého?“ zeptal se, a když se rozhlížel, trochu znervózněl.

„Ne.“ Slovo jako by Johnovi z hrdla někdo rval. „Někoho, koho chci poznat. Tamta žena – kdo je to?“

„Která?“

„Tmavé vlasy, modré šaty. Na krku perly. Mluví s tou vysokou blondýnou.“

Prostor pátrání se Ronsardovi zúžil na Niemu. Když si uvědomil, že žena, která padla Johnovi do oka, je právě ona, obličej mu ztuhl. „Ta patří ke mně,“ vyslovil stroze varování.

John na hostitele ještě jednou mrkl, pak se znovu plně soustředil na Niemu. Lačně se do ní vpíjel pohledem a obdivoval měkké světlo, které jí hladilo holá ramena. „Hodláte se s ní oženit?“ zeptal se téměř nepřítomně.

Ronsard se krátce, studeně usmál. „Ne, samozřejmě ne.“

„Já ano.“ Tichá slova mezi nimi ležela jako balvany. Ronsardovi potměly oči hněvem. Je moje přítelkyně, žena, kterou chci chránit. Nic pro chlapy, jako jsme my.“

„Pro vás možná ne. Kdybyste na ni měl nějaké právo, vycouval bych, jenomže vy jste připustil, že si žádný nárok nečiníte. Je volná – ale už dlouho nebude.“

Ronsard byl obchodník tělem i duší. Byl také dost prohnaný, aby pochopil, že muž, který si říká Temple, nepatří k lidem, kteří by se dali zastrašit. Zhluboka se nadechl a snažil se ovládnout. „O ženy se nehádám,“ prohlásil. „Ale stejně tak nedovolím, abyste se jí zmocnil násilím. Říkám to proto, že není... snadno k maní. Je vdova a ještě pořád mrtvého manžela velmi miluje. I kdyby ho tolik nemilovala, patří k malé hrstce zásadových lidí, které znám. Lidi, jako jste vy a já, odsuzuje.“

„Pěkně vás dostala,“ usoudil John.

„Nadobro.“ Na vteřinu Ronsardovy rty zvlnil úsměv. „Mám ji rád. Nechci, aby jí někdo ublížil.“

„To nechci ani já.“

Ticho, které se mezi nimi rozhostilo, nakonec přerušil Ronsard. „Žasnu. Vůbec bych nečekal, že zrovna vám dokáže zamotat hlavu nějaká žena, navíc na první pohled. To se vám vůbec nepodobá.“

„Nepodobá.“ John si zhluboka vzdychl a rozžehl v očích veškerou touhu, kterou v sobě pět let věznil. „Nepodobá,“ opakoval. „Představte mě.“

„Myslím, že mi nic jiného nezbyvá,“ odtušil Ronsard. „Nejspíš to bude zábavné.“

Niema viděla, jak si k ní davem razí cestu dva vysocí urostlí muži. Ronsard vypadal stejně švihácky a uhlazeně jako vždycky, dlouhé vlasy rozpuštěné na ramena, avšak dech jí vyrazila šelma, která kráčela vedle něho. John vypadal přísně, nebezpečně, jinak. Pohled modrých očí ji propaloval jako laser.

Lekla se, až o krok ustoupila, a ruka jí vyjela ke šňůře perel, kterou měla na krku.

Neviděla ho víc než týden. Nebyla připravená na nečekaný nápor citu, který ji zasáhl jako rána pod pás. Pochopila, že celý čas, kdy se předtím vídali, dokonale tlumil nebezpečnou sílu vlastní osobnosti, a proto ji teď zasáhla plnou silou.

Přejel ji pohledem od hlavy k patě a Niema měla pocit, že jí strhává šaty, až je celá nahá, jako by ji chtěl zaživa spolknout. Pokoušela se odtrhnout od něj pohled, vzpamatovat se, avšak nedokázala to. Všechny nervy jí hrály vzrušením. Je tu a hra opravdu začíná.

„Niemo.“ Stálí u ní, tak vysocí, že rameny zastínili celý zbytek sálu, třebaže měla vysoké podpatky. Ronsard ji vzal za ruku a letmo ji políbil. „Má drahá, tohle je pan Smith. Požádal mě, abych vás představil. Pan Smith, Niema Jamiesonová.“

„Niema.“ John vyslovil její jméno, jako když je vychutnává.

„Pane – pane Smithi,“ jen taktak ze sebe vypravila. Hrdlo měla doslova stažené. Začervenala se a bezmocně se podívala na Ronsarda, který její reakcí ani zdaleka nebyl potěšen. Nedokázala ji

pochopit sama. Věděla, že hraje parádně do noty Johnovým plánům, jenomže... ona nic nepředstírala.

„Joseph,“ řekl John.

„Pro-prosím?“

„Jmenuju se Joseph.“

„Joseph... Joseph Smith?“ zamrkala a pokoušela se potlačit nečekaný záchvat smíchu. Ještě že si nevybral jako krycí jméno Brigham Young. „Vy jste Američan?“

„Ano.“ Kdovíjak ji popadl za ruku a houževnatými prsty jí pevně svíral dlaň. „Pojďte si se mnou zatančit.“ Byl to spíš rozkaz než pozvání.

Znovu vyslala k Ronsardovi zmatený, bezmocný pohled, jenomže když ji John odváděl na parket, Ronsard stál za ní. John jí nepoložil ruku na záda, ale chytil ji rovnou v pase, přitáhl si ji blíž a držel ji jako klíště. Ruku, kterou měla volnou, sevřel do vlastní tlapy a přitiskl si ji na hrud'. Začal se houpat v pomalém rytmu tance a Niema neměla jinou možnost, nežli se pohupovat s ním.

Sklonil k ní hlavu. „Na první pohled jsem se do vás zamiloval,“ zamumlal.

„Vážně?“ Musela potlačit další záchvat smíchu. „Tak *Joseph Smith*?“ Zabořila mu hlavu do ramene, tak aby na ni neviděl. Nebavilo ji tlachat s lidmi, s nimiž neměla nic společného, ale zrovna teď jí každičkou buňkou celého těla proudila nová energie.

„Ve skutečnosti Joseph Temple. Požádal jsem Ronsarda, aby mě představil jako Smitha.“

„Temple?“ opakovala a jméno jí propalovalo všechny buňky v kůře mozkové. Jediná věc, jíž se nesměla dopustit, bylo ujet a oslovit ho Johne.

„Kde máš pokoj?“

„Ve východním křídle. Říká se mu Zahradní a má vlastní soukromý balkon.“

Spočítala všechny dveře, takže mu nyní mohla přesně říct, jak se do pokoje dostane. „Vyjdeš po schodech a dáš se chodbou vpravo.

Pro-jdeš kolem desatera dveří, pak zahneš doleva a třetí dveře vpravo jsou moje.“

„Nech dveře na balkon odemčené.“

„Proč? Zámek pro tebe nikdy nebyl překážka.“

Zmáčkl ji v pase, aby ji za poznámku potrestal. Pod hedvábím smokingu jako by se namísto hrudi skrýval železný plát. Držel ji tak pevně, že jí div nerozmačkal ňadra. Žár jeho těla pronikal všemi vrstvami oblečení obou a Niemu zahlcovala hřejivá mužná vůně, okořeněná jemnou kolínskou. „Moc mě k sobě tiskneš,“ prohodila a trochu se v ní vzedmula panika, protože potěšení, které prožívala, vůbec nebylo bezpečné. Snažila se ho trochu odstrčit, ne sice moc nápadně, avšak alespoň tak, aby se ho horní polovinou těla nedotýkala.

Jednoduše si ji přitáhl zpátky a jakákoli snaha vyšla vniveč. „Miluju tě, vzpomínáš? A já tě neodolatelně okouzlil.“

Jak to ví? Otázka jí jako bleskem propálila mozek jen zlomek vteřiny předtím, než si připomněla scénář, podle něhož hráli.

Při tanci se dostali až k otevřeným francouzským dveřím. John vy-kroužil divokou otáčku a Niema zjistila, že je v patiu. Večer byl vlahý, avšak přece jen chladnější a mnohem čerstvější nežli vzduch v sále nacpaném tolika lidmi. U porůznu rozestavených stolečků posedávali hosté a klábosili a smáli se, avšak halas byl také nesrovnatelně slabší. John přestal tančit a vedl Niemu po schodech do zahrady. Celé okolí naplňovala sladká, palčivá vůně růží. Když přecházeli menší kousek po jedné z pěšinek, chrupal jim pod nohama drobný štěrk. Přestože zahrada byla příliš dobře osvětlená, než aby se dalo mluvit o nějaké tmě, nabízela alespoň určitý náznak soukromí.

„Už jsme dost daleko,“ prohlásil John, když se zastavil a otočil se k Niemě čelem. „Tady nás ještě pořád uvidí.“ Než ji vůbec napadlo, co má v úmyslu, vzal jí hlavu do dlaní a políbil ji.

Automaticky zvedla ruce a popadla ho za zápěstí. Na vteřinu zatajila dech a podlomila se jí kolena. Měla pocit, že ji vlastně John

podpírá jenom tím teplým dotykem, i když něco takového vůbec nebylo možné.

Polibek byl napřed lehounký, něžně zkoušel, zkoumal. Niema se ani nepohnula, omámená radostí z tak prostého projevu, potom jemným tlakem polibek vrátila. John se sklonil trochu níž, přidal na vášni, jazykem pátral dál. V tu chvíli v Niemě cosi explodovalo a doslova na něj klesla. Pustil jí obličej a objal ji, pevněji než předtím, pevněji, tak blízko, že k sobě plně přilnuli.

Ústy ji plnil, hltal. Líbal ji tak, jak neměl, tak, jak si nikdy nedokázala představit: vášnivě, tak jak muž líbá ženu těsně předtím, než ji položí na záda a vklouzne jí mezi nohy. A ona tyto polibky přijímala, vítala je, vracela. Pevně ho objala kolem krku. Plně se k němu přimkla a zjistila, že naráží na skálu.

Zjištění jí tak otřásl, že se mu vytrhla z objetí a klopýtavě couvla. Popadl ji za paži, aby ji zachytil, a vzápětí ruku spustil. Dívali se na sebe v provoněné zahradě, kde je objímalo jen kalné světlo. Niema rozpoznala chladný, soustředěný výraz Johnových očí a poznání pro ni znamenalo novou ránu pod pás. Všechny ty polibky otřásl celou její podstatou, avšak John navzdory automatické poslušnosti těla jenom plnil úkol. Pracoval. Předstíral, že je láskou bez sebe.

A Ronsard se na ně díval, zvažoval, co se právě stalo. Niema naprázdno polkla a pokoušela se rozhodnout, co udělat. Vlepit Johnovi – Templovi – facku? Přistoupila na hru a Niema Jamiesonová nic nehraje.

Na Niemu Jamiesonovou zapomeň. Byla příliš roztřesená, než aby mohla zrovna teď hrát nějakou roli. Propadla se přesně tam, kde stála Niema Burdocková, a zjistila, že obě ženy jsou si navlas podobné. Opravdu John všechno naplánoval tak dokonale, aby se legenda Niemy Jamiesonové tak úděsně podobala jejímu vlastnímu osudu, že vlastně hrála sama sebe?

Žena, která sebrala veškerou důstojnost, otočila se a mlčky odcházela, však byla Niema Burdocková. Žádné divadlo. Kráčela po pěšině zpátky k patiu a viděla, že Ronsard opravdu stojí ve dveřích

do tanečního sálu a sleduje je. Protože na něj zezadu padalo ostré světlo, nemohla rozeznat, jak se tváří, avšak vzpamatovala se a zamířila k němu.

Mlčky ji sledoval. Podívala se mu do očí a v duchu se vyhnula cynickému rozčarování, které by si v jeho očích musela přechít, jenomže ve skutečnosti v nich našla jenom soucit. Rty se jí roztřáslly a zrak jí zničehonic zakalily slzy.

„Ach bože,“ zašeptala. „Proč?“

Ronsard jí nabídl ruku a ona ji přijala. Vedl ji do sálu, jako by se vůbec nic nestalo. Nezdálo se, že spěchá, avšak přesto se přelidněným sálem prodírali díkybohu rychle, až mu zatřásla ruku předloktí. Držela se ho pevně, nohy se jí podlamovaly. Třásla se na celém těle, vibroval v ní každíčký sval.

V přílehlém sále bylo pro hosty, kteří si chtěli dát něco k snědku, připraveno bohaté občerstvení. Návštěvníci si mohli vzít tácky i do patia nebo k bazénu. Ronsard posadil Niemu k jednomu z volných stolků a šel k bufetu, kde vrchovatě naložil dva talíře a přinesl je. Kývl na číšníka, a ten se objevil s dvěma sklenkami šampaňského.

„Všiml jsem si už, že nepijete,“ pravil. „Zkuste toto víno; moje šampaňské je mnohem lepší nežli patoky, co vám nabízeli u předsedy vlády. Navíc“ – smutně se usmál – „potřebujete nějaké sedativum.“

Vypila šampaňské a vyzobala jahody na talířku. Přemluvil ji, aby ochutnala i skvělou pastičku, třebaže se na jídlo vlastně nemohla ani podívat.

„Vidím, že jsem byl moc velký gentleman,“ jako by se sám sobě posmíval. „Měl jsem vás jednoduše popadnout a políbit, prostě vás zdolat živočišným kouzlem. Jenomže vážně, má drahá, to není můj styl.“

„Já – já jsem také neměla tušení, že je to můj životní styl,“ pracně ze sebe vysoukala.

„Člověk nikdy nemůže předvídat, co udělá chemie, i když ji vždycky podceňujeme.“ Pohládl ji po ruce. „Teď se chystám učinit

něco, co jsem byl přesvědčen, že nikdy neudělám. Tolik se za sebe stydím, že se asi nikdy nevzpamatuju.“

„Copak?“ Ronsardův humor ji uklidnil. Spontánnost, s níž vracela Johnovo chování, byla tedy něco, co měla podle plánu udělat. Část schématu. John nemohl vědět, že v její odezvě nebyl záměr, protože několik vášnivých okamžiků ji zmámila fyzická radost, jíž se od chvíle, kdy se v jejím životě objevil John Medina, snažila vyhnout.

„Pan Smith –“

„Řekl mi, jak se skutečně jmenuje,“ přerušila Ronsarda a přejela si místo nad kořenem nosu zčásti proto, aby utajila, jak se doopravdy tváří, a zčásti proto, že ji začínala bolet hlava.

„Pak také... víte, že by falešné jméno nepoužíval, kdyby neměl dobrý důvod. Není žádná významná osobnost, má drahá; naopak. Představitelé zákona na celém světě by ho s potěšením vsadili do vězení.“

Chvilí na něj upřeně hleděla a předstírala, že se snaží všechno pochopit. „Je – je terorista?“ špitla sotva slyšitelně.

Za Ronsarda odpovědělo mlčení.

Niema se znovu napila šampaňského, avšak chuchvalec, který ji v hrdle dusil, nespláchla. Je jediný muž, kterého jsem od manželovy smrti políbila –“ Od Dallasovy smrti uběhlo pět let a ona nedokázala ani těm nejhezčím mužským, s nimiž si tu a tam dala schůzku, vyjít vstříc. Ani jednoho z nich nebyla schopná políbit, ne proto, že by měla pocit zrady, ale protože jí nepřipadalo spravedlivé předstírat tak velkou náklonnost. Hranice mezi úlohou a skutečností znovu zmizely. Vysvětlit, co se s ní stalo, když ji v náručí držel John Medina, se pokoušela Niema Burdocková.

„Nemůžu tu zůstat,“ řekla tiše a ztěžka se zvedla. Jdu do pokoje. Louisi –“

„Chápu.“ Rovněž vstal, pohledný obličej plný účasti. „Nemůžu vám říct, jak se máte zachovat, má drahá; rozhodnutí je na vás. Použijte k němu však všechna fakta, která máte k dispozici, a ať už

se jakkoli rozhodnete, já budu vaše přátelství vždy s láskou chránit.“

Bože, jak může být v tolika ohledech *laskavý*, a přesto tím, kým je? K rozluštění hádanky, kdo je Louis Ronsard, nebyla ani o krůček blíž než ten první den, kdy ho potkala. Přes veškerou nezlomnost, jíž překypoval, od chvíle, kdy ho viděla kráčet vedle Johna, už na něj tolik nemyslela.

Po paměti mu zašátrala po ruce a pevně mu ji stiskla. „Díky,“ zašeptala a prchla.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Když spatřila, že se záclona u balkónových dveří vlní, byly tři ráno. Niema ležela potmě, nemohla usnout, jenom čekala, kdy se objeví John. Neslyšela nic; Johnův příchod ohlásilo jen malé zavinění látky a potom v matném světle, které kolem něho pronikalo sklem za jeho zády, spatřila černou siluetu. Posadila se a přitáhla si noční košili, tu nejtlustší, kterou našla, těsně kolem sebe. V pokoji byla tma a John ji neuvidí o nic líp než ona jeho, avšak přesto měla pocit, že potřebuje každíčkou špetku ochrany, kterou sežene. Přešel pokoj kradmo jako duch a naprosto přesně zabrzdil u vysoké dvoudílné postele. Sklonil se a tiše jí pošeptal do ucha. „Pročesala jsi pokoj?“ „Prověřila jsem všechno, hned jak jsem přišla,“ odpovědě-

la také šeptem. „Chtěla jsem zjistit, jestli má pokoj odposlouchávací zařízení nastavené pořád, nebo jenom náhodou. Bylo tu čisto.“

„U mě ne.“

„Permanentní odposlouchávání, nebo jen štěnice?“

„Permanentní. O tom, koho do pokoje ubytuje, chce mít dokonalý přehled. Možná že pokoje ostatních hostů v budově mají také uši a on rozhodne, koho kde ubytuje.“

Sedl si na pelest a matrace se pod ním zhoupala. Niema se na vteřinu lekla, ale hned se vzpamatovala. Vzato kolem a kolem, právě teď nemá nejmenší důvod, aby se ji snažil políbit, když kolem není živá duše, aby to viděla.

„Smířila ses s tím, co se večer stalo?“ zeptal se s nádechem lítosti v hlase. „Vypadalas pěkně vytočené. Myslel jsem, že jsi pochopila, co je v plánu.“

„Zřejmě jsem si jej nevysvětlila úplně přesně,“ vysoukala ze sebe a snažila se mluvit naprosto vyrovnaně. „Ale všechno je v pohodě. Já to zvládnou.“ Johnův obličej byl ve tmě jenom bledá skvrna, avšak když byl tak blízko, dokázala si vybavit úplně všechny jeho rysy, a jak se jí nohou dotýkal, sálalo na ni jeho teplo i přes přikrývku.

„Jak se ukázalo, byla to dokonalá reakce, sehrála jsi všechno skvěle.“

Jenomže Niema nic nehrála. Snažila se ze všech sil uchovat si zdravý rozum, ale nic nepředstírala. Síla, s níž Johnovi odpovídala, byla naprosto skutečná, a z toho na ni padal děs. Dokud si John myslí, že je stísněná jenom proto, že ji zaskočil, je aspoň méně zranitelná.

„Všechno je v pohodě,“ opakovala a v tichém zoufalství otočila stránku. Jaký je plán na zítra?“

„Zítra budeme mít s Ronsardem obchodní rozhovor. Jestli budu mít kliku, pozve mě k sobě do pracovny. Když ne, budu muset všechno vyřešit jinak.“

„Můžu ti rámcově popsat, kde kancelář je. V přízemí západního křídla. A má sekretářku, Caru Smithovou, takže ta může v kanceláři být, i když on tam nebude.“

„Potom tedy budeme muset držet v šachu oba. Vymyslím už něco, co je zaměstná. Já se do kanceláře vypravím zítra, zjistím, jak je zabezpečená, a spolu se tam vypravíme v noci. Ty zařídiš odposlech, já okopíruju doklady, a než někdo něco objeví, budeme v tahu.“

Jinými slovy, pokud vyjde všechno podle plánu. Stát se ovšem může všechno, jak už se Niema příliš dobře poučila.

„Přinesl jsem ti dáreček.“ Lehce zašustila látka, potom jí do ruky vtiskl cosi, co vlastním tělem ohřál. Automaticky sevřela v prstech pistolí. Je to SIG ráže 380, menší než ta, s kterou jsme cvičili, jenomže to znamená, že ji také snadněji schováš.“

„Schovám ji do živůtku,“ prohlásila věcně, protože věcička musela stejně vážit víc než půl kila a byla přinejmenším skoro dvacet centimetrů dlouhá. Do chvíle, než se jí pistole ocitla v ruce, netrápily ji žádné obavy, avšak v tuto chvíli se jí někde v nitru přece jen zvláště ulevilo. Nikdy v životě nechodila ozbrojená, dokonce ani v Iránu ne, protože tam by zbraň jasně rozbila její krytí; jak si vůbec na pocit mít u sebe zbraň tak rychle zvykla?

Tiše se zasmál. „Moje hodná holka,“ pochválil ji vřele. Popleskal ji po noze. „Za pár hodin tě uvidím. Co se chystáš zítra podniknout? V kolik budeš vstávat?“

„Pokusím se spát tak dlouho, jak to vydržím.“ Jelikož dnes v noci vlastně ještě ani nezamhouřila oka, uměla si jasně spočítat, že bude potřebovat slušnou dobu. „Krom toho ovšem žádné plány nemám.“

„Pak se sejdeme při obědě.“

„Kde?“

„V jednu u bazénu.“

„Máš zvláštní důvod se jít se zrovna na tomhle místě?“ Musí ho mít. John nikdy nepodnikal nic, co by nemělo pádný smysl.

„Chci tě vidět, trochu si zaplavat a jako zvláštní ujištění předhodit Ronsardovi pohled na jizvu, kterou mám na rameni.“

„Na rameni žádnou jizvu nemáš,“ vyhrkla automaticky a byla by si přála, aby byla držela jazyk za zuby, protože tím dala najevo, jak dokonale si ho prohlížela, když si onehdy při cvičení svlékl tričko.

„Nemám, ale Joseph Temple ji má.“ Musí to tedy být nějaká falešná jizva, součást maskování. Vzpomněla si, že když jí ho Ronsard představoval, vypadal John vlastně jinak, jenomže nedokázala přesně říct, v čem rozdíl tkvěl. „Co ještě jsi se sebou vyvedl? Jsi jiný.“

„Trochu jsem změnil účes, mám hustší obočí a trochu jsem si vyčpal tváře, aby brada dostala jiný tvar.“

„Jak dlouho jsi na vybudování Josepha Temple pracoval?“

„Léta. Napřed byl jenom jméno ve svazku, ale postupem doby jsem jeho legendu používal častěji a častěji, přidal jsem pár detailů v popisu a fotografii, na které zas moc k vidění nebylo. Stačilo to, aby si Ronsard mohl srovnat, kde mám pěšinku, a počítám, že to udělal.“

„Teď už má ale určitě tvou fotku,“ poznamenala. „Víš, že určitě má. Podobnou příležitost si nenechá přece proklouznout mezi prsty.“

„To je jedno.“ Vstal. Jakmile odsud Temple vypadne, přestane existovat.“ Jaké to asi je, táhlo jí hlavou. Budovat si různé identity, stejně jako když si měníte oblek, jenom chvíli je používat a potom zase zahodit. Nechává za sebou John kousky vlastní osobnosti? Ztrácí pokaždé, kdy se stává někým jiným, i kus vlastního já?

Když se vracel k balkonu, napadlo ji: „Jak jsi se sem nahoru dostal?“

„Nedostával jsem se nahoru. Spustil jsem se *dolů*. Přišel jsem ze střechy.“ S těmito slovy proklouzl dveřmi a zmizel.

Niema vstala, zamkla balkónové dveře a vrátila se do postele. Byla tak unavená, že ji všechno bolelo, avšak přestože měla v plánu kdoví dokdy spát, bylo jí jasné, že vůbec neusne. Příštích čtyřia dvacet hodin měla být mučivá zkouška, pro niž souhlasila do této

složité šarády se zapojit. Musí se plně soustředit na práci a přestat myslet na Johna. Jakmile budou mít všechno za sebou, ona se vrátí domů a John se jí opět nadobro z života vytratí, potom o něm může začít přemýšlet, protože pak už o nic nepůjde – John bude pryč.

Večírky v Louisově sídle Cara Smithová vždycky milovala. Milovala vyzdobený dům, všechny parádičky, světlo, čirý přepych. Pozorovat muže ve večerních oblecích, jak vytácejí ženy ověšené šperky po naleštěném parketu tanečního sálu, bylo jako sledovat scénu z pohádky. Protože byla tak vysoká, jen málokdy nosila vysoké podpatky, avšak pro tyto velkolepé příležitosti si obouvala deseticentimetrové štkle, které jí dovolovaly dívat se téměř všem lidem přes hlavu a Louisovi přímo do očí. Nohy jako by měla nevypočítatelně dlouhé, kteroužto iluzi ještě zvyšovala tím, že nosila róby s rozparkem, jež při každém kroku odhalovaly dlouhý, úzký proužek nahého těla.

Jenomže to bylo večer. V průběhu dne se starala o současnou Louisovu korespondenci, vyřizovala účty – vždycky ji překvapovalo, že i miliardářům chodí účty, jenomže jí došlo, že některým věcem se člověk nevyhne. Brala telefony, a pokud se objevily problémy, které bylo nutné vyřešit neprodleně, vždy na ně Louise včas upozornila. Jenomže pracovní doba byla kratší a večer trávila většinu času s hosty. Plavala, hrála tenis a kulečnick, poslouchala, co kdo tlachá. Nikdy ji nepřestaly bavit důvěrné detaily anebo vládní tajnosti, které lidé na večírcích rozmazávali obzvlášť před vysokými blondýnami s dlouhýma nohama – což byl samozřejmě pravý důvod, proč Louis dovolil, aby se bavila, místo aby zůstávala uzavřená v kanceláři. Při večírcích, které se v sídle konaly, se dověděla hory pikantérií.

Temple ji doslova okouznil. Co do elegance a úrovně se Louisovi vyrovnalo jen málo mužů – Temple ovšem ano. A vypadal tak strašně uzavřený a sebejistý – byl to velice *klidný* muž, gesta měl úsporná a šetril jimi, obličej téměř nečitelný. Byla ochotna dát hlavu na špalek, že s takovým ovládáním vlastního těla musí mít i v

posteli ohromnou výdrž. Představila si, že je právě ta žena, která se dočká chvíle, kdy veškerá kontrola pomine, a celá se zachvěla.

„Jinak Cara ovšem velice dobře rozpoznala, který muž po ní šilhá, a věděla, že Temple to není. Spolu s hrstkou jiných lidí včetně Louise viděla, jak se snaží zmermomocnit tu Jamiesonovou. Vzhledem k tomu, že Louis věnoval paní Jamiesonové mnohem víc pozornosti než jiným ženám, na které by si Cara mohla vzpomenout, říkala si v duchu, jak s Templovým jednáním naloží Louis. Jenomže Louis je Louis – jedna žena ho zas tolik nerozhází. Cara věděla naprosto jasně, že když včera paní Jamiesonová zdrhla a utekla z večírku, aby se schovala ve svém pokoji, Louis nespál. Páni, kdyby byla Cara na místě paní Jamiesonové, věru že by nezdrhla. Popadla by toho chlapa pod krkem a rajtovala by na něm, až by z něj duši vytřásla.

Jako na cenu útěchy jí však padlo oko na jiného chlapíka. Byl bohatý, nevypadal nejhůř a působil někde na francouzském ministerstvu obrany či jak se ten úřad nazývá. Měl pro ni spoustu zajímavých novinek. Podle toho, jak se na něj všela manželka, měl jistě něco stejně zajímavého i v kalhotách. Všimla si, jak se za ní točí, a spočetla si, že přemýšlí, jak své drobné ženušce zdrhnout. Nemohla čekat. Už dlouho se s nikým nevyspala – vlastně si už nevzpomíná, jak je to dlouho, ale určitě až moc dlouho. Ztracený Hossam a jeho žárlivost! Snažila se ho zbavit, něžně mu dát kopačky, jenomže kdepak by si Hossam dal říct. Nespala s ním, ale pro jistotu nespala ani s nikým jiným. Nechtěla mezi členy Louisovy bezpečnostní gardy vyvolat rozmišky, protože za to by jí Louis určitě nepoděkoval.

V devět hrála tenis a pán z oddělení obrany se tam ukázal bez stíhačky. Cara s ním žhavě flirtovala až do chvíle, kdy si všimla, že ze západního patia je sleduje vysoký mužský s knírem, v obleku a s tmavými brýlemi na očích. Hossam. Sakra, kdyby teď vzala pána z ministerstva obrany k sobě do pokoje, což bylo jediné bezpečné místo, kam by ho mohla vzít, Hossam by pochopil a malér by byl

na světě. Louis by byl příšerně naštvaný, kdyby některého z jeho hostů zabil její žárlivý exmilénec.

Vztekle dokončila hru, pak se omluvila a dlouhým krokem vyrazila po trávníku k západnímu patiu. Rozčileně zahodila raketu a přála si, aby raketa přistála na Hossamově hlavě. Proboha, on ji *stopuje*.

Pokoušela se být milá a nedráždit ho jenom kvůli tomu, že už ho měla plné zuby, avšak být milá nestačilo. Je čas, aby mu všechno vylíčila na rovinu.

Hossam stál s rukama založenýma na prsou a lhostejně sledoval, jak se k němu žene. Byl to vysoký chlap, měřil určitě skoro sto devadesát; líbilo se jí, že je tak vysoký, protože nevynikal výjimečností jenom co do fyzické výšky, avšak zrovna teď by si byla přála, aby byl menší, aby ho mohla pořádně nakopnout.

„Přestaň,“ zasyčela, když stála těsně u něho a upírala pohled do slunečních brýlí. „Skončili jsme. Chápeš? Je po všem! P-o v-š-e-m. Kaput. Konec. Řekla bych ti to po egyptsku, jenomže tu hatmatilku neumím. Užili jsme si spolu, ale teď už se chci –“

„Arabsky.“ Hlas mu zaburácel a v hrudi se ještě ohlásil ozvěnou.

„Cože?“

„Egyptané mluví arabsky. Žádný egyptský jazyk neexistuje.“

„No dobře, děkuju za lekci.“ Šťouchla ho do prsou. „Přestaň se mi lepit na paty – prostě přestaň. Nechci ti zkomplikovat život, ale když budu muset, udělám to. Rozumíš?“

„Chci být jenom s tebou.“

„Ježíši,“ vzdychla zoufale. „Ty jsi palice dubová. *Já s tebou* nechci nic mít! Už jsem poznala všechny tvé kousky a chci teď nového kouzelníka. Už mě neotravuj.“

Protáhla se kolem něho a vešla dovnitř. Rozdávala úsměvy všem, které cestou do pokoje mýjela, avšak v nitru jí všechno vřelo. Jestli jí Hossam překazí nejlepší zaměstnání, jaké kdy měla, je schopna holýma rukama mu ten silný krk zardousit. Chlapi dokáží snadno přivést ženskou na myšlenku, že je nejlepší jít do kláštera, pěníla. Možná že zrovna v tuhle chvíli žádného milence nepotřebuje.

Možná by si opravdu měla raději dát vyšetřit hlavu, protože na chlapy pořád myslí. Jestli se jí Hossam bude zase tak věšet na paty, vyklopí všechno Louisovi. Co je moc, to je moc.

Když Ronsard odemykal a otevíral dveře do své kanceláře, John zcela nepozorovaně prostudoval zabezpečovací systém. Zámek fungoval na základě číselného kódu, který odpovídal různým tónům podobně jako u telefonu. Ronsard poctivě dbal, aby vlastním tělem zabránil Johnovi vidět na kontrolní panel, kde by mohl spatřit čísla. John se na ně ovšem vůbec nepokoušel podívat; napůl se otočil, díval se do chodby a všímal si blikajícího oka kamery, která byla přimontovaná na druhém konci. Když se ujistil, že kamera jeho pohyb nezabírá, vjel rukou do saka a zapnul silný miniaturní nahrávač, který zachytil všechno pípání, jež Ronsard nastavováním kódu vyvolal.

„Tady nás nikdo nebude rušit,“ řekl Ronsard. „Prosím, posaďte se. Dal byste si něco k pití? Třeba kávu?“

„Ne, díky.“ Ať si klidně myslí, že jsem paranoidní, jenomže pít anebo jíst něco, co mu nabízí někdo cizí, si vždycky odpustí. Posloužit si u studeného stolu, kam si chodí zobnout kdekdo, prosím, ale jakmile se John pustí do práce, na jídlo nemyslí. A když odmítne skleničku, už vůbec se nedá zlomit. Možná dost jednoduché pravidlo, ale rozhodně účinné.

Rozhlédl se. Na Ronsardově obrovském starobylém psacím stole stál počítač, avšak nevedla k němu žádná telefonní linka, což znamenalo, že je bezpečný. Pokud tu má Ronsard důležité svazky, má je v počítači. Další přístroj seděl na psacím stole z doby Ludvíka XIV. na druhé straně místnosti, a právě ten byl připojen k telefonu, tiskárně, skeneru a dalším přídatným zařízením.

Na Ronsardově stole stál dokonce i malý monitor s citlivou kamerou a z místa, kde seděl, dokonale viděl na obrazovce všechno, co se dělo v prostoru na chodbě. Ronsard tedy mohl předem zjistit, kdo se k jeho kanceláři blíží. V prostorné budově byla nejspíš ústřední kontrolní místnost, avšak jestli je pod kontrolou celé sídlo,

bude muset John teprve zjistit. Možná že podobně jako odposlouchávací zařízení jsou i tyto kamery instalovány jen v některých místnostech.

Tato část sídla je koneckonců součástí Ronsardových soukromých sfér a šéf dost možná vůbec nestojí o to, aby ho vlastní zaměstnanci sledovali.

„Kdo trhavinu vyrábí?“ zeptal se John na zkoušku. Lidé někdy vyhrknou větu, kterou chce slyšet.

Ronsard se usmál. „Mám s... výrobcí dohodu. Nikdo jiný nebude trhavinu distribuovat a já nikomu neprozradím, kdo jsou: pochopte, že jakmile by to vešlo ve známost, okamžitě by byli v obležení. Opor-tunisti by se pokoušeli získat návod na složení, možná by se pokusili někoho unést a celý proces zvrátit; vláda by je třeba zatkla, avšak když nic jiného, trhavina by se přestala vyrábět. Tak to přece vlády dělají, ne?“ Sedl si ke stolu. „Měl jsem pocit, že někdo jedná za mými zády. Vy i Ernst Morrell jste na mě trhavinu chtěli; co jsem si tedy měl myslet? Jenomže vy jste mě uklidnil.“

„To jsem rád.“

Naprostá lhostejnost v Johnově hlase vyvolala v obličeji obchodníka se zbraněmi úsměv. „Je mi to jasné. Dobrá, pane Temple, můžeme náš obchod uzavřít. Mám hosty a vy se jistě musíte opět točit kolem paní Jamiesonové. Řekněte mi – co si s manželkou počnete, pokud budete mít úspěch?“

John zostřil pohled. „Budu ji chránit.“

„Ach, myslíte, že se vám to podaří?“ Ukázal na počítače, které měl v kanceláři, zejména na nejrychlejší, nejsilnější přístroj na stole sekretářky. „Počítače svět strašlivě smrskly. Když někdo chce, dokáže všechno nebo každého bleskově najít. Dnes už je všechno možné. Nepodaří se vám zmizet tak rychle, jak si myslíte.“

„Informace mohou být zfalšovány, anebo je někdo může vymazat. Když budu potřebovat číslo sociálního zabezpečení nebo kreditní karty, použiju jiné jméno.“

„Ano, ale jak dopadne ona? Víte dobře, že ona zmizet nemůže. Má rodinu, přátele, domov, zvyky i číslo sociální pojistky a kredit-

ní karty, kterým se posmíváte. Znáš tu dámu dost dobře, abych vás mohl ujistit, že s ukradenou kreditní kartou vás pošle k čertu.“

John si pobaveně uvědomil, že Ronsard ho stále varuje, aby dal od Niemy ruce pryč. Jestliže nebude chtít přijmout, co jí mohu nabídnout, stačí, aby řekla ne. Unést někoho je moc ožehavá záležitost; přitahuje spoustu pozornosti.“

„Kterou byste rád spláchl,“ potvrdil Ronsard. „Pokud s vámi však půjde, co potom?“

John na něho mlčky hleděl a odmítal na otázku odpovědět. Samozřejmě, že byla nesmyslná, jenomže právě to Ronsard nevěděl. Ať si klidně myslí, že Temple je ten nejzakuklenější parchant, jakého kdy potkal, nic mu vymlouvat nebude.

Všechny další pokusy, kdy Ronsard zkoušel zavést řeč na Niemu, prostě zazdil, i když se mu ten chlapík začínal líbit. Snaha zastat se přítelkyně bylo u někoho tak nesmiřitelného, jako byl Louis Ronsard, jak absurdní, tak dojemná. Niema ho taky dostala, napadlo Johna. Přesně tak jako v Íránu okouzila Hadího, Saída i jeho. Byla to vlastně legrační situace. Měl dát najevo, že se o Niemu zajímá, Niema měla zájem vracet a tím to mělo skončit: normální namlouvání. Namísto toho Niema vyvádí, Ronsard jí dělá rytíře a John se musí sápat po cíli, který vzdoruje.

Samozřejmě, že by nikoho ani nenapadlo, že právě takhle dopadne původní plán. Bylo to zrovna tak málo pravděpodobné jako zvraty v operetě. Třeba právě proto všechno tak skvěle vychází.

Za půl hodiny byl obchod uzavřen – dohodli se na množství, kdy a jak bude trhavina dodána, kolik bude stát – a John se vrátil do pokoje a převlékl se do plavek. Jak si všiml, pokoj znovu prohledali. Neměl tušení, co tu kdo chtěl najít, když tu nic nenašli hned napoprvé. Skutečnost, že nenašli nic, Ronsarda možná nahlodala. Hledali samozřejmě na úplně špatném místě. Když si večer poté, co sem dorazil, obstaral patřičné zbraně, dal jednu Niemě, druhou připevnil pod jeden z těžkých stolů před vlastním pokojem a jednu si připoutal ke kotníku. Až si půjde zaplavat, musí ovšem kotníkové pouzdro někam uklidit. Uchechl se a nacpal je i s malým nahráva-

čem pod matrací. Služebné už tu byly a uklízely a pokoj už byl – dvakrát – prohledán. Ze všech míst na světě byl zrovna teď tím nejméně pravděpodobným místem, které by měl někdo přehrabovat.

John si navlékl tričko, přes plavky kalhoty a vyrazil do zahrady u bazénu. Bylo horko, slunce pářilo, ale bylo ještě brzy. Dámy si nechtěly tak brzy před obědem pocuchat účes, takže se místo plavání jenom opalovaly a v bazénu moc lidí nebylo.

Místo aby si pověsil oblečení do velké šatny, svlékl si košili a přehodil ji přes sedačku, potom si svlékl kalhoty a učinil s nimi totéž. V kapsách neměl nic jiného než klíč od pokoje, avšak pokud by tím, že nechává oblečení tak dostupné, svedl někoho, že by mu chtěl prohledat kapsy, tím lépe.

Šípkou se ponořil do bazénu a naprosto zlehka začal dlouhými tempy zdolávat patřičná kolečka. Ve vodě byl díky potápěčskému výcviku stejně doma jako na suchu. Po kilometrech plavání v moři bylo plavání v bazénu jen dětská hra. Od Ronsarda je milé, že hostům poskytuje možnost fyzicky se zotavit, pomyslel si. Někde by se možná našla i posilovna, jenomže nejspíš sotva najde chvíli, aby ji využil.

Jediným důvodem, proč takhle plaval všem na očích, bylo, aby si ho lidé všimli. Zrovna moc lidí nedokáže tak dlouho plavat, i když on zatím brázdil vodu jen půl hodiny. Tempo za tempem mohl rázovat celé hodiny, avšak tolik pozornosti zase zapotřebí nebylo. Lidé kolem bazénu už si ho všimli a John naprosto jasně věděl, že jedna žena už začíná počítat, kolik kol uplaval.

Vyskočil z vody, popadl jeden z huňatých ručníků, které dal na věšáčky pro hosty pověsit Ronsard, a rychle se osušil. Třebaže nebyla ještě jedna hodina, viděl, jak se k němu blíží Niema. Byla oblečená, tak jak se na danou situaci hodilo, ve volných kalhotách z přírodního plátna, nabraných v pase na šňůrku, a modrém tílku, přes něž měla přehozenou průhlednou bílou košili.

Husté tmavé vlasy si sčesala dozadu a na šíji si je sepnula stříbrnou sponou. Obrovské černé oči jí svítily.

Jakmile ho spatřila, trochu se zarazila, jako by nečekala, že ho uvidí. John stál bez hnutí, propaloval ji očima, potom zvedl ruku a kývl na ni.

Niema dlouhou chvíli váhala, teprve potom poslechla, aby ho ujistila, že se důkladně rozmýšlí, má-li učinit, co nikdo nečeká, jako by nevěděla, má-li udělat čelem vzad a odejít, jenomže tím by dala najevo příliš velkou nechut' a možná by svého rádoby rytíře popíchla k činu.

Místo toho pomalu vykročila směrem k Johnovi a John si omotal kolem pasu ručník, aby utajil, jak toužebně na ni čeká.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Když se Niema blížila k Johnovi, roztřásla se a popostrčila si sluneční brýle na nose, aby jí neviděl do očí. Panebože, ten chlap by si měl na sebe něco vzít, než se jí srdce rozskočí. Lačně se vpíjela do všech siločar jeho hrudníku, dokonale tvarovaných svalů na pažích i ramenou, prohlubní na břiše. Měl nejsilnější nohy, jaké kdy viděla, dlouhé svaly silné a houževnaté, takže naprosto jasně dokazoval, jak běhá, plave a posiluje.

Na ramenou mu ještě svítily kapky vody a stejně tak se mu třpytily i chloupky na hrudi. Bleskově si ručníkem prosušil vlasy a rukou si je prohrábl, aby je alespoň trochu srovnal. Vypadal jako nezkratný divoch a Niemu sevřela bolestná touha dotknout se ho.

Omotal si ručník kolem pasu, stál jako jedle a čekal, až k němu dorazí. Ručník přikryl alespoň část pevných nohou. Jak může vypadat v šatech tak štíhlý, když má takové svaly?

Potom už stála před ním a Johnova přísná ústa zvlnil lehký úsměv, zvlnil rty, které jako by se ještě nikdy neusmály a John je musel na její počest přemluvit. Jenomže tohle byl Temple, pomyslela si, nikoli John. John se uměl culit i smát. Když byl sám sebou, nic netajil – ukrýval své já pouze ve chvíli, kdy hrál jinou úlohu, kdy musel být někým jiným už tak dlouho, že i osobnost Johna Mediny pro něho byla v danou chvíli jen rolí.

„Před chvilinkou jsem si myslel, že se otočíš a vezmeš nohy na ramena,“ prohlásil tlumeně. „Nebud’ tak *strašně* odmítavá.“

„Nevím, co mám dělat,“ posadila se do křesla, které jí odtáhl od stolu, a bylo jí úplně jedno, jestli mluví našťavaně. *Byla* našťvaná. Moc se nevyspala a nervy jí doslova hrály.

John stál za ní, z výšky se na ni díval a Niema cítila jeho naprostý klid. Potom jí zajel rukou do výstřihu u košile a lehce ji dlaní pohladil po nahém rameni pomalým, doslova stravujícím pohybem, jako by už nemohl snést ani vteřinu, aniž by se jí dotkl. Překážely mu jen tenké šňůrky na tílku, ale zároveň jako by tam ani nebyly. Zachvěla se, když jí po těle cestovala teplá dlaň a vyhrnovala košili tak, aby jí mohl pohladit celé rameno i paži.

Podobné nejutajenější vyjádření citů v dotyku nikdy nezažila, celá se rozechvěla, bradavky jí ztuhly, žaludek se jí stáhl.

Potom jí John jemně košili zase navlékl, tak jak se patřilo, a obešel stůl, aby si sedl na protější židli. Když k ní byl otočen zády, všimla si, že má na levé lopatce tenkou, o něco víc než deset centimetrů dlouhou jizvu. Ačkoli věděla, že není skutečná, nedokázala si představit, jak ji kdo vyrobil. Vypadala jako pravá.

Sedl si naproti a Niema vyjeveně zamrkala, když si všimla, že má v levém uchu malou diamantovou náušnici. Ucho propíchnuté neměl; byla by si toho musela předtím všimnout. A ještě včera večer také žádnou náušnici neměl. No dobrá, jestli je jizva falešná, může být falešná i díрка v uchu; možná si diamant k lalůčku přile-

pil. I změněný účes vypadal věrohodně. Veškeré drobné rysy, které ho mohly charakterizovat, byly falešné; jakmile je odstraní, nikdo už ho nebude identifikovat jako Josepha Templu, přestože v obličeji se vlastně nic nezmění. Pokud neexistují záznamy od zubního doktora nebo vzorky DNA, s jejichž pomocí by se mohla jeho totožnost porovnat, nikdo nepozná, kdo je.

Objevil se u nich číšník v černých kraťasech a bílé košili. „Mohu vám posloužit něčím z baru?“

„Rádi bychom si objednali oběd,“ prohlásil dokonalou francouzštinou John.

„Zajisté, pane.“

Jako předkrm objednal John kynuté pastičky plněné kuřecím masem ve smetanové omáčce, bramborovou polévku a nakonec tácek se sýrem a ovocem. Vděčná, že ji nehodlal nakrmit obědem se všemi chody i s masitou přílohou, rozhlížela se Niema po nádherně upraveném koutu zahrady. Vzhledem k tomu, že poobědvat u bazénu raději než uvnitř se rozhodla řada dalších lidí, začínalo tu být plno. Všude se rozléhal hovor přerušovaný šploucháním vody, smíchem, cinkáním stříbrných příborů, a proto měla Niema s Johnem dokonalý důvod naklánět se u stolku blízko k sobě.

John rozevřel slunečník, tak aby uchránil Niemu před sluncem, ale také proto, aby na ně z domu kdekdo neviděl. Než si sedl, popadl košili, kterou měl hozenou na sedačce vedle sebe, a přetáhl si ji přes hlavu. Niema téměř vzdychla, když před ní zakryl všechny vrchy a údolí, zároveň ovšem připustila, že se dokáže lépe soustředit.

„Byl jsem v Ronsardově kanceláři,“ ztlumil hlas tak, že ho mohla slyšet jen ona. „Zjistil jsem, jakým kódem se otvírají dveře, a stihl jsem prozkoumat Ronsardův bezpečnostní systém. Co je na programu dnes večer?“

„Maškarní, jako každý den. Švédské stoly, tanec, stejně jako včera.“

„Dobře. Lidé se budou hemžit sem a tam, takže uhlídat nás nebude hračka. Navíc budeme všechny kousky tančit –“

„Na vysokých podpatcích ale ne. Na těch nebudu tancovat ani omylem. Zmrzčila bych se.“

„Tak si podpatky neber.“ Zamračila se jako kakabus, i když díky slunečním brýlím on její pohled neviděl. „Ty jsi mi vybíral oblečení. Boty na podpatku jsou jediný elegantní pár, který tu mám.“

„Prosím, pak si tedy hodíme jen pár tanečků.“ Zdálo se, že se neudrží a znovu se uchechtne. „Chci dát každému jasně na srozuměnou, že patříme k sobě, takže až se tě budu snažit zatlačit někam do kouta, nevyděs se.“

„Proč bys mě chtěl někam tlačit?“ Vyschlo jí v krku. Modlila se, aby sebou číšník s minerálkou, kterou John objednal, trochu hodil. „Proto, aby si ve chvíli, kdy spolu budeme odcházet, kdekdo myslel, že hledáme nějaké soukromější místo – jako třeba tvůj pokoj.“

Jenomže oni budou kopírovat doklady. „Co Ronsard? A Cara?“

„O tu už je postaráno. S Ronsardem je to trochu složitější. Možná budeme muset využít všech příležitostí a doufat, že on je taky příliš zaneprázdněný, než aby se v kanceláři objevil.“ Odmlčel se. „A, pan vrchní.“ Naklonil se, vzal Niemu za ruku a palcem jí lehce hladil konečky prstů. „Pojď po obědě se mnou,“ mumlal, když číšník stavěl na stůl broušené sklenice s minerálkou.

Ucukla, popadla sklenici a věnovala číšníkovi rozpačitý úsměv.

„Kolik času potřebuješ, abys mohla nasadit štěnici?“ zeptal se, když byli opět sami.

„Ráda bych měla na práci tak půl hodiny.“ Možná by stihla všechno provést dřív, avšak právě s tímto odposlouchávacím zařízením si chtěla dát velice pečlivou práci, protože jí nezbude než se napojit na vedení ve zdi a nechtěla za sebou nechat jedinou stopu, která by mohla zásah prozradit. „A co záznamy v počítači? Jak dlouho ti ty budou trvat?“

„Podle okolností,“ nadhodil povzbudivě.

„Moc děkuju, pane informátore.“

Znovu potlačil úsměv. „Nevím, jaký systém používá, jestli program otvírá heslo nebo šifra – i když by mě udivilo, kdyby jej neochránil alespoň heslem. Musím zjistit heslo –“

„Jak si proboha myslíš, že se ti to podaří?“

„Lidé si je obvykle poznamenají na místo, které mají po ruce. Nebo je to slovo, které je nabíledni, jako třeba jméno matky nebo některého z dětí –“

„Ronsard má dcerku,“ řekla Niema. „Lauru.“

„Dcerku? Tahle informace v našich materiálech nebyla,“ zamručel John.

„Je invalidní. Ronsard ji zbožňuje a dokonale chrání její soukromí. Z bezpečnostních důvodů jen hrstka lidí ví, že existuje. Je vážně nemocná, moc dlouho nepřežije.“ Když si vzpomněla na Lauřinu kostnatou tvářičku s tmavomodrýma očima, tak podobnýma očím jejího otce, a čertovský, praktický duchovní náboj, jako by se jí hrdlo stáhlo.

„Jinými slovy, cokoli postihne dívku, bude brát Ronsard velice vážně,“ dumal nahlas John.

Niema se napřímila a strhla si brýle proti slunci, tak aby John dobře viděl, jak zuří. „Chraň tě ruka páně,“ procedila zaťatými zuby. Jestli si troufneš zatáhnout do hry to dítě, já ... já...“ Nedokázala si domyslet nic dostatečně divokého, avšak očima slibovala krutou odplatu.

„Udělám, co bude nezbytné,“ odpověděl tiše. „Ty to víš. Jakmile jsem rozhodnutý splnit úkol, nic mě nezastaví.“

„Ano, o tom jsem už slyšela,“ prohlásila právě tak potichu, ale zuřivost jí tak nečekaně vzkypěla v tepnách, že se neovládla. „Říká se, že jsi dokonce zabil vlastní manželku. Proč by sis tedy měl lámat hlavu s tím, že ublížíš malému děvčátku?“

Rozhostilo se hrobové ticho. John měl tvář jako vytesanou z kamene, oči tak chladné a pusté, že vypadaly jako bez života. Jmenovala se Venetia,“ prohlásil nakonec a slova zazněla jako skřípot zrezivělého stroje. „Proč se mě rovnou nezeptáš, proč jsem to udělal? Jak myslíš, že se to stalo? Zastřelil jsem ji, zlomil jí vaz, nebo

ji podřezal? Mohl jsem ji také vyhodit z okna někde ve třicátém patře. Všechny tyhle scénáře mi došly k sluchu. Který se ti zdá nejpravděpodobnější?“ Nedokázala popadnout dech. Nechtěla mu ublížit, nechtěla vyslovit něco, co s ním tak otřese, a očividně se jí podařilo zasadit mu mnohem hlubší ránu, než počítala. Nikdy všem divokým historkám nevěřila, popravdě vůbec nevěřila, že byl někdy ženatý. Jakmile se dozvěděla, že ženatý byl, jakmile slyšela, že jeho manželka se jmenovala Venetia a vskutku existovala, znamenalo to jako zásahem blesku pochopit, že historky mohou být pravdivé.

„Udělal jsi to?“ podařilo se jí vysoukat otázku staženým hrdlem. „Zabil jsi ji?“

„Ano,“ řekl, a když před ně číšník servíroval jídlo, opřel se.

Přecházela s ním po bujném, krátce sestříhaném trávníku. Od chvíle, kdy při obědě nechal vybuchnout onu bombu, nedokázala se vzpamatovat, položit mu jedinou otázku. V první chvíli se kolem nich točil

číšník, rozstavoval misky s jídlem, doléval vodu, vyptával se, zda nepotřebují něco dalšího, a ve chvíli, kdy vypadl, „čirou náhodou“ šel zrovna kolem Ronsard a zastavil se na slovíčko.

Niemě vůbec nebylo do řeči; přiměla se na Ronsardovy otázky krátce odpovědět, avšak jinak měla rty němé a hledala záchranu ve sklenici s vodou. Vzpomněla si, že snědla i několik soust z oběda, avšak neměla nejmenší tušení, jak vlastně jídlo chutnalo.

Po obědě si John na suché plavky natáhl kalhoty, vzal Niemu za ruku a odváděl ji. Slunce pražilo a příjemně jí zahřívalo studenou pokožku. Měla pocit, jako by se jí mělo srdce rozletět. Nevědomost je neviditelná pevnost, která nám zajišťuje bezpečí a dovoluje, abychom některé věci, příliš hrozné, abychom je brali na vědomí, přehlíželi. Jenomže Niema v tuto chvíli již o nevinnou nevědomost přišla, všechno bylo nabíledni; plně si uvědomovala bolest, hrůzu, cenu. Jak těžké pro něho muselo být všechno přežít? „Odpusť, Johne,“ zašeptala.

Neušlo jí, jak se podivil. Očividně čekal, že se jí jako člověk zprotiví, možná se ho začne bát. Niema hledala správná slova. „Nechtěla jsem ti doopravdy ublížit. Já všem těm historkám nevěřila, protože jinak bych se s nimi nevytasila.“

„Ublížit mi?“ opakoval bez zájmu. Do očí mu díky slunečním brýlím neviděla a měla chuť stáhnout mu je z obličeje. „Pravda je pravda.“

Nesmírně teplou a silnou dlaní jí sevřel ruku, avšak dokonale ovládl veškerou sílu v prstech, tak aby ji příliš nezmáčkl. Uvědomila si, že jí vlastně nikdy neublížil. I když na ni v Íránu hleděl s nedůvěrou a nepřátelstvím, pečoval o ni, zachránil jí život, a když ji přemohl žal, držel ji v náručí.

„Někdy je pravda pravda, avšak někdy je to něco úplně jiného. Co se doopravdy stalo? Pracovala opravdu na dvě strany, tak jak jsem to slyšela?“

„John nezávazně zahučel. Čím dál zoufalejší Niema mu stiskla ruku. „Pověz mi všechno.“

Zastavil se a otočil se k ní. „Nebo co?“

„Nebo nic. Jenom mi všechno pověz.“

Chvilí byla přesvědčená, že neřekne ani slovo. Potom pokrčil rameny. „Ano, pracovala na obě strany. Dělal to kvůli penězům. Žádné polehčující okolnosti se nenašly, neměla žádnou rodinu v Sovětském svazu ani ve východním Německu, žádné příbuzné, jimž by někdo vyhrožoval. Všichni byli Američané a v ničem neješli. Šlo jí jen o peníze.“

Neexistovalo tedy nic, co by jeho ženu mohlo omluvit; Johnovi nezbyvalo než se podívat tváří v tvář pravdě, že jednoduše nebyla nic víc než zrádkyně. Už to by dokázalo většinu lidí nadobro zničit; co ovšem taková skutečnost znamenala pro něho, pro člověka, který svůj život zasvětil službě vlasti?

„Jak jsi to odhalil?“

Znovu vykročil. „Žádný velký okamžik pravdy se nekonal, jenom se začala kupit spousta drobností a já ji začal podezírat. Nastražil jsem léčku a ona se do ní parádně chytila.“

„Netušila, že ji podezíráš?“

„Samozřejmě, že tušila. Byla výborná. Jenomže já nastražil do pasti návnadu, jíž nemohla odolat: jména dvou vysokých rezidentů v Kremlu. Aldrich Ames se k této informaci nedostal, byla super tajná.“

Ústa se mu změnila v tenkou čáru. Já jsem zaklapnutí té pastičky málem zmeškal. Stalo se to v době, kdy vrcholila studená válka, a informace byla tak cenná, že se Venetia rozhodla obvyklý postup obejít. Vytočila číslo a zavolala sovětskou ambasádu. Žádala, aby ji přepojili, že je ochotna patřičná jména sdělit po telefonu.“

Dlouze, vyrovnaně si vzdychl. „Zastřelil jsem ji,“ řekl nakonec a upřel pohled za silnou zeď, která ohraničovala rezidenci. „Mohl jsem ji jenom zranit, ale neudělal jsem to. Všechno, co věděla, bylo příliš důležité, abych mohl riskovat, a oba rezidenti příliš významní, aby byli do situace zataženi. Bylo zapotřebí, aby zůstali ve svých funkcích. Člověku, který s ní hovořil, už oznámila, že zná jejich jména; Sověti by obrátili nebe i zemi vzhůru nohama, jen aby ji dostali, a bylo úplně jedno, do kterého vězení bychom ji vsadili a jaká bezpečnostní opatření bychom nastolili. Proto jsem ji zabil.“

Chvilí kráčeli kolem jednoho květinového záhonu jako včelky jenom beze slova a pro nahodilé diváky obdivovali krajinu. Niema se ho stále držela za ruku a snažila se daným spojením převzít niternou sílu tohoto muže. Okolnosti ho dohnaly k tomu, aby učinil něco zcela nemyslitelného, a přece se neomlouvá, nepokouší se ani ospravedlnit, ani zamlžit skutečnost. Od toho dne s oním břemenem žije a stále koná to, co musí.

Leckdo by ho pokládal za zrůdu, někteří lidé by se prostě nedokázali dostat pod povrch skutečnosti, že záměrně zabil svou ženu, anebo by řekli, že žádná informace, jakkoli osudová, podobnou důležitost nemá. Ti, kdo se pohybují v první frontové linii, vědí líp, co je třeba. Dallas v jiné bitvě téže války obětoval pro vlast život.

John při svých akcích zachránil nejen v souvislosti s událostmi, které následovaly, životy dvou rezidentů, ale rozpadl se Sovětský svaz, byla zbořena Berlínská zeď a na krátkou dobu byl svět bez-

pečněji. John byl stále ještě v první linii, pohotově jako náboj v hlavní děla, možná jen proto, že si potřeboval ve vlastním nitru srovnat stupnici spravedlnosti.

„Proč tě prostě neprodala?“ zeptala se Niema. „Víš přece, že by za tebe vyklopili pěkný balík.“

„Díky,“ odušil nevzrušeně. Jenomže tenkrát jsem ještě takovou cenu neměl. Já měl nejvyšší bezpečnostní prověrku, takže jsem mohl být v jistém slova smyslu prospěšný jí, jenomže ona měla ke spoustě dokladů také povolený přístup.“

„Neumím si představit, jak tě to muselo zasáhnout,“ prohlásila s bezedným smutkem. Znovu mu stiskla ruku a snažila se mu beze slov sdělit, jak je jí líto, že vůbec tuhle Pandořinu skříňku otvírala.

Podíval se na ni, potom upřel pohled kamsi do dálky. Zatáhl ji kousek blíž k obřímu rozkvetlému keři, jako by chtěl, aby je nikdo neviděl. „Drž se,“ varoval ji a sklonil hlavu.

Přitiskl Niemě ústa na rty, žhavě, drtivě. Vzala ho za ramena a přitiskla se k němu, v uších jí tepala krev, srdce jí o závod bušilo. Celým tělem jí projela bolestivá žádost, jen taktak potlačila sten. Johnův jazyk jí v ústní dutině pomalu, milostně tančil, pokoušel ji a zase couval. John Niemu zvedl, přitáhl k sobě a držel ji tak, že jim klíny splynuly. Cítila, jak mu začíná erekce, a zatímco se v ní rozezněl divoký poplach, chvěla se radostí. Snažila se ze všech sil, aby jí nepodklesly nohy, aby na něm nevisela jako zvadlá kytka, protože tou on rozhodně nebyl.

Odtrhl ústa, ale jen aby jí viděl přes rameno. Zmateně ho sledovala a byla by si přála, aby neměl brýle proti slunci a viděla mu do očí. Přitiskla se k němu a zašeptala: „Kdo je tam?“

Srdečně se rozesmál. „Nikdo. Jenom jsem tě chtěl políbit za to, že jsi tak sladká.“

Prudce se mu vytrhla. „Zmetku!“ Zhluboka dýchala a vážně, vážně měla sto chutí jednu mu vrazit, jenomže jí nezbylo, nežli se kousnout do rtu, aby se také nerozesmála.

„Vinen podle obžaloby.“ Znovu ji vzal za ruku a šlapali dál po trávě. Jenomže co jsi čekala? Já ti vykládám něco, co dokazuje, že

jsem přesně takový krutý parchant, jak všichni vykládají, a ty mě omlouváš. Ovšemže jsem tě musel políbit.“

„Myslela jsem, že jenom plníš úkol.“

„Ne vždycky,“ prohlásil a uhnul pohledem. „A ne ve všem.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Vysoké podpatky určitě nebudou nejšťastnější řešení, napadlo Niemu, když prohrabovala skříň, aby se ujistila, že nějaký pár střevíců, který by se hodil k večerním šatům a přitom měl nízké podpatky, určitě nepřehlédla. Vysoké podpatky klapou, a navíc se v nich nedá utíkat. Dokonale by vyhovoval pár balerinek, jenomže ze všech možných párů bot, které jí John přinesl, ani jeden náležitosti těchto dívčích střevíčků nesplňoval.

Prohlížela si róbu, kterou si hodlala večer obléknout. Byla to hladká černá tunika s dvoucentimetrovými sklady, které se postupně rozšiřovaly, aby vytvořily živůtek, a výstřih zasahoval až k řadům. Právě v tomto strategickém místě svítily paprskovitě našité černé perly a na konci vějíře se houpaly další perličky. Niema si mohla vybrat jiné šaty, chtěla si však na sebe vzít něco černého, tak aby se v okamžiku, kdy by bylo zapotřebí, mohla lépe schovat ve stínu.

Kromě svůdných černých střevíčků na podpatcích s sebou měla pouze jediné další černé botky, vlastně obyčejné sandály s pružný-

mi pásky. Vytáhla je ze skříně, prohlížela je a snažila se vymyslet, jak je přizdobit. Určitě by se jí v nich mnohem lépe tančilo než na vysokých podpatcích, jenomže tak, jak byly, vypadaly moc všedně. Niema Ja-miesonová by takový nedostatek nepřehlédla. Oblékala se s klasickým vkusem a nikdy by si nevyšla nedokonale ustrojená.

„Proč nemůžeš jít třeba za cuchtu?“ pokoušelo ji druhé já.

Znova si prohlédla vybranou róbu. Měla dokonalý střih a navzdory šňůrkám černých perel, které se v půlnočním světle měňavě třpytily, nevypadala okázale. Niema cvrnkla prstem do šňůrek a rozhoupala je. Ty budou neustále přitahovat pozornost právě k nádrům.

Podívala se na černé sandálky, potom znovu zvedla pohled k perlam. Zvědavě celý vějířek vyzkoušela. Rozhoupané šňůrky nebyly připevněny k hlavní úchytce, ale *pod* ní.

„A pustíme se do díla,“ zamumlala a vstala, aby si přinesla nářadí. Samozřejmě věděla, proč si s obutím tak láme hlavu; aspoň přestane myslet na Johna a na jeho slova, že ne všechno a ne vždycky se děje jen v zájmu úkolu. Jak si to má vysvětlit? Patřila poznámka jí, anebo platila něčemu úplně jinému? Zažili toho spolu v minulosti tolik, že mohl mít na mysli doslova cokoliv. Někteří mužští vedou obyčejný, normální život, že nemusejí tajit nic víc, než kolik cestou domů utrhli piv. Johnova minulost je tak utajená a tak klikatá, že nikdo nedokáže poskládat všechny kousky a útržky, aby se dozvěděl, kdo vlastně John je.

Posedlost problémem, co si obuje, zřejmě naprosto nesplnila účel, protože Niema na Johna *nedokázala* přestat myslet. Dallasova smrt byla už sama o sobě těžká rána a Niema ji jen stěží unesla; co musel zažít John, když nejen přišel o ženu, ale navíc ji ze světa sprovodil sám? Pokoušela se vykutat pro jeho ženu alespoň trochu citu, trochu účasti, avšak nepodařilo se. Ta žena za cenu života jiných lidí zrazovala vlast. Pro Niemu se vůbec nelišila od teroristů, kteří používají otravné plyny anebo náhodně nastražené bomby. Dallas zemřel proto, aby tyto lidi zastavil.

Dnes večer možná uvidí Johna naposledy.

Toto vědomí jí bušilo v mozku celou dobu, co se mořila se sandály a lepidlem, které si vytáhla ze sáčku, připevňovala perličky k páskům. Už několikrát si myslela, že ho vidí naposledy: když odcházel těsně předtím, než odlétala do Paříže; když nebyl víc nežli hlas v telefonu a Niema věděla, že ji možná do vily nikdy nepozvou. Jenomže dnes večer je konečná platnost mnohem silnější. Jakmile John vytáhne z počítače všechna data, zmizí.

Ona zůstane až do konce večírku a odjede podle plánu; za týden touto dobou bude doma, znovu v práci, a všechno, co prožívá teď, se změní jenom ve fantastický příběh, který nebude smět nikomu vyprávět.

V danou chvíli však víc než kdy jindy přetékala energií. I pokožku měla mnohem citlivější. Napustila si do vany vodu navoněnou koupelovou solí a dlouho ve vaně odpočívala. Nakonec si umyla vlasy. Dokonce si i zdřímla, což činila jen velice zřídka, avšak všechno, co už se sběhlo, si vybíralo daň. Ostříhala si nehty na rukou i na nohou a nalakovala si je tmavě rudým lakem. Kdyby, ne-dej bože, už nikdy Johna nespatriła, ať si aspoň pamatuje, jak vypadala.

Nechtěla se v průběhu akce vracet do pokoje pro nástroje a vybavení, jenomže do malé taštičky, která plnila funkci večerní kabelky, by se jí všechno nevešlo. Tam bylo místo jen na kreditní kartu, rtěnku, šminky a klíč. Konec. Pokoušela se vymyslet místo, kde by si mohla schovat nástroje i zbraň, jenomže budovu dost dobře neznala a všude se budou motat lidé.

Východisko nenašla; nezbude, nežli se vrátit do pokoje. Zabalila všechno nářadíčko i pistoli do černé hedvábné štolý, ladící dokonale s večerními šaty, které měla na sobě, a zastrčila balíček pod různé krámy ve vestavěných zásuvkách prostorné šatny. Potom si zhluboka oddechla, narovнала ramena a byla připravená k poslednímu dějství audience.

Když scházela dolů, čekal na ni už John pod schody. Napřímil se a modré oči ji sjely od hlavy až k patě v dokonalé napodobenině pohledu po uši zamilovaného milence. Koutkem očí Niema zazna-

menala, že napůl utrápeně a napůl zlostně je sleduje Ronsard. Počkala si, až se s ním očima střetne, a pohladila ho – s nadějí, že bude přesvědčivý – milým úsměvem. Rozhodil ruce v bezmocném gestu – Já se snažil“.

John sledoval, na koho se usmívá, a hrozivě přimhouřil oči. Panebože, to je komediant. Mohl by jít rovnou do Hollywoodu; s jeho nadáním už by dávno shrábl několik Oscarů a vydělal by si mnohem víc než jako státní zaměstnanec.

„Ty tu taky hraješ pěkné divadlo,“ pokárala se v duchu. Když se blížila k Johnovi, trochu zvolnila, jako by váhala, zda dojít až k němu. John se mírně zamračil a napřáhl k ní ruku arogantním gestem, které znamenalo rozkaz.

Učinila poslední krok, John ji mlčky popadl za ruku a vedl ji do tanečního sálu, kde se záplava hostí věnovala stejné činnosti jako včera až na to, že si všichni oblékli jiné hábity. Niema se dala obejmout a John si ji přitáhl hezky blízko, téměř přešlapovali na místě a John se k ní skláněl v klasickém postoji muže, kterého žena, již drží v náručí, naprosto vyvádí z míry.

„Nechala jsem všechny krámy u sebe v pokoji,“ prohodila tiše. „S sebou jsem jev tomhle tahat nemohla.“ Ukázala na drobnou večerní kabelku.

„Cože? To sis nemohla všechno přidat k pistoli do živůtku?“ Přejel pohledem látku, která jí přiléhala k nadrům a hlubokému výstřihu.

„Pozor,“ varovala. „Mám tam i kudlu a hodlám ji použít.“ Ucítíla, jak jí s úsměvem přitiskl rty na spánek. Jaké povyražení jsi zase nachystala?“

„Žádné. Pojistila jsem se jen pro případ, že bys mě chtěl skalpovat. Musíme využít příležitosti, která se namane.“

„V tom já se vyznám.“ Ještě dřív, nežli mu slova vyletěla z úst, Niema sebou trhla. Ne, ona pro změnu všechny příležitosti propásne. Dřív jich uměla využít, nyní však ne. Už ne.

Cítil, jak se mu v náručí napjala. „Co se děje?“

„Nic,“ prohodila automaticky.

„Nic takového, s čím by ses mi chtěla svěřit,“ opravil ji.

„Správně.“

Znovu ji políbil na spánek. Po chvíli dodal: Jsi menší nežli včera.“

Mohla se vsadit, že si takové věci všimne. „Nemám podpatky. Vyšperkovala jsem si sandály, abych si je mohla vzít k róbě.“ Nastrčila nohu, tak aby viděl perličky přilepené k úzkým páskům.

Zatvářil se ublíženě. „Ty jsi rozřezala Diora, jen aby sis přizdobila pantofle?“

„Všechno je v pohodě,“ chlácholila ho. „Mít na sobě pořádné boty bylo mnohem důležitější než co si vzít na sebe. Navíc tajné operace se nikdy nemusejí vyúčtovávat; nebudeš muset přiznávat, za co jsi všechny peníze utratil, že ne?“

„Díkybohu ne.“

„Kdy se tedy pustíme do díla?“

„Přesný čas si určovat nebudeme. Ohlídáme Ronsarda a vyrazíme, jakmile se bude zdát, že má plné ruce práce.“

„A co Cara?“

„O tu je postaráno.“

„Nerada ti to říkám, ale koukni, zrovna tamhle stojí.“

„Dlouho tam postávat nebude.“

Cara na sobě měla lesklé přiléhavé šaty, dlouhé světlé vlasy jí padaly do půli zad a v uších se jí houpaly štrasové náušnice. Věděla, že vypadá nápadně, jako by se vyloupila z Hollywoodu, jenomže všem lidem oblečeným do šatů pořízených v módních salonech a ověšeným drahými šperky se rovnat nemohla, a proto se o to ani nesnažila. Nasadila styl kalifornské sexbomby a vyhrála.

Koketovala s několika muži, avšak přitažlivého Francouze, s nímž ráno hrála tenis, bezpečně držela na uzdě manželka. Cara se rozhodla, že se trochu projde. Vykročila po kraji sálu a zastavila se jen tam, kde se jí chtělo prohodit slovíčko s muži, kteří vypadali slibně. Už vůbec se netrápila pomyšlením, jak všechno unese Hossam; nemá na ni nejmenší právo. Neviděla, jak se blíží kata-

strofa. Kdosi se otočil příliš zprudka a na Cařinu bílou róbu vychrstla sklenice červeného vína. Zmateně se dívala na příšernou skvrnu a bylo jí jasné, že jí nezbude, než hodit šaty do popelnice. „Odpusťte,“ omlouvala se žena, která ji polila. Tvářila se rozpačitě. „Nevím, jak se to stalo, někdo do mě musel strčit.“

„V pohodě,“ chlácholila ji Cara, i když v pohodě nebylo vůbec nic. Nechtěla ovšem popudit Louisova hosta. Jsem přesvědčená, že skvrna hladce pustí, jenom se zaběhnu do pokoje převléknout.“ Zamířila nabídku dámy, že jí šaty zaplatí, a celou dobu, než vyšla z tanečního sálu, se dokázala usmívat. Výtahem jezdila málokdy, v rámci tělocviku běhala vždy raději po schodech, avšak dnes večer si vybrala nejrychlejší cestu.

Když ve třetím patře vystoupila, úsměv se jí z tváře dávno vypařil a vystřídalo jej pouze popuzení. V dlouhé chodbě nebylo ani živáčka a dopadalo sem jen nepřímé světlo z velkých oken, avšak Cara byla ráda, že alespoň nikdo nevidí, jak vypadá. Vytáhla z večerní kabelky klíč, otočila jím v zámku, strčila do dveří a rukou neomylně hned napoprvé nahmátla vypínač a rozsvítila.

Ve stejném okamžiku, kdy se v pokoji rozlilo světlo, jí obrovská dlaň zavřela ústa a něčí paže ji popadla v pase a zvedla. Někdo kopancem zabouchl dveře.

Čarou projel děs a na chvíli se jí všechno zamlžilo. Slyšela, jak přidušeně křičí, a věděla, že z pokoje její hlas nepronikne. Ve snaze uniknout hryzala do dlaně, kterou jí někdo tiskl k ústům, kopala a kroutila se jako úhoř.

„Pššt, lásko moje. Není se čeho bát.“

Hossam! Strach se ve zlomku vteřiny změnil v nepřítelný vztek. Zaklonila hlavu a pokusila se udeřit ho čelem do obličeje, jenomže Hossam se jenom zachechtal, hodil ji na postel, a dřív nežli se dokázala natolik vzpamatovat, aby z postele sjela, ji tělem přimáčkl. „Ty hajzle,“ zasyčela a už se nepokoušela ječet. Hossam se znovu jenom uchechtl, obkročmo si na ni sedl a popadl ji za zápěstí. Stejně snadno, jako by zacházel s dítětem, jí zápěstí ovinul šálou, pak jí zvedl paže nad hlavu a konce šály přivázal k pelesti.

„Ty hajzle!“ vykřikla tentokrát hlasitě.

„Pššt, buď zticha.“

„Za tohle tě zabiju! Utrhnu ti koule – uf!“

„Říkal jsem, abys byla zticha,“ zahučel a zavázal jí dalším kusem látky ústa. Narovnal se, spokojeně si dílo prohlédl a po snědém obličejí se mu rozlil úsměv.

„A teď se podíváme, jestli náš čaroděj zvládl nějaký nový kousek, lásko moje.“

Vytáhl z kapsy nůž a zmáčkl puntík. Z čepele vyskočilo ostří a na břitvu zatančilo světlo. Cara při pohledu na nůž a potom na Hossama vytřeštila oči. Začala sebou házet a pokoušela se ho shodit, jenomže Hossam ji stehny přimáčkl a nesmlouvavě zklidnil.

Když zajel ostřím pod přiléhavou látku, která Care zakrývala ňadra, a sjel dolů, ozývaly se pod šálou tlumené výkřiky. Šaty se ve dvou půlích rozjely, jako by někdo roztáhl zip a odhalil poprsí.

Hossam přestal, aby se pokochal pohledem. S nožem v jedné ruce Care nahá ňadra hladil, palcem přejížděl po bradavkách a vychutnával změnu, která se s nimi děla. Potom slezl. „Nehýbej se,“ poroučel. „Mohl bych tě nechtěně šmíknout.“

Když jí rozřezal šaty až k obrubě a stahoval z ní cáry, donutila se ležet bez hnutí. Spodní prádlo na sobě neměla. Nikdy nebyla obzvlášť stydlivá, avšak právě teď k sobě tiskla nohy v marném pokusu nějak se chránit. Ach bože, chystá se ji zabít?

Hossam o kus ustoupil a začal se svlékat. Cara divoce házela hlavou, v očích ji pálily horké slzy.

„Neboj se,“ opakoval Hossam, když shodil kalhoty a zůstal před ní nahý. Trčící penis jasně prozrazoval, jak je Hossam připravený. Cara zoufale vykopla a pokoušela se zasáhnout ho do přirození, i když neměla nejmenší představu, jak by jí to pomohlo, když je spoutaná a má zavázaná ústa.

Hossam jen káravě mlaskl, popadl ji za kotník a naložil s ním stejně jako s Cařinými zápěstími. Stačilo deset dalších vteřin a připoutaná byla i druhá noha, takže Cara ležela s rukama nad hlavou a nohama obscénně roztaženými.

„Jsi pěkná šelmička,“ mručel Hossam, když si k ní lehal na postel. „Sladká a divoká a... moje. Na to nikdy nezapomeň. Jsi moje.“

Předpokládala, že ji prostě bleskově, surově znásilní a také se pro danou představu obrnila. Nic podobného se ovšem nestalo. Hossam se sklonil, přitiskl jí ústa k lůnu a začal ji milovat.

Rozdíl mezi tím, co čekala, a tím, co Hossam doopravdy činil, byl tak veliký, že nedokázala utlumit lehký sten, který se jí rozezněl v hrdle. Prohnula se a Hossam ji tlapami zvedl a pevně držel.

Jasně světlo u stropu ji oslňovalo. Jak jí rozkoš prostupovala celým tělem, chtěla se podívat vzhůru, avšak neměla sílu zvednout hlavu. To, co se dělo... bylo něco tak nečekaného, že vůbec nemohla pochopit, jak se to mohlo stát. Hossam ji přivedl k prudkému, rychlému vyvrcholení, při němž Cara jen lapala po dechu a síla prožitku jí vehnala slzy do očí.

„Tohle je jenom začátek,“ zamumlal Hossam, když se k ní sklonil. „Víš, že bych ti nikdy, nikdy neublížil. Dnes v noci ti předvedu všechny způsoby potěšení, které znám a které znám jenom já.“ Mrkl na ni černými očima. „A potom možná dovolím, abys mě k posteli přivázala ty.“

Slastně vzdychla, a když se prsty dotýkal ještě stále citlivých míst, z nichž se vzrušení ještě úplně nevytratilo, prohnula se. Už se nebála – namísto hrubosti a násilí přinášely jeho ruce lásku a namísto strachu v ní rozkvétala hluboká slast. Byla to úplně jiná, možná trochu mrzutá situace. Cara se nikdy předtím při sexu necítila bezmocná. Obvykle dominovala, protože právě tak měla hrátky nejraději.

Zjistila však, že proti současnému Hossamovu přístupu také nemá námitky. Nahá a v ostrém světle mu byla nadobro vydána na milost a nemilost. Mohl si s ní dělat, co chtěl, a jí v duchu jen vířily představy dalších možností. Hossam byl silný, mocný obr a dokázal při sexu nic neuspěchat. Čeká je dlouhá noc – nádherná, sladce dlouhá.

„Je čas,“ zašeptal John Niemě do ucha.

Tep se jí zrychlil. Zhluboka se nadechla a cítila se připravená. Naklonila hlavu a usmála se tak rozechvělým úsměvem, že to Jahna až fyzicky zasáhlo.

Koho chce obalamutit? Když odcházeli z tanečního sálu a stoupali po točitých schodech do dalšího patra, okamžik poznání ji téměř oslepil. Niema *ráda* riskuje. Zrovna teď vychutnává každou minutu. Nechce jet zpátky domů a vrátit se k běžné práci; všechno ji láká, aby zůstala pracovat v poli, na frontě, kam patří. Zaplatila už pět let pokání, jenomže John ji vytrhl zpátky do života, pro nějž byla ve skutečnosti připravená a už nikdy jej nechce opustit.

Když si právě toto uvědomila, téměř se jí zatajil dech a celou ji prostoupila radost, že konečně začala znovu žít, je opět sama sebou.

V dlouhé chodbě nebyla živá duše. Nikdo je neviděl a oni čile rázovali k jejímu pokoji. Niema vytáhla z komory šálu a nechala ji zabalenou, tak aby náradí i pistole zůstaly jako v kapse přímo na těle, zatímco volné konce si hodila přes ruku. Jde to?“ zeptala se.

„Vypadá to dobře. Jdeme.“ Pospíšili si zpátky k hale, avšak místo aby se pustili dolů po schodech, zamířili rovnou do západního křídla. „Trochu jsem se tu porozhlédl a našel jsem únikovou cestu,“ vysvětlil John.

„Ronsardovy soukromé místnosti jsou také tímto směrem.“

„Já vím. Úniková cesta vede právě přes jeho pokoje.“

Zvedla oči ke stropu, avšak neobtěžovala se zpovídat ho, jak se dostal až do Ronsardova bytu. Zámky Johna nikdy nezadržely.

Cesta, kterou se ubírali, nebyla zcela bez rizika. Potkávali tu sice méně lidí, avšak kdokoli z nich mohl být členem personálu, který měl na starosti soukromou část, a takový člověk by okamžitě poznal, že oni dva tu vůbec nemají co dělat. Hosté nehostě, Ronsard by nikomu nedovolil, aby rušil jeho dceru.

Před naleštěnými dřevěnými dveřmi John Niemu zarazil. Zmáčkli kliku a ocitli se v pokoji. Byla to ložnice, viděla Niema – prostorná,

přepychová. „Ronsardova,“ zašeptal John úplně zbytečně. „Odsud vede do haly, kde je Ronsardova kancelář, soukromý výtah.“

Výtah byl malý, jenomže měl také přepravit vždy jen jednoho člověka. Běžel až překvapivě tiše a na místo dosedl bez obvyklého „bum“, s jakým obvykle přistává služební zdviž.

Hala, do níž vystoupili, byla rovněž liduprázdná, což bylo výborné, protože by jen těžko někomu vysvětlovali, jak se tam zrovna ocitli. John zamířil ke dveřím, vytáhl z kapsy malý nahrávač a podržel jej u elektronického zámku. Zmáčkl knoflík a ozvalo se několik tónů. Rozsvítilo se zelené světýlko na zámku, potom se ozvalo jen sotva slyšitelné cvaknutí a John dveře otevřel.

Vklouzli dovnitř, John zavřel a potom se zámkem cosi prováděl.

„Co tam děláš?“

„Bourám zámek. Kdyby nás chytili, skutečnost, že zámek nefunguje, by alespoň trochu zamlžila pátrání, i když si důvod, proč jsme se tu vlastně ocitli, stejně musím vymyslet.“

„Páni, všechno jsi už přece do posledního detailu vymyslel, ne?“

„Nechci, aby mě chytili. Rač tedy hodit roztomilou prdelkou a dát se do práce.“

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Když si John sedal za Ronsardův psací stůl a spouštěl počítač, Niema se rozhlížela po místnosti. Na druhém konci byla mnohem

složitější souprava se všemi možnými přídatnými zařízeními, avšak ta Johna nezajímala. Niema vyzkoušela všechny zásuvky, ale patřily vesměs ke stolu Cary Smithové; do kanceláře vedly tři různé kabely, avšak telefonní aparáty tu byly jen dva. Znamenalo to, že počítač je napojen samostatně. Prohlédla si telefon na Ronsardově stole; byl totožný s druhým aparátem, vedly k němu dva dráty. První linka bude zřejmě obchodní, odhadla; druhá soukromé číslo.

Na Ronsardově stole byl rovněž uzavřený televizní okruh, který zabíral chodbu před kanceláří. Niema šla pořád podél linky až ke zdi, aby si ověřila, kde je napojená. Ráda si vždycky všechny rozvody v místnosti představila, tak aby s naprostou jistotou věděla, co vlastně kde hledá.

Ronsard neměl telefonní zásuvku za stolem, možná se mu tam jednoduše nelíbila. Znovu šla po drátech; zástrčku objevila za dlouhou koženou lenoškou u zdi. Opatrně ji odtáhla, napřed jenom z jedné strany, aby měla jistotu, že ji nějaké křápnutí či zadunění neprozradí.

Klekla si na zem, rozbalila raneček z večerní šály a vytáhla z něj černou sametovou taštičku s nástroji. Položila stranou pistoli, bleskově odšroubovala zástrčku, odpojila dráty a stáhla z kabelu plastický plášť.

Obvyklý kabel měl o kousek dál připojený nahrávač nebo záznamník. Za dané situace to nebyla žádná výhra, protože Niema neměla možnost něco nahrávat či odposlouchávat hovory. A pracovník CIA, který tu utajeně pracoval, neměl do Ronsardovy kanceláře přístup. John si s sebou vzal digitální nahrávač, který mu na určitý signál všechna audiodata nahraje, a John je potom obvyklou trasou pošle do Langley. I kdyby ho s nahrávačem přistihli, nic by se nestalo, protože informace budou nahrány digitálně. Nahrávač vypadal jako malé přenosné rádio a také jako rádio pracoval. Niema rychle vyzkoušela zakončení jednoho z terminálů, který netvořil uzavřený okruh, a proto nemohl být narušen nějakým elektronickým zkratem. Přilepila vodící plošky k drátům a konečky nechala jen asi deset centimetrů čouhat. Krátké vedení znemožňovalo,

aby nějaká odchylka v příkonu elektřiny přenosný můstek prozradila. Hned poté připojila jako energetický zdroj pro přenašeč dvě devítivoltové baterie a začala štěnici maskovat.

„Málem hotovo,“ prohlásila.

Odhadla, že jí práce trvala nějakých dvacet minut. „Už jsi se dostal do programu?“

„Pořád se snažím,“ zamumlal John nepřítomně. „Soubory chrání heslo.“

„Zkoušel jsi ,Laura‘?“

„To byla moje první rána.“

„Ve stole nic není?“ Slyšela, jak otevírá a zavírá zásuvky, avšak myslela si, že třeba hledá nějaké tištěné doklady.

„Ne.“ Rychle přešel očima všechno, co bylo na povrchu stolu, a snažil se odhadnout, co by mu prozradilo heslo.

Niema zašroubovala kryt na zásuvce a vrátila lenošku na místo. „Co když není nikde napsané?“

„Jestli není padlý na hlavu, pravidelně heslo mění. Pokud mění, musí si zrovna platné někam poznamenat. Až budeš hotová, zkus se mrknout, jestli ve zdi nebo v podlaze neobjevíš nějaký sejf.“

„Nepovídej, že umíš otvírat i trezory.“

„Dobrá, ani neceknu.“

Niema postupně stáhla všechny obrazy na zdi, jenomže pod nimi našla vždy jenom tapetu. Podlahu zakrýval vysoký tkaný koberec a Niema nadzvedla všechny okraje, avšak výsledek byl opět nula. Vytáhla šroubovák a přezkoušela všechny slepé vývody v celé místnosti, protože někdy i slepá záklopka může být vlastně malá skrýš. „Nic,“ hlásila. Posbírala nářadí i pistoli a znovu všechno zamotala do šály.

John zvedl knihu, která ležela na stole, a projel stránky. Držel knihu hřbetem nahoru a zkoušel, jestli něco nevypadne.

Pak se zarazil a notně ohmatanou knihu bedlivě zkoumal. Niema se také přišla podívat. Raneček položila na stůl. *Příběh dvou měst.*

John projel stránky až k listu, který měl ohnutý roh. „Bude to tedy. Dokud člověk nemusí, podruhé tuhle knihu do ruky nevezme.“

„Je to klasika,“ prohodila pobaveně.

„Neříkám, že je špatná, jenomže takovouhle knížku do omrzení nečteš.“ Přejel prstem stránku a hledal slovo, které by ho upoutalo. „Gilotina.“

Vrátil se ke klávesnici a slovo vyťukal. Na obrazovce se rozsvítil nápis. PŘÍSTUP ZAKÁZÁN.

Pokrčil rameny a znovu zkoumal knížku. „Dickens byl strašný žvanil,“ bručel. „Na tom strávíme den.“ Vyzkoušel „monarchy“. PŘÍSTUP ZAKÁZÁN.

Potom „monstra“, nakonec „čaroděje“.

Swazek se otevřel na stránce s „popravčí károu“.

„Copak tohle,“ řekl John tiše. „Střílím naslepo.“

Trefa. Nejenže měl štěstí, byl natolik vycvičený, že instinkt a zkušenost mu vždy napomohly být o několik skoků před soupeřem, a v dané chvíli také rozpoznal, proč odrbaný výtisk klasické literatury leží na Ronsardově stole otevřený právě tady.

Zasunul do počítače disketu, zadal přístroji povel a začal vytahovat všechny soubory a kopírovat je. Neměl čas ani řádek si přečíst, protože hlídal, zda počítač zdárně pracuje, a druhým okem sledoval monitor snímající situaci za dveřmi.

Niema si k němu stoupla. Já budu hlídat monitor, ty tiskni,“ navrhla.

Přikývl a kopírovací program se rozpředl znovu.

Zanedlouho si Niema na monitoru všimla, že dveře na druhém konci chodby se otevřely. „Někdo sem jde,“ zašeptala.

John mrkl na obrazovku, avšak kopírovat nepřestal. „To je jeden z bezpečnostního týmu,“ odpověděl.

„Zkoušejí dveře?“

„Možná.“ Úsečná odpověď. Vzhledem k tomu, že John porouchal zámek, klika povolí, když ji někdo zmáčkne.

Niema zalovila v záhybech šály. Rukojeť pistole ji zastudila a zbraň v prstech ztěžkla. Strážný vykročil chodbou směrem ke kanceláři. Niemě se zrychlil tep a vyschlo jí v ústech.

Chodba byla dlouhá; na malé obrazovce vypadala přímo neko-
nečná a čím víc se strážný blížil, tím byl větší a větší. Niema zjisti-
la, že mu počítá kroky. Devatenáct, dvacet, dvacet jedna Jen klid,“
chlácholil ji John tiše, avšak seznam souborů nepřestával sledovat.
Jsem skoro hotový.“

Strážný prošel kolem dveří a vůbec se u nich nezastavil. Když ho
Niema viděla na obrazovce a slyšela, jak těsně u dveří duní jeho
kroky, vrátil se jí zvláštní pocit neskutečnosti, protože zvuk se ozý-
val z úplně jiného prostředí, než v jakém obrazovku sledovala.
„Hotovo.“ John vypnul program a disketa vyskočila. Vsunul ji do
obálky a obálku zastrčil do náprsní kapsy saka. Potom všechny věci
na stole vrátil na místa, kde byly, a vzal Niemu za loket. „Může-
me?“

„Myslím, že ano.“ Otočila se a chtěla vykročit ke dveřím, avšak
John ji popadl za paži a zastavil ji. „Další společnost.“

Ohlédla se k monitoru. Dveře do chodby se znovu otvíraly. Ně-
kdo se na prahu zastavil, napůl otočený, jako by hovořil s někým,
kdo stojí na druhé straně. Malá postavička na obrazovce měla
dlouhé vlasy.

„Ronsard,“ zašeptala Niema a žaludek jí sevřel ledový záchvat
panického strachu. V této dlouhé chodbě by se neobjevil, kdyby
neměl namířeno do kanceláře.

Do Johna jako když střelí. Doslova Niemu odlepil od země.
Dvěma dlouhými kroky se ocitl u lenošky. Posadil Niemu a začal
ze sebe strhávat smoking, ledabyly jej hodil na zem. „Svlékni si
spodní prádlo a lehni si,“ nařídil tiše a naléhavě.

Zbývaly jim pouze vteřiny, jen vteřiny, než se Ronsard objeví ve
dveřích. Když si Niema vyhrnovala sukni a snažila se stáhnout
punčocháče, ruce se jí třásly. Předstírání sexu bylo takové kliše,
obehrané v tolika stovkách filmů, že tomuto představení nikdo ne-
uvěří, zvláště ne nikdo tak protřelý a chytrý jako Ronsard. A možná
to přece jen vyjde, protože neuvěří, že by Temple jednal tak bez-
hlavě.

Jenomže John, protože byl John, nemohl spoléhat, že dojem, který hodlá vyvolat, spraví žhavé objetí. Ne. John potřebuje, aby ze sebe stáhla spodní prádlo a kousky oblečení se válely všude možně, jako by se s Johnem vskutku zrovna milovali. Srdce jí bušilo tak divoce, že slyšela, jak jí pod kůží doslova bubnuje. Stáhla si kalhotky, nechala je sklouznout, odkopla je a padla na lenošku.

John se k ní sklonil, vyhrnul jí sukni až do pasu, roztáhl jí nohy, a když si napůl klekl, rozepjal si kalhoty. Leknutím ztratila řeč. Jenom chladný vzduch, který jí hladil nahé tělo, potvrzoval, že neprožívá děsivý sen, ale musel to být sen. Předstírat něco v takové míře znamenalo nedozírně překročit hranice, na něž byla připravená. Nedokáže tu ležet napůl nahá a mít ho tak blízko u sebe zrovna ve chvíli, kdy se co vteřinu může někdo objevit ve dveřích.

Sklonil se a lehce jí prozkoumal klín polibkem. Niema sebou trhla, ale John ji přitlačil k lenošce pevněji. Potlačila výkřik, který se jí dral do hrdla. Ach bože, v téhle situaci ji uvidí Ronsard..., nesnesla pomyšlení, že je Ronsard takhle zastihne, jenomže přesně tak to John určitě plánoval. Chtěl se dát chytit při činu tak intimním, že by nikoho ani ve snu nenapadlo, že jde o přetvářku –

Jak může předstírat to, co zrovna dělá?

Zakňourala a natáhla ruce, až mu hrábla do vlasů. Chtěla ho odstrčit, avšak najednou neměla sílu, ruce ji prostě neposlechly. Celým tělem jí projely šípy vzrušení a Niema se v Johnově objetí prohnula. Jak dlouho bude muset tohle snášet? Jak dlouho? Pět vteřin? Deset? Čas ztratil pevný rozměr, k nepoznání pružně se prodlužoval. Niema v němém protestu vrtěla hlavou, naprosto bezmocně vydaná na pospas přívalu bázně a radosti. Točilo se v ní cosi horkého a divokého. Ne, tohle nesmí dělat, víc neunese, dokud jí dotyk jeho rtů napíná všechny svaly k prasknutí, nedokáže se bránit.

Našla sílu lehce mu odstrčit ramena, jenomže John znovu popojel a polaskal jí poštěváček tak bleskově, že málem spadla z lenošky. Včas ji zachytil.

„Klid,“ šeptal.

Ne. Tohle všechno doopravdy dělat nemůže, ne tady, ne takhle. Nechtěla, aby se všechno poprvé odehrálo právě tak.

Všechno probíhalo příliš překotně; její tělo se nestihlo na nic připravit, dokonce ani klín jí navzdory Johnovým snahám nezvlhl. Jak *mohla* být připravená, když měla uvěřit, že to, co se tu teď děje, je jenom hra?

Opatrně do ní vnikl a Niema měla ještě stále lůno skoro suché, jelikož vnitřní tkáň se jeho útoku váhavě vzpěchovaly. „Sténej,“ vyzval ji téměř neslyšně.

Má křičet? V tu chvíli se tu dozajista objeví Ronsard. Jenomže právě o to Johnovi jde, blesklo jí omámenou myslí. Nikdo by se jen tak pro nic za nic nesnažil vyvolat rozruch, který by zaručeně přivolal pozornost, a nikdo by se nechoval tak, jak se chovají oni.

Jakmile má splnit úkol, nezná meze.

Malinko povolil, potom naplno dorazil znovu. „Křič,“ opakoval teď už velitelsky.

Nevydala ze sebe hlásku. Nedokázala se pořádně nadechnout, plíce jako by jí vůbec nesloužily, celé tělo měla vzedmuté téměř surovým vzrušením. Všechny konečky nervů jí žhnuly, když se snažila potlačit neúprosný příval rozkoše, lůno se jí křečovitě stahovalo. Bojovala i s Johnem, ne pěstmi, ale všemi niternými svaly, rukama se ho snažila odstrčit, zabránit mu, aby pronikl hlouběji a nadobro ji zbavil rozumu.

Neměla dost síly. Pomalu její odpor zlomil, přimáčkl jí ruce k hrud-nímu koši a těsně se k ní sklonil. Pootevřenými rty divoce, přerývaně lapal po dechu; oči měl přimhouřené, zářily mu jako drahé kameny a modrá barva z nich sálala daleko ostřeji než kdy jindy. Jediným prudkým pohybem z ní strhl poslední pruh šatů a odhalil jí ňadra. Bradavky už měla pevně vztyčené, ohnivě rudé. „Křič,“ naléhal. „Křič!“

Zabořila hlavu do polštáře a házela jí ze strany na stranu. Zdusila vzlyk a zoufale sebou trhla, aby se mu vysmekla. Nedokázala to, vlastně vůbec nechtěla, bože na nebi, nepřipust', aby dospěla k vrcholu zrovna ve chvíli, kdy se ve dveřích objeví Ronsard. To by ji

zabilo. John ji chytil za zápěstí a přimáčkl ji pevně k lenošce, nedovolatelně se snažil proniknout hlouběji.

Neměla sílu ho zastavit, nedokázala ho zkrotit. Vzepjala se a celou jí pronikla vlna rozkoše. Vzdala se, zaklonila hlavu a zavřela oči, zatajila dech, celý čas, co jí prostupovala slast, na všechno kolem zapomněla. Teprve potom zanaříkala, tiše, vzhledem k tomu, že čekala, kdy se otevřou dveře, až za hranicí zoufalství.

Dveře se neotevřely. V chodbě bylo ticho jako po vymření.

Výbuch vášně začal opadávat, napětí ze všech rozechvělých svalů odcházelo, až Niema zůstala pod Johnem ležet bezvládná a vláčná, ještě stále s nohama od sebe, tělo proklaté. Nezmohla se na jedinou myšlenku, nedokázala se pohnout. Cítila se úplně prázdná, vykradená, jako kdyby ji o všechno připravil.

Jako horká láva se do ní začalo vkrádat ponížení. Odvrátila hlavu, protože se na něj nemohla podívat. Jak vůbec mohla v podobné situaci dospět k vrcholu? Co jsi vlastně za člověka? ptala se. A co je za člověka *on*, když se může něčeho podobného dopustit? V očích ji začaly pálit slzy, avšak nemohla si je otřít, protože ji stále pevně držel.

Čas se zastavil. Ronsard do kanceláře nevešel. Niema neměla tušení, kam zmizel, avšak tady nebyl. Čekala, kdy se John zvedne, čekala na chvíli, kdy bude volná, jenomže chvíle nenadcházela, až tolik napětí neunesla a nezbylo jí než sklopit oči a podívat se mu do tváře.

Tvářil se téměř zběsile, oči mu žhnuly, že ji pohledem div nesežehl. Zdálo se, že právě na okamžik, kdy se na něj podívá, čeká. „Odpust’“, řekl, avšak místo aby ji pustil, v šíleném rytmu a vší silou si ji až na dno lůna podmanil.

Krutě jí svíral hýždě, zaklonil hlavu a zaťatými zuby potlačoval chraplavé vzdechy. Pak na ni s posledním výdechem padl, hrud’ se mu trhaně dmula.

Niema neřekla nic, nenapadlo ji, co by mohla říct. Hlavu měla zcela prázdnou, zmatenou prožitým otřesem. Příručka společenského chování pro dívky podobné situace neobsahovala. Pošetilost

myšlenky ji málem rozesmála, jenomže smích se změnil v utajený vzlyk.

Opatrně se odtáhl; když se jí přestal dotýkat, začala klidně dýchat. Posadil ji. „Jsi v pořádku?“

Mlčky přikývla, přehoupla nohy na podlahu a stáhla si sukni ke kolenům. John se také bleskově upravil, zastrkal si košili a zapjal kalhoty.

Její kalhotky ležely na zemi těsně u psacího stolu. John je sebral a podal jí je. Mlčky si je oblékla. Nohy se jí příliš třásly, než aby se na ně mohla spolehnout, a proto si sedla na lenošku, natáhla si kalhotky nad kolena a teprve potom do nich nadobro vklouzla. Na vnitřních stranách stehů jí zasychaly vlhké stopy.

John obešel psací stůl, tak aby viděl na obrazovku uzavřeného okruhu bezpečnostní kamery. „Vzduch je čistý,“ prohlásil, jako by se vůbec nic nestalo. „Nemám tuchu, kam Ronsard zapadl.“ Roztřeseně vstala a podala si šálu. Prozkoumala záhyby a ujistila se, že v ranečku nic nechybí. John si navlékl sako, přitáhl si motýlek a prsty projel vlasy. Vypadal, že je naprosto v klidu, dokonale nad věcí.

„Připravená?“

Přikývla a John se ještě jednou podíval na obrazovku. „Jdeme,“ zavelel, vzal Niemu za ruku a postrkoval ji ke dveřím.

Kdovíjak se jí podařilo alespoň trochu ovládnout hlas a najít slova. Mluvila stejně věcně jako on. „Co zámek? Opravíš ho?“

„Ne, napadne je pouze, že se porouchal. U tohoto typu zámků se to občas stává.“

Otevřel dveře, bleskově vyhlédl ven a potom ji vytáhl do liduprázdné chodby. Snažil se dveře zaklapnout a už měl ruku na klíče, ale vtom se rozlétly dveře do chodby a objevil se strážný. Když je uviděl, zarazil se, něco vykřikl a automaticky tasil zbraň.

John zareagoval dřív. Strhl Niemu k zemi, už když si klekal a uvolňoval pistoli přivázanou ke kotníku. Strážný zpanikařil a vystřelil příliš brzo, střela se zakousla do podlahy tři metry před Johnem. John hlavu neztratil. Zvedl ruku naprosto klidně. Vypálil

dvakrát, první ránu strážnému do hrudi, druhá, rána jistoty, šla do hlavy. Strážný sebou trhl jako loutka, které přestřihli provázky, a skácel se na práh otevřených dveří.

John popadl Niemu za ruku a jediným trhnutím ji zvedl. Dveřmi do chodby k nim doléhal jekot a blížil se k nim dusot. „Poběž,“ vyzval John Niemu a postrčil ji k východu na levé straně. Za nimi se hrnul proud lidí.

Hossama, který byl o patro výš, tři výstřely doslova zmrazily. Vyskočil z postele, popadl kalhoty a natahoval si je už cestou ke dveřím. Nezapomněl ani na pouzdro s pistolí a okamžitě měl v ruce zbraň. „Hossame! Nenechávej mě tu takhle!“ ječela k smrti vyděšená Cara – Hossam už jí před hodnou chvílí stáhl roubík, ale teď si jí nevšímal a vyrazil z pokoje. Zůstalo mu alespoň tolik rozumu, že za sebou přibouchl dveře, avšak nic víc v danou chvíli učinit nemohl.

Bosky přepádl halou ke schodišti, a místo aby seběhl po schodech, opřel se rukou o zábradlí a přešvihl se na nižší podestu, pak znovu a znovu, až se ocitl v přízemí. Měl pocit, že výstřely zazněly někde vpravo, což by znamenalo, že se střílelo poblíž Ronsardovy kanceláře.

V dlouhé chodbě se tísnil houf lidí, řada z nich byli Ronsardovi hosté. Ti zděšeně ječeli. Bezpečnostní personál se je snažil vytlačit do haly, jenomže doopravdy je zahnal zpátky teprve pohled na obrovského, napůl nahého ozbrojeného muže.

„Kudy?“ řval Hossam.

„Tudy,“ ukázal jeden ze strážných na východ. „Temple s ženskou.“ Hossam se otočil jako na obrtlíku a ponořil se do noci.

Kam asi Temple zdrhá? uvažoval a na chvíli se zastavil. Určitě raději než běžet po svých se poohlédne po nějakém dopravním prostředku, jenomže vozy hostů jsou vesměs zajištěny na ohrazeném parkovišti. Domácí automobily však ne. Hossam bosky klusal po mokřém trávníku a mířil ke garážím.

V celém domě se rozsvítila nouzová světla a prostor byl osvětlený jako fotbalové hřiště. Na trávníku se rojili ozbrojenci. Hossam zahulákal: „Aut’áky hostů! Dejte na ně bacha!“

Početná skupina se spojila a vyrazila k zajištěnému parkovišti. Hossam s připravenou zbraní pádl přímo ke garážím. Krucinál, ten Temple si umí vybrat chvíli! Když Hossam zaslechl výstřely, měl už Caru připravenou hezky podesáté, jenomže ji musel nechat, aby si o další cestě do ráje nechala bezmocně uvázaná k posteli jen zdát.

Když procházel dlouhou temnou garáží kolem dvou řad automobilů, landroverů a džípů, neslyšel ani hlásku. Jste tu?“ zašeptal.

„Tady.“

Hossam se prudce otočil. Temple vystoupil ze stínu a za ním nějaká žena. „Tu máte,“ procedil Hossam, vytáhl z kapsy svazek klíčů a hodil je Templovi. Aby je mohl Temple levačkou chytit, musel ženu za sebou pustit. „Ten zelený mercedes,“ dodal Hossam.

„Díky. Otočte se.“

Eric Govert se s povzdechem otočil. Doufal jenom, že nebude v bezvědomí příliš dlouho, nebo se Cara vzteky pomine.

Ani omylem nezaslechl, jak se Temple pohnul, ani neucítil ránu, která ho uzemnila na studeném betonu podlahy.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

John se sklonil, sebral obrovi zbraň a hodil ji Niemě. „Tumáš, schovej ji.“

Zastrčila pistoli k ostatním věcem v ranečku. Vypadalo by podezřele, kdyby zbraň nechali na místě. John odemkl auto dálkovým ovládačem na kroužku s klíči a oba nastoupili. „Skrč se na podlahu,“ vyzval ji a přitlačil jí na temeno, aby měl jistotu, že poslechla.

Niema už byla schoulená, když nastartoval auto a stiskl signální zařízení k otevření vrat. Vrata se začala zvedat a nad hlavou se jim automaticky rozsvítilo světlo. John na Niemu mrkl, usmál se a zařadil rychlost. Silný stroj vyrazil prudce, i když pneumatiky zabraly tak hladce, že ani nekvikly a nespálil se ani proužek gumy.

První střela rozbila okno Niemě nad hlavou, roztráštěné sklo se rozprsklo po celém voze. Potlačila vyděšený výkřik, a když druhá střela prolétla dveřmi pro spolucestujícího a zakousla se do sedadla sotva deset centimetrů od Johnovy paže a legračně si upšoukla, když se provrtávala kůží a látkou, zakryla si hlavu pažemi. John sešlápl plyn až na podlahu a plynule přerazoval rychlosti. Každá nová rychlost zvýšila akceleraci a přimáčkla Niemu tvrdě k sedadlu. „Zůstaň na zemi,“ nabádal ji a skrčil se jen zlomek vteřiny předtím, než se vysypalo okno na straně spolujezdce.

Brána. John mířil k tlustým ocelovým mřížím vrat. Niema se ani nestačila vzepřít. Kov hlasitě skřípal, sklo se sypalo a Niema slyšela, jak rychle štěká další palba z automatických zbraní. Pohyb s ní smýkl na stranu, uhodila se hlavou o rychlostní páku. Jedna část těžkých vrat, napůl vytržená z pantů, jim přistála na střeše.

„Není ti nic?“ hulákal John, když zařazoval zpátečku. Brána se na-pružila a sklouzla na zem. John znovu přeradil a vůz vyrazil přes zborcenou bránu, až kovové mříže zvonily.

„Jo,“ vykřikla. Nevěděla však, zda ji v palbě slyší. Sám nestřílel, plně se soustředil jen na řízení. Vylovila z ranečku obě zbraně; jako

první se jí dostala do ruky velká pistole, kterou s sebou měl jejich člověk. Hossam. Klekla si a pistoli odjistila.

„Krucinál, zůstaň dole!“ zařval John a hrábl po ní, jako by ji chtěl zatlačit do země.

„Koukej řídit!“ ucukla, popadla těžkou zbraň oběma rukama a začala z okna pálit. I když nikoho nezasáhne, protivník se bude muset alespoň krýt. Když nic neudělá, bude za chvíli auták na máděru a oni taky.

Malý kanón jí poskakoval v dlaních, a když horké nábojnice padaly do vozu, ohlušovalo ji hlasité štěkání. Jedna patrona ji zasáhla do holé paže a spálila jí kůži jako žihadlo.

Vůz už nejel tak plynule jako předtím; popojížděl trhaně, chvílemi se jen vlekl, motor vypovídal službu. Leckterá střela zasáhla nějaké kritické místo, avšak alespoň se dostali za hranice sídla. V zádech jim svištěly další výstřely, zdálo se však, že jsou dílem ručních zbraní, což znamenalo, že John a Niema jsou mimo dostřel. „Musíme se toho autáku nějak zbavit,“ prohlásil John, když se otočil, aby si ověřil, jestli je někdo nepronásleduje. Ze zpětného zrcátka zbyl jen poničený kovový rámeček, střípky měli po celém těle.

„Kde?“

„Hned jak budeme z dohledu. Při troše štěstí dřív jak ráno vůz nenajdou.“

Niema nakoukla přes trosky zadního sedadla ven. V celé rezidenci svítilo tolik světel, že připomínala městečko. Niema si všimla, že na cestě vykvetly tucty dalších světel, hezky v párech – reflektory aut. „Už jedou,“ hlásila. Zabočili do zatáčky a hustý hájek je schoval. John sjel z cesty, zpomalil, aby pneumatiky nevytyly do hlíny stopy, a uklidil těžký automobil mezi stromy. Drncali přes kořeny a kameny a křoví škrábalo kdysi dokonalý lak.

Jen pro jistotu, že by brzdová světla ještě fungovala, John se brzd ani nedotkl. Když už byli od silnice dost daleko, než aby jim reflektory nějakého projíždějícího auta mohly sklouznout zrádně po kapotě, John zastavil a vypnul motor. Seděli mlčky, jen chladnoucí

motor tiše syčel, a poslouchali, jak se kolem jejich skryše řítí další auta.

Byli sotva půldruhého kilometru za sídlem. „Co dál?“ zeptala se pisklavě, protože uši měla ještě stále od střelby zalehlé. Vnitřek vozu páchl spáleným střelným prachem a rozpáleným kovem.

„Máš pocit, že můžeš běžet?“

„Utíkat uprostřed noci v obyčejných sandálech a róbě za dva tisíce dolarů se stovkou chlápků v patách mám vlastně nejradši.“

„Bud' ráda, že máš aspoň sandály bez podpatků.“ Hlavní vlastní pistole rozbil vnitřní světla i všechny destičky a žárovky, aby je žádné světlo ve chvíli, kdy otevrou dveře, neprozradilo.

Niema se roztřeseně vyškrábala nahoru. Na sedadlech, na ramenou, ve vlasech, všude měli mraky střeptů. Pod stromy byla tma jako v pytli. Dveře na její straně nešly otevřít; některá střela nejspíš zasáhla zámek. Niema přelezla přes řadicí páku na druhou stranu. Při každém pohybu pod ní zvonilo a křúpalo sklo.

John vystoupil a sáhl pro ni, doslova ji vytáhl z auta a postavil.

„Otřep se,“ nařídil.

Oba se předklonili, třásli hlavami a snažili se z rukou i šatů vykapat poslední kousek skla. Niemu trochu pálily ruce i ramena, avšak když si po choulostivých místech opatrně přejela prsty, zjistila, že zůstaly suché, takže alespoň nekrvácela. Byl div, že zůstali naživu; že je ovšem při tom krupobití ani kousek skla nepořezal, byl zázrak.

Když se narovnali, Niema už přivykla tmě a všimla si, že John má jednu polovinu obličeje tmavší než druhou. Žaludek se jí stáhl. Jsi zraněný,“ řekla co nejklidněji. Nemohli ho střelit. Ne. Così, co bylo nezbytné k životu, v ní žádalo, aby se mu nic nestalo.

„Škráblo mě sklo, ne kulka,“ odsekl mnohem navztekaneji, než bylo zapotřebí. Vytáhl si z náprsní kapsy hedvábný kapesník a přidržel si jej na čele. „Máš obě pistole?“

„Jsou v autě.“

Naklonila se do vozu a obě zbraně vylovila. „Co moje náradí? Necháme ty krámy tady?“ Rozhodně neměla chuť dál se s nimi vláčet.

„Dej je sem.“

Podala mu sametovou taštičku. John vytahoval šroubováky a kleště a jednu věc po druhé házel co nejdál mezi stromy a do křoví. Kdyby tu někdo taštičku objevil, Ronsard by okamžitě začal přemýšlet, na co ji asi potřebovali, a protože je svědci viděli vycházet z jeho kanceláře, určitě by nechal prověřit všechny dráty a objevil by štěnici.

„Máš svou šálu?“

„Na co bych ji asi potřebovala?“

„Protože je černá a zakryje ti všechnu kůži, co vystavuješ.“ Chvilí jí sice trvalo, než šálu a kabelku našla, ale nakonec se podařilo. Taštička byla k ničemu; neměla v ní nic, co by mohlo být k užitku, dokonce ani peníze. Peníze, pas, všechno zůstalo v pokoji. O pas neměla strach; byl vystaven na falešné jméno a John dostane oba do vlasti i bez pasu, ale peníze by se hodily.

John si od ní vzal taštičku, ale místo aby ji někam zahodil, zastrčil si ji do kapsy. „Jdeme.“

Utíkat ve tmě lesem bylo příliš nebezpečné; riskovali by, že si vymknou kotník, ale mohli by si také zlomit nohu, a proto zamířili po okraji mezi mlázím a tu a tam se zastavili, aby si poslechli, jestli je někdo nepronásleduje. Ze silnice k nim doléhal hluk dopravy, avšak čím víc se vzdalovali, tím byl tlumenější a tlumenější. Přesto nemohli doufat, že jim Ronsardovi muži dlouho nebudou na stopě.

Z lesa vyšli na vedlejší cestu. „Chvilí půjdeme tudy,“ rozhodl John. „Potmě se líp šlape a za tmy uvidíme každého o moc dřív, než oni uvidí nás.“

„A míříme na nějaké určité místo, nebo jsme jenom na útěku?“

„Míříme do Nice.“

„Proč do Nice? Proč ne do Lyonu? Ten je blíž.“

„Na letišti v Lyonu bude číhat Ronsard a všichni jeho žoldáci. Bude čekat, že právě tam se objevíme.“

„Což vyrazit do Marseilles?“

„Jachta na nás čeká v Nice.“

„To jsou věci. Nevěděla jsem, že máme jachtu.“

„*Společnost* má jachtu a jachta má spojení s družicí. Budu mít možnost předat zprávy do Langley a hoši se budou moci okamžitě pustit do práce.“

„Takže hurá do Nice.“

„John vytáhl z kapsy nůž a klekl si před Niemu. Schumlal si do hrsti velký kus látky, nasadil nůž do výšky jejích kolen, skasal sukni ke straně a téměř polovičku odřízl. „Máš v kapsách u smokingu mnohem víc věcí, nežli má Snoopy v psí boudě,“ poznamenala. „Nechápu, jak ti vůbec může tak dobře sedět.“

„Skvělý krejčí.“

Když teď vyšli z příkrovu stromů, viděla, že mu hlava stále krvácí. Odřízl úzký proužek látky, který právě získal z jejích šatů, a řeznou ránu si převázal. Smoking měl špinavý a samou díru, a když sklopila oči, viděla, že její omračující róba od Diora nevypadá o nic líp. Zbytek látky si John uvázal kolem krku.

Rozběhli se celkem mírným tempem, protože neměli tretry, a kdyby se snažili po tvrdém asfaltu ve večerních střevících s tenkou podrážkou utíkat nějak rychle, cítili by každý metr ve všech kostech a v každém svalu.

„Poběžíme takhle až do Nice?“ zeptala se, když uběhli něco přes kilometr.

„Ne, ukradneme auták.“

„Kdy?“

„Jakmile na nějaký narazíme.“

Snažila se vystihnout styl, který by nohám i chodidlům trochu ulevil, a pokoušela se myslet na přítomnost. Když po nich pronásledovatelé stříleli, nedokázala se vůbec na nic soustředit, avšak nyní už ji obklopoval jen rytmický klapot botek na asfaltu, volné oddechování a zvuky, kterými se hlásila noc. V danou chvíli nic nehrozilo, a proto se jí myšlenky soustředily jen na události, které se odehrály v Ronsar-dově kanceláři. Nechtěla na ně myslet, avšak

nedokázala právě tyto myšlenky potlačit. Možná, že všechno ani jinak dopadnout nemohlo, když si uvědomí, jak ji sexuálně přitahoval hned od chvíle, kdy ho v pracovně Franka Vinaye poprvé spatřila. Vykřesl v ní novou jiskru, přinutil ji cítit se opět plná života. Když se líbali – možná bylo všechno jen hra, ona však nic nepředstírala. Každým dotekem, každičkým tancem, každým polibkem její zamilovanost vzrůstala a nebylo divu, že sotva se jí dotkl smyslněji, rozplynula se rozkoší.

Jenom kdyby se bylo všechno odehrálo jinak. Jenom kdyby se s ní miloval doopravdy, místo aby odehrával scénu, která odpovídala legendě. Pro ni znamenalo jejich splynutí konec světa. Pro Johna to byla práce.

Možná právě proto ji ta myšlenka tolik zraňovala. Chtěla pro něj znamenat víc než součást nějakého úkolu, chtěla, aby všechno skončilo úplně jinak. Bála se... panebože, děsila se, že ho miluje.

Za to, že se zamilovala do Johna Mediny, by jí ve cvokárně měli dát jedničku s hvězdičkou.

Tisíce žen milují muže, kteří jsou neustále na cestách. Další tisíce žen milují muže, kteří jsou každou vteřinu ohroženi na životě. Policisté, hasiči, chlapi, co opravují vysoké napětí, spouštějí se do ropných vrtů – ti všichni vykonávají velice nebezpečné zaměstnání a nadlouho se musí rozloučit s domovem. Jenomže alespoň žijí pod sluncem. Alespoň je jejich život skutečný. John vždycky musí nastrojit situaci a práci vykonat pod pláštěm. Téměř vždycky musí být někým jiným. Niema jaktěživa nebude vědět, zda je mrtvý nebo živý, či – když přežije – jestli se k ní vrátí.

Takhle *milovat* nemůže. Nemůže takhle *žít*.

„Auťák,“ přetrhl jí tíživý řetěz myšlenek, popadl ji za ruku a strhl ze silnice. „K zemi.“ Tmu proti nim prořezávaly světlomety, vůz se kvapem blížil. Niema ležela s obličejem zabořeným do trávy, šálu hozenou přes ramena a paže, zbytkem sukně zakryté holé nohy. John ležel vedle, blíž k silnici. Automobil se přehnal.

Zvolna se posadili. Dokud běželi, vůbec si neuvědomovala, jak ji chodidla i celé nohy bolí. Přejela si rukama po holenních kostech.

„Možná by bylo lepší běžet bosá, nežli se mlátit v těchhle křápech.“

„Na hlíně ano, ale ne na asfaltu.“

Tenké pásky jí odíraly nohy, až jí začaly naskakovat puchýře. Snažila se pásky posunout. „Začíná se tu klubat problém.“

Mrkl se jí na nohy. „Puchýře?“

„Ještě ne, ale za chvíli tu budou.“

„Dobrá. Běžet tedy nemůžeme. Jenomže musíme vypadnout ještě dnes v noci, protože za bílého dne by nás našli raz dva. Chtěl jsem zabavit nějaké auto až o kousek dál, jenomže se asi nedá nic dělat.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Myslíš, že když ukradnu nějaký aut'ák prakticky Ronsardovi za humnem, nespočítá si, že v něm sedíme zrovna my? Dá echo různým lidem a má nás.“

Vzdychla si. Jdeme tedy pěšky.“

Něžněji pohladil kotník. „Stejně pochybuju, že bychom měli na vybranou. Co nevidět musíme narazit na nějakou farmu nebo vesnici a já něco seženu, kdyby to měl být trakař.“

„Do té doby,“ připustila, když vstávala, „pokračujeme po svých.“

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

S Ronsardem cloumala největší zuřivost, jakou kdy v životě zažil, ale vztekal se mnohem víc na sebe než na kohokoli jiného. V jeho

byznysu může člověk zradu čekat. Co ovšem nečekal, byla skutečnost, že ho tak dokonale převezou. Stejně tak neočekával, že tolik členů ochranky, kolik jich v sídle měl, nedokáže zadržet jediný vůz. Uprchlíci byli profesionálové, i když to na nich nepoznal.

Jeden Ronsardův člověk zemřel, druhý, Hossam, utrpěl otřes mozku. Hossama našli ležet v garáži, byl jenom napůl oblečený a v bezvědomí. Očividně správně odhadl, že Temple se pokusí ukrást vozidlo z Ronsardova parku, a zřejmě ho zaskočil. Proč měl Hossam na sobě jenom kalhoty, když měl být vlastně v práci, bylo záhadou až do chvíle, než si Ronsard všiml, že nikde není k nalezení Cara, a poslal jednoho muže, aby ji našel. Nahou, vzteky bez sebe ji dotyčný našel přivázanou k pelesti. Ronsard zvažoval, jestli nemá Hossama za znásilnění Cary zabít, jenomže když Cara zjistila, že byl zraněn, tvrdila Ronsardovi, že všechno, co se odehrálo u ní v ložnici, se stalo s jejím souhlasem.

Ronsardovi hosté byli otřeseni a nervózní. Rada z nich si teprve při večerním násilí uvědomila, v jakém světě jejich hostitel žije. Byla paráda flirtovat s nebezpečím, vychloubat se před přáteli, že je ve svém přepychovém sídle hostil takový vyhlášený prostopášník, jako je Louis Ronsard, a přihodit mu tu a tam nějakou informaci, která je také zařadí mezi zkažené zpustlíky, jenomže skutečnost byla mnohem surovější, než počítali.

Ronsard rád věřil, že nikdo z nich v životě nespátřil muže, který byl střelen do hlavy. Když se pak Temple dal na útěk a krupobití ran z automatických zbraní se na trávníku před domem rozlehlo jako malá válka a rozpoutalo se peklo, když vůz prorazil vstupní bránu a někdo začal z ručních zbraní jeho strážcům palbu vracet, iluze bezpečí se vypařila. Většina hostů ještě v noci odjela.

Z hostitelského hlediska pěkné fiasko. Jako byznysmen se Ronsard vyznamenal ještě hůř. Temple s Niemou byli u něj v kanceláři. Neuměl si představit, proč tam byla Niema. Možná je Templova partnerka, možná ne. Svědci střelby v chodbě souhlasili, že s ní zacházel jako kořistník, postrkoval ji před sebou, hnál ji ven.

Jenomže Temple řídil vůz; kdo jiný než Niema mohl střílet na strážě?

Co u něj v kanceláři dělali?

Zámek nefungoval. Když byl Ronsard v kanceláři naposledy, porouchaný nebyl. Ronsard podle zakořeněného zvyku vždycky zkusí kliku, když odchází.

Stál v kanceláři, rozhlížel se a snažil se vidět to, co viděl Temple. Co by ho tu mohlo zajímat? Samozřejmě počítače. Na Cařině stole ovšem nebylo nic, co by ho mohlo přitahovat, a informace v Ronsar-dově přístroji zabezpečovalo heslo.

Heslo. Přešel ke stolu a probodl pohledem všechno, co bylo navrchu. Nic podivného; výtisk *Příběhu dvou měst* ležel přesně tam, kde jej Ronsard zanechal.

A přece –

A přece, pud sebezáchovy, který v něm až dosud spolehlivě fungoval, mu napověděl, že Temple kdovíjak naboural bezpečnost jeho počítače, stejně jako naboural bezpečnost jeho sídla. Ronsard si nemohl dovolit jinou úvahu. Zrovna tak si nemohl dovolit podcenit soupeře, člověka, který očividně přicházel a odcházel, jak mu bylo libo, a snadno se dostal k vládním dokumentům ještě dřív, než byly zveřejněny. Takový člověk buď musí mít za zády moc, anebo ji má sám.

Nezbývá, než je objevit. Jeden telefonický hovor představitelům Lyonu okamžitě rozhodil sítě na letišti, a když si jeden z jeho informátorů všiml automobilu, který byl shozený ze silnice, a zjistil, že mercedes zůstal opuštěný, rozprostřela se průzkumná síť i na všechny půjčovní služby.

Dokud Temple neukradne další vůz, měly všechny půjčovny pohotovost. Ronsard také zařídil, aby mu neprodleně ohlásili všechny krádeže.

Sedl si ke stolu a bubnoval prsty na desku. Prvním nejpravděpodobnějším cílem byl logicky Lyon – jenomže Temple se možná právě proto vydá opačným směrem. Udělej to, co nikdo nečeká. Vyhod' soupeře z míry, nech ho hádat.

Mohlo by to být jako hra v šachy. Tah a protitah. Klíč k vítězství byl předem naplánován, promyšleny byly všechny tahy soupeře.

Marseilles je na jihu – větší město než Lyon, s obrovským, živým přístavem. Je mnohem dál, ale jakmile se tam člověk dostane, má mnohem víc možností zmizet.

Přístav. To je ten klíč. Temple bude prchat po moři.

Vesnička byla malá, sotva patnáct domků roztroušených po obou stranách silnice. John si vybral starší model renaultu, zaparkovaný před jednou chalupou, protože starší auta se dají snáz nastartovat bez klíčku. Zatímco se snažil otevřít dvířka a šátral pod palubní deskou, aby našel patřičné dráty, Niema hlídala. Uvnitř vozu svítilo světlo, jenomže John neměl baterku a musel riskovat, že si někdo světla všimne. Nožem oškrábal z drátů plastový povlak.

O tři chalupy dál se z psiho snu probudil pes, zaštěkal, ale vzápětí byl zase zticha. Žádné okno se nerozsvítilo.

„Nastup si,“ zašeptal John a uhnul, tak aby se Niema mohla protáhnout z jeho strany a nedělali žádný rámus tím, že by otvírali a zavírali dveře na straně spolujezdce. Nebyla čtyřleté dítě a renault byl malý; kolenem nabrala řadicí páku, hlavou vnitřní světlo a loktem se uhodila o volant. V duchu pěkně klela, avšak nakonec se na sedadlo vedle řidiče přece jen nasoukala.

John se jí neposmíval, avšak ústa se mu vlnila tak jasně, že nemohl zatajit, jak se mu chce smát. Při vnitřním světýlku měla Niema možnost poprvé si Johna od chvíle, kdy opustili sídlo, řádně prohlédnout, a tep se jí zrychlil. Přestože se snažil krev utírat, na pravé straně obličeje mu zaschla ve velký strup. Kdysi bělostnou košili měl špinavou a zakrvácenou, vlasy rozčuchané, na bradě mu vyráželo tmavé strnisko. S černým pruhem hedvábné látky uvázaným kolem hlavy vypadal jako divoký pirát vystrojený u Armaniho.

Kdyby je někdo zrovna teď spatřil v celé jejich kráse, okamžitě by věděl, která bije.

John spojil dráty a motor se snažil naskočit. Zakašlal, vrtule v chladiči se roztočila a John vklouzl na sedadlo a opatrně šlápl na plynový pedál. S kvílivým vrčením, jako by se dávala do chodu sečka, vůz chytil. John nechal dveře otevřené, popadl jenom páku a zařadil první rychlost; jakmile páku pustil, vůz se dal do pohybu. O necelých padesát metrů dál John dvířka zavřel.

„Kolik je hodin?“ zeptala se Niema a zavrtala se do sedadla. V nohou jí cukalo. Shodila si sandály, i když věděla, že si je už nedokáže znovu obout, ale bylo jí to jedno. Sednout si byla taková úleva, že málem předla blahem.

John se mrkl na hodinky. „Něco po třetí. Když budeme mít štěstí, máme dvě nebo tři hodiny na to, aby někdo objevil, že mu chybí auták. Proč si nezkusíš zchrupnout?“

„Nechce se mi spát.“ Nebyla ospalá. Byla vyčerpaná, avšak nikoli ospalá. Měla hlad i žízeň, a hrozně, hrozně si potřebovala rozbo-lavělé nohy vymáchat ve studené vodě.

„Spánek na tebe dolehne. Jakmile ti klesne adrenalin, sesypeš se.“ „A co ty? Ty nemáš adrenalin?“ odsekla, i když vůbec netušila, proč je protivná.

„Já jsem na tyhle situace zvyklý. Naučil jsem se zhroucení překoná-vat.“

„Jsem v pohodě.“

Samozřejmě nebyla. Střelila po Johnovi pohledem. Obrovské ruce mu na volantu ležely úplně klidně, tvářil se stejně vyrovnaně, jako kdyby byl na nedělní vyjížděce. Možná, že navenek vypadala Niema stejně nad věcí, ale v nitru byla rozháraná.

„Chceš si o tom promluvit?“

„Ne,“ vyhrkla zděšeně. Nemusela se ptát, co znamenalo slůvko „to“. Nechtěla, aby začal logicky a smysluplně něco vysvětlovat a vykládat, že se choval jen tak, jak musel, aby dobře splnil úkol. Jediné, po čem toužila, bylo, aby se přes všechno přenesla a zachovala si alespoň špetku čehosi podobného sebeúctě.

„Jednou to budeme muset udělat.“

„Ne, nebudeme. Já chci jen zapomenout.“

Odmlčel se a potom zaťal čelisti. „Šlíš proto, že ty jsi dospěla až k vrcholu, nebo že jsem tak skončil já?“

Chtělo se jí křičet. Bože, proč ji nenechá na pokoji? „Ani jedno, ani druhé. Vadí mi obojí.“

„To je opravdu konečná odpověď.“

„Jestli chceš slyšet konečné odpovědi, obstarej si slovník.“

Znovu se odmlčel, jako by zkoušel, nakolik truceje. „Dobrá, teď všeho nechám, ale jednou si *promluvíme*.“

Neodpověděla. Copak nechápe? Hovořit o tom, co se přihodilo, bylo jako dotýkat se rány, neustále ji otevírat a nechat ji znovu čerstvě krváčet. Jenomže kdepak. Jak by mohl pochopit, když pro něj ty události znamenaly něco úplně jiného?

„Jak daleko je do Nice?“

„Když se budeme držet dálnice, několik set kilometrů, když pojedeme přes hory, o něco méně. Přímá cesta možná nebude nejrychlejší, určitě ne v tomhle voze. Nedokáže se přehoupnout přes hory, bude se přes ně jenom škrábat.“

„Po dálnici bychom tam ovšem mohli být o půl sedmé nebo v sedm.“

„Někde poblíž. Budeme muset zastavit a ukrást další auto.“

„Další?“ Jsme ještě pořád moc blízko Ronsardova sídla. Jakmile mu někdo dá hlášku, Ronsard se o nás dozví. Musíme i tenhle křáp někde zaparkovat.“

„Kde?“

„Počítám, že ve Valence. Tam se po nějakém křápu poohlédnu.“

Stali se z nich normální zloději aut, táhlo jí hlavou. Dobrá, toužila po vzrušení. John Medina na ní vážně nešetřil; vedle něho opravdu nevěděla, co jsou chvíle nudy. Jenomže jako útěk od situace, kdy si mohla jen spílat, že byla tak praštěná a zamilovala se do Johna, byla vidina domova stále krásnější a krásnější. Představovala si v duchu útulný domeček se všemi parádičkami, které měla ráda – samozřejmě kromě dvojitých petlic na oknech a dveřích.

„Kdybych odsud mohla odletět, byla bych zítra ráno touhle dobou doma,“ povzdychla si a pak si vzpomněla na pas. „Ne, špatné, nemám pas. Jakkak se dostanu zpátky do Států?“

„Nejspíš nás domů dopraví vojáci.“

Nás? Má v úmyslu cestovat s ní? To jsou novinky. „Ty se také vracíš do Washingtonu?“

„Zatím ano.“

Dál větu nerozváděl a Niema se neptala. Místo toho jen zaklonila hlavu a zavřela oči. I když neusne, alespoň si odpočine.

„Jeden pekař hlásil, že mu dnes ráno ukradli auták... tady.“ Ronsard píchl prstem do mapy. Vesnice byla třináct kilometrů od jeho sídla poblíž úzké silničky, klikatící se jihozápadním směrem a přetínající v určitém místě dálnici. Zatímco hovořil do telefonu s přítelem z místního zastupitelstva, několik členů ochranky postávalo kolem stolu.

Pokud Temple vyrazil na jih, byl by v prostoru právě poblíž této vesnice. „Jakou značku a barvu má to vozidlo? Poznávací značku nemáte?“ Když poslouchal, psal si poznámky. „Ano, díky. Dejte mi vědět.“

Zavěsil a odtrhl z bloku arch papíru. „Najděte tohle auto,“ prohlásil a podal papír jednomu z mužů. „Na dálnici do Marseilles. Kdyby to šlo, přivlečte toho chlapa živého. Kdyby ne –“

Zmlkl a hodil rameny.

„A s tou ženskou co?“

Ronsard zaváhal. Netušil, nakolik je Niema v celém případě zapletená. Osobně prohledal její pokoj a nenašel nic podezřelého. Mohl ji Temple unést? Byl si naprosto jistý jedinou věcí: ten chlap je Niemou úplně posedlý. Vášně, s níž ji sledoval, nemůže nikdo předstírat. Pochopil by takové chování ještě ve chvíli, kdyby byli partneři, avšak pokud nejsou, patří Temple k mužským, kteří by se vůbec nezalekli ženu, která s nimi nepůjde dobrovolně, prostě unést.

Niema, kterou znal, byla veselá, trochu prostořeká, laskavá dívčina. Vzpomínal, jak vysvětlovala Lauře, jak si poradit s líčidly, které si dcerka obstarala, na něžnost, na to, jak si s Laurou nepovídala jako s nemocným dítětem, ale naopak v ní probudila plné pochopení.

Kvůli Lauře rozhodl: „Snažte se jí neublížit. Přiveďte mi ji.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Do Valence dorazili před svítáním. John křížoval ulicemi a hledal slibný terč. V městečku žilo víc než šedesát tisíc obyvatel, takže by neměl být problém objevit nové auto.

Mrkl na Niemu, která seděla v pozoru jako voják, a rty se mu chmurně stáhly. Dnes večer ji málem připravil o život. Byl si naprosto jistý, že celá akce bude zcela jednoduchá, přesně taková, jakou může provést se zavázanýma očima, jenomže místo toho jen taktak vyvázli živí.

Stále ještě riskoval její život. Věděl to, a přesto se nedokázal přinutit, aby vytočil číslo, které by je ze šlamastyky vytáhlo, ještě ne, ne teď, dokud mezi nimi jako stočený had, připravený při nejmenším pohybu vyrazit, leží chvíle v Ronsardově kanceláři.

Stačil by jeden telefonát. A všechno by se vyřešilo. Během hodiny by je někdo vyzvedl a dopravil do Nice, tam by John předal svazky a skončil práci. V danou chvíli bylo jasné, že Niema by

nejraději obrátila nebe i zemi, jen aby se dostala domů a unikla mu. Něco takového nemůže připustit, rozhodně ne za situace, jaká mezi nimi panuje. Stálo ho spoustu námahy, aby jí neprozradil, jak moc o ni stojí, a právě tento moment teď pracuje proti němu. Myslela si, že pro něj neznamená nic víc než cestu, jak práci dokončit. Co by asi řekla, kdyby jí řekl pravdu? Že ačkoli milování v Ronsardově kanceláři se rozhořelo jen jako krycí manévr, pochopil, že má příležitost dobýt ji, a bezostyšněji využil? Co hůř, udělal by to znovu. Chce ji kdykoli, za jakýchkoli podmínek.

Všechno, co jí u Ronsarda řekl a co učinil, byla pravda. Právě proto Ronsard tak snadno scénáři uvěřil, byl pravdivý. Jenomže Niema to zřejmě neviděla, a přestože moc dobře věděl, že po něm touží, fyzicky na ni působil tak rychle, že všechno uspěchala. Možná byl příliš dobrý herec. Už ho unavovalo na něco si hrát, když ji líbal, chtěl, aby věděla, že ji líbá proto, že chce, a ne jen proto, že dodržuje nějaký nepsaný scénář.

V druhém pruhu se k nim blížil policejní vůz. John byl tak zamýšlený, že si skoro nevšiml, jak auto zpomaluje. Instinkt se probudil a zburcoval reflexy. „Mají nás,“ houkl, otočil volantem a vzal nejbližší zatáčku doprava po dvou kolech. Nemělo smysl dávat si pozor; bylo úplně jedno, jestli vědí, že je viděl. Jediná věc, která hrála roli, byla nutnost dostat vlastní auto ze silnice dřív, než je dohoní. Sešlápl plyn až na podlahu, protože potřeboval v příští zatáčce uhnout dřív, než se na něj policajti přilepí.

Niema sebou trhla a zbystřila. „Tak rychle?“ vyhrkla nevěřicně.

„Ronsard má řůru peněz. Na jeho žádost může být ukradené vozidlo případem nejvyšší důležitosti.“ Hnal malé auto na plné obrátky, motor jen hučel. Další zatáčka vedla doleva a tu nezbylo také vybrat jinak než po dvou kolech. John zhasl světla a zabočil doleva, čímž se dostali zpátky do ulice, kde původně odbočili.

Niema se snažila zachytit desky, dveří, čehokoli, jen aby alespoň trochu zachovala stabilitu.

John zabočil doprava. Pokud mají trochu štěstí, policejnímu autu se vzdalují. Ulička, kterou projížděli, byla úzká, klikatá, temná. Dokud nebude muset brzdit, nenajdou ho.

Jezdit bez používání brzd uměl skvěle. Kdykoli potřeboval snížit rychlost, aby mohl vybrat zatačku, přeřadil rychlost a motor si poradil sám.

„Co teď?“ zeptala se. Vzdala se snahy něčeho se držet a klečela na podlaze. Navzdory všem trampotám se jí do hlasu vrátil dobrý rozmar. John si připomněl, jak popadla těžkou pistolí a ve chvíli, kdy se chystali probourat bránu, opětovala palbu; kdepak by byla hysterická, lomcovalo s ní vzrušení.

„Budeme se držet původního plánu. Tenhle auťák někam uklidíme a seženeme jiný.“

„Myslíš, že zatímco budeme řešit tenhle úkol, dalo by se sehnat i něco k jídlu?“

„Pokud narazíme na nějaký potok, kde bychom se mohli umýt. Tak, jak vypadáme, nás věru nikdo nepřehlédne.“

Podívala se na své bosé nohy a oškubané šaty, potom na jeho zakrvácený smoking a hodila rameny. Jsme trochu moc vyfešákování, to je pravda. Nemyslím si, že když si umyjeme obličej a ruce, nějak moc si pomůžeme.“

V tom se nemýlila. Dřív než se objeví mezi lidmi, je třeba se převléknout. Byli příliš nápadní. John zapomněl na černou čelenku, kterou měl uvázanou na hlavě, jenomže tu nemohl sundat dřív, dokud neobjeví vodu, protože zaschlá krev se vsákla do látky, a kdyby pásek odtrhl, strhl by strup a rána by znovu začala krváčet.

Naopak, pokud by další ukradený vůz měl plnou nádrž, mohli by někde ukrást něco k jídlu i k napití a nemuseli by až do Nice zastavovat. Osprchovat a převléknout by se mohli na jachtě.

„Musíme najít nějaký odlehlý kout také z jiných důvodů,“ zdůraznila.

„Jasně, dle rozkazu.“

Zaparkoval renault před obchodem a odmontoval poznávací značky. Na dalším autě, na které narazili, sundal také čísla a značky prostě přehodil. Jakmile místní policie renault objeví, číslo nebude odpovídat značkám ukradeného vozu, takže si budou myslet, že šlo o jiné auto. Časem si možná spočtou, jak je všechno doopravdy, avšak šetření je přinejmenším trochu zdrží.

„Kam teď?“ zeptala se Niema. Byla unavená, když ale John našel výhodné křovisko, netrápilo ji už nic než rozedřené nohy.

„Do chvíle, než objevíme další auták, musíme po svých.“

„Právě téhle věci jsem se bála. Proč si prostě nesesedneme do toho auta, na které jsi přimontoval čísla z renaultu?“

„Jsou moc blízko u sebe. Okamžitě bychom se dostali do podezření. Potřebujeme sehnat auto na druhém konci města.“

Vzdychla si. Poslední věc, po níž toužila, bylo zrovna teď si vyšlápnout na druhý konec města. Ne, poslední věc, po níž toužila, byla, aby je chytili. Kousla se do jazyku, aby všechny nemístné poznámky, které by jí mohly vyklouznout, spolkla.

Pochodovali tři čtvrtě hodiny, než uviděli auto, které Johnovi padlo do oka. Byl to fiat, zaparkovaný na mírném svahu, a nebyl zamčený. „Nasedni,“ vyzval Niemu a Niema se vděčně vsoukala dovnitř. Místo aby nastartoval zkratem, zařadil neutral, opřel se o rám a vůz roztlačil. Jakmile se auto rozjelo, naskočil a úplně tičounce se rozjeli z kopce, pryč od místa, kde bydlel majitel. Dokud to šlo, pustil John auto samospádem, teprve potom nastartoval. Motor byl další rachotina, ale běžel dobře a oni víc nepotřebovali.

Ronsard tiše přecházel sem a tam. Nechtěl všechno nechat jen svým lidem. Templa chápe, určitě ho nepodceňuje. Hosté jsou pryč. Ani on nemá proč zůstat doma.

Zazvonil telefon. Novinka. Ve Valence objevili renault, v hlášení však nebyla jediná zmínka o Templovi nebo madam Jamiesonové. Poznávací značky na renaultu někdo vyměnil se značkami na volvu, avšak volvo ukradeno nebylo.

„Kolik krádeží vozů bylo nahlášeno za posledních čtyřadvacet hodin?“

„Přibližně kilometr od místa, kde stojí renault, ukradl někdo před jedním stavením peugeot. Kousek odtamtud byl ukraden fiat. Hlášení uvádí, že byl odcizen také mercedes, avšak majitel byl mimo město a neví, odkdy mu auto chybí.“

Nejvíce se nabízí peugeot, pomyslel si Ronsard. Byl nejbližší. A přece... možná právě to si má podle Templa myslet. „Soustřeďte se na mercedes a fiat,“ nařídil. „Za dvě hodiny jsem u vás. Přiletím helikoptérou. Hledejte tyto dva vozy.“

„Ano, pane,“ zazněla řízná odpověď.

#

John s Niemou dorazili do Nice v poledne. Niema byla tak vyčerpaná, že sotva dokázala i myslet, avšak tělo se přece jen pohybovalo. V dokuje v malém člunu čekal chlapík, který je měl přepřavit na jachtu, kotvící v přístavu. Jeden z agentů Společnosti, pomyslela si Niema. Byl to Američan, nekladal zbytečné otázky, jenom zručně vedl člun přístavem a přistál s ním u boku zářivě bílé dvacetimetrové lodi.

Niema vlastně neměla ani sílu žasnout. Jenom upírala pohled na loď, jíž se nad palubou ježil úctyhodný vějíř antén. Když John prohlásil, že je čeká „jachta“, čekala plachetnici slabých deset metrů velkou, s kuchyňkou jako pětník, s ještě menší umývárnou a visutými lůžky v ošuntělé kajutě. Toto plavidlo patřilo do naprosto jiné kategorie.

John tiše prohodil několik slov s dalším chlapíkem a dal mu instrukce, jak naložit s ukradeným fiatem. Auto muselo neprodleně zmizet. Vydal i další rozkazy. „Neustále nás budete hlídat. Bez varování na loď nikdo nesmí.“

„Jasně.“

John se otočil k Niemě. „Zvládneš to po žebříku?“

„Budu se moci osprchovat a padnout do postele, když to zvládnu?“

„Úplně všechno.“

„Potom se vyšplhám,“ potvrdila odhodlání, zapřela se nohou o palubní trámek a vyškrábala poslední zbytek energie, aby se vyšplhala až na palubu. John zvládl žebřík, jako by se právě probudil z hlubokého spánku a vyskočil z postele čilý jako rybka. Vypadal přílišně, avšak známky vyčerpání na něm nenašla.

Otevřel příklop do podpalubí a vedl Niemu dovnitř. Podpalubí bylo kupodivu velice prostorné, všechno, co se dalo, vestavěli podle návrhu do stěn, takže loď byla nejen dokonalá, ale taky přepychová. Ocitli se v salonu obloženém matně zlatým dřevem a vyzdobeném tmavomodrými záclonkami; hned za ním byla dokonale vybavená kuchyňka. John postrkoval Niemu úzkou chodbičkou neboli průvlakem, jak se tomuto prostoru říká na palubě lodi, kolem kuchyňky dál.

„Tady je umývárna,“ řekl a otevřel další dveře. „Najdeš tu všechno, co potřebuješ. Až budeš hotová, vyber si jednu z těchto kajut.“ Ukázal na dvojce dveře dál v chodbičce.

„Kde budeš ty?“

„V hlavní kajutě, pokusím se navázat spojení s družicí. Na palubě jsou ještě další dvě umývárny, takže nemusíš nijak spěchat.“

Spěchat? To je snad vtip.

Umývárna byla vybavená stejně luxusně jako zbytek lodi. Všechny skříňky a přihrádky byly vestavěny do boků, aby zbylo co nejvíce prostoru. Zasklená sprcha byla velká tak jako normální sprchy, svítily v ní zlaté kohoutky. Na háčku za dveřmi visel bílý froťák a lesklé bronzové kachle na podlaze přikrývala koupelnová rohožka tak vysoká, že se do ní Niema bořila.

Prozkoumala obsah všech přihrádek a přesně jak John říkal, našla všechno, co bylo zapotřebí: mýdlo, šampon, kondicionér, pastu na zuby, nový zubní kartáček, pleťové mléko. V další zásuvce byl fén a celá souprava hřebenů a kartáčů.

Byla tak vyčerpaná, že si přála jenom padnout do postele a zbytek dne prospat. Byli v bezpečí, splnili úkol. Provedla všechno, čemu se upsala.

Mohla být spokojená, anebo jí přinejmenším mohl spadnout kámen ze srdce. Jenomže právě u srdce cítila jen tupou bolest, která se jí rozlévala do celého těla. Všechno je pryč. Konec. S Johnem. Skončila práce, skončilo všechno.

„Nemůžu ho nechat odejít,“ šeptala a sklonila hlavu do dlaní. Příliš ho miluje. Dodneška s tímto pocitem už několik týdnů bojovala; milovat právě takového muže je hrozně složité. Jednoho zatraceného hrdinu už milovala, a když Dallase ztratila, málem přišla o rozum. Jenom pomyslení, že by podobné zničující riziko podstoupila znovu, je děs, cesta zpátky však neexistuje.

Zároveň si ovšem společnou budoucnost nedokázala představit. John je do morku kostí dobrodruh. Při daném úkolu dokonale spolupracovali, jenomže podobná situace se nebude opakovat. Je nezbytné, aby počet lidí, kteří znají jeho skutečnou identitu, byl co nejvyšší, a jakýkoli styk s nimi musí John přísně kontrolovat. Dodneška úplně nepochopila, proč zrovna ona patří k těm několika vyvoleným, třebaže John tvrdil, že se jednoduše dal zaskočit a právě jméno vyhrkl neúmyslně. John Medina nic neúmyslně nevyhrkne. Cokoli řekl, cokoli učinil, mělo cíl.

Proč se jí tedy svěřil? Byla nula, obyčejná technická pracovnice, která se čistou náhodou vyzná v bezpečnostních systémech. Mohl mlčet a nechat ji, aby věřila, že se ve skutečnosti jmenuje Tucker, anebo se mohl vytasit s nějakým úplně jiným jménem; bůhví, že v tom jeho spleťtém mozku je určitě sáhodlouhý seznam.

Nic by nepoznala.

Div nezešílela snahou srovnat si v hlavě, co sleduje a proč. Žádná žena se zdravým rozumem by se do něj nedokázala zamilovat, a pokud ji současná mise něčemu přiučila, pak to bylo poznání, že ona zdravý rozum nemá.

Dráždilo ji vzrušení, dychtila po hazardu, a třebaže se pět let tvrdě snažila potlačit právě tyto povahové rysy, potrestat se za Dalla-

sovu smrt a nově si uspořádat život, uzpůsobit vlastní osobnost běžnějším měřítkům, v iluzi, že se jí to podařilo, nedokázala pokračovat. Stačí, aby John otevřel dveře, kývl na ni a ona za ním poleť – kamkoli, kdykoli.

Vztekal ji, že je proti němu tak bezbranná. Kdyby ukázal alespoň špetku podobné slabosti, necítila by takovou beznaděj. Má ji rád, to ano; fyzicky s ní souzní, když ji líbá, a v Ronsardově kanceláři také neměl problém dohrát scénu až do konce, i když o tom, jak muži snadno vzplanou, si přečetla spoustu věcí a nemohla jim přikládat žádný význam. Muži jsou přesně takoví jako on, velice jednoduší. Stačí jim rozpálené tělo. A tento požadavek ona splnila.

Byla by vydržela probírat všechny podrobnosti v hlavě dokolečka celý den jako krysa, která se pokouší uniknout z bludiště, ale vždycky došla ke stejnému závěru. S Johnem ji v budoucnu nic nečeká. Je, jaký je. Žije ve stínu, denně nastavuje krk a osobnímu životu věnuje pouze minimum. Milovala dokonce i tuto součást jeho osoby, protože kolik lidí na světě dokáže tolik co on, kolik lidí tak mnoho obětuje? Mohla jen doufat, že se s ním tu a tam uvidí. Když bude vědět, že žije, postačí jí možná potkat se s ním jednou za pět let.

Zachvěla se, vypudila z hlavy poslední myšlenku a přinutila se pustit do díla. Shodila špinavé šaty a stoupla si pod teplou sprchu. Když se mydlila a drhla kartáčem a kapala si šampon na vlasy, myšlení vypnula. Když se snažila smýt tmavou skvrnu na stehně, uvědomila si, že je to modřina.

Umytá se cítila trochu lépe, přestože obličej, který se na ni díval ze zrcadla, byl stále bledý a napjatý, oči vyčerpáním pohaslé. Využila všech požitků, které měla k dispozici, vyčistila si zuby, natřela si kůži pleťovým mlékem, vysušila si vlasy. Našla dokonce i tubu zdravotního krému a ten si vetřela do odřených míst na nohou.

Očistná procedura měla uklidňující účinek a značně jí posílila nervy. Byla přesvědčená, že teď krásně usne, a dokonce se usmála. Jako by se o tom, že usne, dalo pochybovat! Měla v plánu strávit v horizontální poloze nejmíň deset, možná i více hodin.

Rozhodla se, že se špinavým oblečením nějak naloží až později, a zabalila se do měkkého chlupatého županu. Toužila jenom usnout.

Otevřela dveře a zůstala jako solný sloup. Před dveřmi stál John, krom vlhkého ručníku, uvázaného v pase, úplně nahý. Už se vysprcho-val; v chloupkách na hrudi mu svítily kapičky vody. Niema sevřela ruce v pěst a vrazila je do kapes frotáku, aby do oné teplé, svalnaté zdi nezapřela dlaně a nepocítila, jak jí pod prsty tluč jeho srdce.

„Jsi hotov?“ zeptala se překvapeně.

„Všechno trvalo jen pár minut. Stačilo založit disketu, spojit se s družicí a zapnout přenos. Všechno proběhlo.“

„Výborně. Musíš být stejně utahaný jako já.“

Zatarasil jí východ z umývárny a se záhadným pohledem v modrých očích se na ni podíval. „Niemo...“

„Ano?“ ponoukla ho, když se odmlčel.

Natáhl k ní ruku se zvednutou dlaní, naprosto klidný. „Chceš se mnou spát?“

Srdce se jí rozbušilo a podlomila se jí kolena. Probodávala ho pohledem a snažila se vypátrat, co ten neproniknutelný modrý svit tají, a pak si uvědomila, že na tom vůbec nezáleží. Pro danou chvíli nehrálo roli nic víc, nežli být s ním. Vložila mu ruku do dlaně a zašeptala: „Ano.“

Objal ji a zvedl ještě dřív, než slovo vyřkla. Hladově, vášnivě, žhavě přitiskl ústa na její rty. Ovinula mu ruce kolem krku a rozplynula se ve víru štěstí.

John ze sebe ručník shodil tam, kde byli, Niema ztratila plášť někde kratinkou cestou do nejbližší kajuty. Dost dobře si neuvědomovala, jak ji z něj někde svlékl, ale stalo se. Padli na postel. Ještě než stihla popadnout dech, měl ji pod sebou a divoce, vší silou do ní vnikl. Vykřikla, prohnula se, zaťala mu nehty do ramen. Penis měl tak horký a tvrdý, že měla pocit, jako by jí do nepřipraveného těla pronikal rozžhavený sochor. Tělo mu hořelo touhou, svaly se mu chvěly úsilím proniknout dál, do plné hloubky. Polibky kradl

vzdechy, které v ní rozněcovala slast. Neplnil úkol. Nic nepředstíral. Chtěl ji.

Nakonec v ní ještě dlouhou, předlouhou dobu zůstal s hlavou položenou na jejím rameni, jako by se bál, že bez ní už ani chvilku nepřežije.

Tento nenasytý muž nebyl John Medina, jakého znala. Vždycky se tak dokonale ovládal – kdepak zůstala kontrola teď?

Hladila ho po zádech, přejížděla všechny jednotlivé svaly, rýsující se pod kůží. „Ráda bych ti ozřejmila mou představu o tom, jak mají akce probíhat,“ zavrňela. „Říká se jí předehra.“

Zvedl hlavu a rošťácky se usmál. Zvedl se na lokty, pohodlněji se uvelebil a políbil ji. Jsem zoufalec. Kdykoli dovolíš, abych se tě dotkl, musím si tě podmanit dřív, než změníš názor.“

Přiznání zranitelnosti a touhy, kterou u něho nečekala, jí vyrazilo dech. Pohnul se a něžné pohazení opět vyvolalo revoluci nervové soustavy. Obemkla si Johna nohama. „Proč bych měla měnit názor?“

„Vždycky jsme mezi sebou tak úplně jasno... neměli.“

Neměli mezi sebou úplně jasno ani teď. Vládlo mezi nimi napětí, bolest a nejistota, výbušná sexuální přitažlivost, dokonce i jiskřička nevraživosti, k níž dochází, když se srazí dvě silné osobnosti. Ve vztahu k Johnovi nikdy nepanoval klid a pokoj.

Zajela mu prsty do vlhkých vlasů a hladila mu je. „Kdybych se chtěla jen pobavit, šla bych na kolotoč.“

Celé tělo se mu napjalo a oči modře zasvítily. Zdálo se, že vůbec nemůže dýchat. Přitiskla se k němu ještě blíže, přilnula k němu celým tělem, až chraptivě zasípal. „Pak se pořádně drž, miláčku, protože to bude hezky dlouhá a divoká jízda.“

„Už byla,“ zavrňela.

„Jako by se uchechl. „Přesně to jsem neměl na mysli.“

„Tak ukaž, co jsi myslel.“

Oči mu zasvítily stejně jako předtím, potáhly se opět onou záhadnou zástěnou, za níž jiskřilo cosi zchytralého. „Měl jsem na

mysli spoustu jiných věcí,“ zamručel. „Zatím se ovšem budeme věnovat jen téhle záležitosti.“

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Nazítří se Niema probudila v Johnově náručí. Ležela bez hnutí, ještě stále malinko podřimovala a houpala se mezi hranicí spánku a plné bdělosti.

Ležela na levém boku a John se za ní tyčil jako hradba, nohy propletené s jejími, na boku ji tížila jeho paže. Dechem jí hřál rameno.

Od doby, co odešel Dallas, s žádným mužem takhle nespala, táhlo jí hlavou ospale a jméno jí sladce rezonovalo v mysli. Ne – poslední muž, s nímž strávila celou noc, byl *John*, uvědomila si otřeseně. Připomněla si onen hrůzný čas v Iránu, situaci, kdy ji choval a snažil se ji ukolébat, a jak se druhý den s pláčem vzbudila a uvědomila si, že není Dallas, že Dallas už ji nikdy v noci neobejme.

Neviděla na hodiny, začínalo však už pomalu svítat. Obloha bledla. Strávili v posteli – kolik, šestnáct, sedmnáct hodin? Milovali se, spali, opět se milovali. John jenom jednou vstal a přinesl podnos s chlebem, sýrem a ovocem, což byla večeře. Kromě nezbytných pochůzek kajutu neopustili.

Niema byla zcela uvolněná, vůbec nic ji nesužovalo, cítila se nasycená, sladce vyčerpaná.

Políbil ji na krku a Niema si uvědomila, že je vzhůru. Radostně vzdychla a trochu se zavrtěla. Byla nádherná probudit se tak časně poránu v objetí milovaného muže; jen málo věcí dokáže člověka tolik uspokojit.

Stále ještě trochu ospale ji objal a laskal přesně tak, jak si podle svého konceptu představovala předehtu.

„Toužil jsem po tobě od první chvíle, kdy jsem tě spatřil,“ mručel. „Panebože, jak já jsem Dallasovi záviděl!“

Pravou rukou ji hladil po nadrech, až ji zahlcovalo vzrušení. „Pět dlouhých, zatraceně dlouhých let jsem se ti vyhýbal. Poskytl jsem ti všechny příležitosti, aby ses usadila s nějakým tím panem Pravým, jenomže ty jsi je nevyužila a já už dál čekat nemůžu. Ted' jsi moje, Niemo. *Moje*.“

Myšlenky se jí splašily. John neměl sklony přísahat. To, co právě řekl, jasně dokazovalo, jak hluboké jsou jeho city.

„J-Johne?“ vykoktala a vztáhla k němu ruku. Neměla nejmenší tušení, že by se v něm mohlo odehrávat něco podobného. Jak také? Byl přece tak skvělý herec.

Přítáhl si ji pevněji, takže cítila, jak mu bije srdce. „Přemluvil jsem tě k téhle práci, protože jsem na tebe prostě nemohl zapomenout.“ Políbil ji na šíji, tam, kde ji vždycky tento dotyk potěší. Rozechvěle se k němu přitiskla.

Nechtěla poslouchat nic dalšího, ovládala ji touha, ale John pokračoval.

„Měla jsi pravdu. Mohl jsem si na instalování štěnice najít někoho jiného. Krucinál, vždyť jsem ji mohl dobře nasadit sám. Jenomže jsem tě chtěl mít s sebou. Chtěl jsem mít příležitost získat tě.“

„Proboha živého, zpověď odlož!“ hlesla roztouženě.

Usmál se. „Nechtěl jsem zajít tak daleko. Nikdy předtím jsem neztratil kontrolu.“ Hryzl ji do ucha. „Musel jsem vyzkoušet, jaká jsi. Musel jsem tě zlíbat – a potom si tě vzít. Přál jsem si, abychom

spolu poprvé byli v posteli, abych tě mohl milovat dlouho a dlouho, jenomže v tu chvíli jsem se neudržel. Zapomněl jsem na povinnost. Jediná věc, na níž záleželo, byla mít tě.“

Říká věci, jaké by každá žena se zdravým rozumem chtěla od milovaného muže slyšet. Jenomže, u všech čertů, říká je zrovna ve chvíli, kdy ona málem umírá. A možná právě slova ji vzrušují ještě víc, protože každičké jako by ji zasahovalo přímo do srdce.

„Ty si zřejmě myslíš, že jakmile tuhle fušku skončíme, skončí všechno mezi námi. Jen se neplet', srdce moje. Patříš mi a nikomu tě nedám.“

„Johne,“ hlasitě vzdychla. „Miluju tě. Jestli ale nepřejdeš okamžitě od slov k činům –!“

Zasmál se, v hrdle mu zazvonilo čiré potěšení, a okamžitě uposlechl rozkazu. Když se vrátili na zem, nemohla se Niema uklidnit. Slast byla příliš silná, trvala příliš dlouho a ona stále nemohla uvěřit všemu, co John říkal. Otočila se, aby mu viděla do obličeje. Okamžitě byl ve střehu.

Třebaže jí srdce bilo tak divoce, že se sotva zmohla na slovo, podařilo se jí usmát. „Nezdá se ti, že by se ti všechny věci říkaly líp, kdybych ti viděla do očí?“ Pohládila ho a nechala mu ruku ležet na tváři. „Myslel jsi všechno vážně?“

Vydešeně sebou trhl. „Do posledního slova.“

„Já také.“

Sevřel jí prsty a přitiskl si je ke rtům, potom ji jenom tiskl. Chvilí se zdálo, že není mocen slova. Políbila ho na bradu. „Nečekám od tebe nic, než kolik mi můžeš dát. Víím, kdo jsi, nezapomínáš? Musíš se věnovat svému povolání a nežádám, aby ses práce vzdal. Možná se do práce v terénu s tebou vrátím i já –“

„Proč se nedívím?“ nadhodil poťouchle.

Nemohla se ho nabažít. Všechny ty dlouhé hodiny, které spolu na lůžku strávili, v ní touhu spíš rozněcovaly než nasycovaly. Přejela mu rukou po pevné hrudi a políbila ho na krku. „Všechno nějak zařídíme, nic nemusíme řešit ani hned, ani zítra.“ Povytláhl obočí a

šikovně ji pod sebe přesunul. Opřený na loktech na ni pobaveně hleděl. „Zacházíš se mnou jako s marcipánem.“

„Nechci tě zastrašit.“

„Po těch pěti letech, co jsem čekal? Miláčku, nezastrašila bys mě ani kanónem na slony. V jednom ovšem pravdu máš. Nemusíme řešit nic jiného, než co si dáme k snídani. Nežli se vrátíme zpátky do Washingtonu, můžeme si ukrást několik dnů pro sebe.“

„Myslíš?“ Podobný návrh zněl jako pohádka. Nic nedělat, jenom dlouho spát, milovat se, povalovat se na sluníčku. Nic nepředstírat, nekrást žádné diskety. Být jenom sami sebou. Ještě pořád nedokázala uvěřit všemu, co prohlašoval: jak to, že nevytušila, jak ho přitahuje? Možná však něco tušila; možná se v ní tušení ozvalo už v Íránu, a proto z něj byla tak zmatená. Nedokázala říci proč vlastně, protože John dokázal dokonale utajit, co si myslí, avšak věděla, že mezi nimi vládne jisté napětí. Byla by připravena o něco dříve vypo-slechnout, co říká? Nevěděla.

Ted' byli spolu a na ničem jiném nezáleželo.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

John se vysílačkou s kýmsi spojil a za pár hodin přinesl chlapík, který je vezl v člunu, na jachtu hromádku svršků: džíny, trička, spodní prádlo, ponožky a tenisky. „Slyšel jste něco o Ronsardovi?“ zeptal se John, když raneček s oblečením přebíral.

Chlapík zavrtěl hlavou. Byl oblečený stejně jako předtím, měl na sobě bavlněné kalhoty a mikinu, tmavé brýle proti slunci, díky nimž mu nebylo vidět do očí. „Naposledy včera v noci, Marseilles se hemžila jeho lidmi. Zdá se, že tam jste je setřásli. Pro jistotu ovšem budeme jachtu pořád hlídat.“

Niema počkala, až agent odejde, a teprve potom se objevila na palubě. „Šaty,“ libovala si a vzala Johnovi z rukou raneček. „Díky bohu. Být nahatý, když máš zrovna co na sebe, je jedna věc, ale být nahý, když nemáš na vybranou, je o nervy.“

Vztáhl ruku a prstem zavrtal pod huňatý koupací plášť, který měla na sobě od chvíle, kdy se nedávno sprchovala. „Pro mě jsi parádně oblečená. Na můj vkus až moc.“

„V tom je jádro pudla. Když musíš na něco vynaložit jistou námahu, tím víc si vážíš úspěchu.“ Odtáhla se a zamířila zpátky do podpalubí.

„Pak se můžeš pokládat za tu nejdražší ženu v civilizovaném světě,“ zamručel.

Možná nechtěl, aby větu slyšela, avšak zaslechla ji. Kolena se jí roztřásla. Kdykoli si vzpomněla na věty, které dnes ráno vyslovil, srdce jí začalo splašeně bušit. Byla tak šťastná, až se děsila, že se rozletí na kousky.

Všechny problémy budou řešit v budoucnu, možná v blízké budoucnosti. Neměla tušení, jak se jejich vztah vyvine, jestli dostane nějakou formální podobu, nebo bude fungovat jen podle mlčenlivého uspořádání, kdy se milenci prostě sejdou vždy, když jim to vyjde – což nemusí být často. Jenomže tohle všechno je teprve čeká. Právě teď, v této hrstce ukradených dní, nežli je vojenský transport přepraví zpátky do Států, se musejí jenom milovat.

John jí nevyzval lásku, avšak nic takového dělat nemusel. Cítila, že ji miluje, kdykoli se jí dotkl, kdy na ni sáhl s omamující něžností a vpravdě divokou vášní, jež mu rozechvívala ruce, anebo když se na ni díval a všechny city mu v očích nezakrytě svítily. Pouhý fakt, že dovolil, aby si přečetla, co cítí, byl mnohem výmluvnější než slova. Nepotřebovala sliby ani plány. Ne dnes. Ne zítra. Možná

ztráta Dallase v ní vyvolala strach jakkoli počítat s budoucností; věděla však, že mít Johna ji právě teď naplňuje štěstím.

Seběhl do podpalubí, opřel se o dveřní rám a sledoval, jak z pytle s ošacením vytahuje veškeré součásti a rozděluje na postel dvě hromádky – jednu pro ni, jednu pro něj.

„Někam se chystáš?“

„Ne, jenom se chci obléknout. Těžko můžu uvěřit, že by nás Ron-sard pustil k vodě, a kdyby došlo k nějakému maléru, docela ráda bych na sobě měla něco jiného než koupák.“

John vstoupil do kajuty, zaklesl ukazováček za pásek, který měla kolem pasu, a přitáhl si ji k sobě. Ochotně se k němu přitulila a vzala ho kolem krku. „Na téhle lodi jsme v bezpečí,“ prohlásil. „Dostat by se k nám nepozorovaně mohli leda potápěči. Jsme neutrále pod dozorem a pro případ, že by nás někdo odposlouchával, pracuje na lodi patřičná rušička.“

„Takže musíme zůstat na palubě, dokud nás nevyzvednou?“

„Pár dnů lenošení mi vadit nebude.“ Lehce se usmál.

„Jenomže nejsem žádný superman, takže bych se mohl taky pořádně obléknout.“

Shodil ze sebe kalhoty od smokingu, což byl jediný kus oblečení, který měl na sobě, a když si Niema navlékla spodní prádlo, stál už před ní v džínových kraťasech. Podíval se jí na nohy. „Než si natáhneš ponožky a boty, musíš si na puchýře nalepit náplast. Přinesu škatuli s první pomocí.“

Sedla si na postel a prohlížela si nohy. Puchýře nevypadaly tak zle a vlastně ji ani nebolely; antibiotická mast, kterou si na ně včera namazala, jí velice pomohla, a navíc od chvíle, kdy vstoupila na palubu, chodila jenom bosá. Přesto měl John pravdu: nohy potřebovaly ošetření. Lidé na útěku vědí, že musejí o nohy pečovat.

Vrátil se s bílým kelímkem v ruce a sedl si vedle ní. „Nožky sem,“ nařídil a poklepal si do klína.

Usmála se, otočila, opřela se o polštáře, položila mu nohy do klína a vydala se mu všanc. Silnými rukama jí jemně nohy masíroval, vtíral chladivou mastičku do puchýřů a ty potom překrýval

náplastmi. Plnil úkol se stejně úporným soustředěním, jaké věnoval všemu ostatnímu.

Ještě stále s jejíma nohama v klíně zvedl oči: „Víš ty, že i nohy jsou erotogenní zóna?“

Vydešeně vyhrkla: „Vím jenom, že jsou lechtivé.“ Pokoušela se nohy stáhnout, avšak moc horlivě se nesnažila.

„Věř mi,“ chlácholil ji. „Neudělám nic, co by tě lechtalo.“

Zkoušela rychle se posadit, avšak v tu chvíli už ji John líbal na pravém nártu. Klesla zpět do polštářů, projela jí radostná slast, zhluboka se nadechla. Ještě.“

„S radostí,“ zamumlal.

Niema zavřela oči. Bylo neuvěřitelné, jak jí John dokázal rozpěnit krev, a když jí napětí v žilách opadlo a přiměla se otevřít oči, usmíval se. „Vidíš?“

„Auau.“ Lenivě se protáhla. „Máš v zásobě další triky?“

Když vstával, uchechl se. „Pár mi jich zbylo, jenomže k těm se pracujeme později.“

Snažil se rozmluvit jí oblékání, jenomže Niema už začala a nakonec za ním vyšla na palubu. Vodní hladinu zaléval třpyt slunce. Niema se podívala na pláž plnou lidí a na město v pozadí. „Ráda bych si vyšla do města,“ prohlásila, když si poposazovala sluneční brýle na nose.

„Možná později. Nežli se vydáme ven, musíme zjistit novinky o Ronsardovi.“ Zvedl dalekohled a přešel pohledem pláž.

„Vyhledáváš dámy nahoře bez?“ popíchla ho. „Myslela jsem, že jsi v tomto případě nad věcí.“

„Žádný chlap v tomto ohledu není nad věcí,“ uchechl se, když ho štípla.

Později odpoledne mu pracovník Společnosti na břehu podal další hlášení. Ronsard zřejmě své muže stáhl; přestože na letištích jsou pořád hlídky, nikdo nepořádá žádnou razii.

„Zdá se, že bychom se mohli trochu projít,“ připustil John.

Uvědomovala si, že jí chce udělat radost. „Ty už jsi v Nice byl, vid’?“

Nadhodil ramena. „Byl jsem dřív už skoro všude.“

„Jak chceš vlastně odpočívat?“

Chvilku se rozmýšlel. „Schovám se na lodi na Riviéře a budu se s tebou milovat,“ odpověděl nakonec.

„Chceš říct, že sis nikdy nevyjel autem na výlet? Že sis nepronajal nějakou horskou chatu, nešel jsi na ryby, nekochal se krajinou?“ užasla a nemohla pochopit, jak může někdo přežívat v tak neúprosném stresu.

„Jako obyčejný člověk? Ne.“

Pane Medino, tohle se změní, říkala si, když na něj upřeně hleděla. Jakmile budete mít pauzu, můžete se spolehnout, že Niema najde nějaké poklidné místo, kde byste se nemusel pořád ohlížet, koho máte za zády, a dodržovat nějakou legendu. Právě tohle bude možná jediný způsob, jak spolu žít – natolik se vzdálit normálnímu světu, aby dalo hodně práce někoho potkat.

John vysílačkou oznámil, že se chystají na břeh.

„Chcete doprovod?“

Uvažoval. „Kolik lidí máte?“

„Můžeme buď zajistit jachtu, anebo krýt vás. Jenomže stihnout obojí asi nestačíme.“

Niema věděla, že jde o jasné riziko. Jen to, že nikdo si nikoho z Ronsardových lidí nevšiml, neznamenal, že tu nejsou. Jenomže v Johnově životě bylo všechno vypočítané riziko – a v poslední době i v jejím vlastním životě. Jinak to nejde. Nedá se nic dělat, pomyslela si; takový život si vybrala, takový život chce.

„Vyčleňte nám jednoho muže,“ rozhodl nakonec John.

„Provedu.“

„John si za pásek zastrčil pistoli a přehodil si lehkou bundu. Niema našla v kajutě slaměnou tašku a do ní si schovala vlastní pistoli.

K jachtě patřil motorový člun, a ten je přepravil na břeh. Slunce už zacházelo za obzor, světlo řídlo, stíny se prodlužovaly. Chvilí se spolu s ostatními turisty s Johnem jen volně procházeli. Potom se v zahrádce před kavárnou zastavili na šálek kávy, Niema si prohlédla

několik roztomilých krámků a chystala se koupit téměř dvoumetro-
vou, nebesky modrou šálu, ale pak si uvědomila, že je bez peněz.
„Nemám ani vindru,“ smála se, když Johna vystrkovala z krámků.

Ohlédl se. „Já ti šálu seženu.“

„Nechci, abys mi něco sháněl. Chci, abys mi splášil nějaké pení-
ze.“

„Nezávislá holka,“ poznamenal. Vyškubl se jí a zamířil zpátky
do krámků. S rukama založenýma čekala na chodníku a dokud s
šálkou zabalenou v hedvábném papíře nevyšel, poklepávala si no-
hou. Hodil jí lehounký balíček na dno tašky a políbil ji na nos.
„Tohle je ode mě. Co se týče operativního kapitálu, dostaneme dal-
ší příděl zítra.“

Když mu mrkla přes rameno, všimla si, že je sleduje nějaký
chlap. Otočil se jak na obrtlíku a zmizel v krámků. Zamyšleně pro-
hodila: „Víš ty, jak vypadal ten chlapík, co nás má hlídat?“

„Všiml jsem si ho, když jsme vystupovali z člunu. Khaki kalho-
ty, bílá košile.“

„Sleduje nás chlap v černých kalhotách, bílé košili a omšelé hně-
dé bundě. Jakmile viděl, že na něj koukám, zajel do jednoho z těch
kvelbů.“

John okamžitě vykročil, ne sice překotně, vzal Niemu kolem pa-
su a odvedl ji do nejbližšího obchodu. Jakmile byli uvnitř, vyrazil
na druhou stranu a za vyjevené pozornosti majitele druhým výcho-
dem vypadli. Ocitli se v úzké uličce dlážděné kočičími hlavami,
plné tmavých stínů, z níž se dalo na obou koncích vyjít. John zabo-
čil doprava, tak aby zamířili k obchůdku, v němž se ukryl neznámý
stopař.

Kdyby je byl muž sledoval do obchodu a zadním východem ven,
musel by podvědomě zahnout doleva, opačným směrem, než odkud
přišel. Pokud se jim podaří vyklouznout z uličky dřív, než usoudí,
že ho převezli, a vydá se za nimi, mohli by ho setřást.

Málem se jim to povedlo. Chlapík vyrazil do uličky ve chvíli,
kdy už jim na konec chyběly jen dva krámky. Prodavačka vřískala,
jako když ji na nože bere, že si někdo chce jejím krámkem krátit

cestu. Chlap ji ignoroval, jako by byla jen protivný komár, odstrčil ji a vytrhl z bundy pistoli.

Prodavačka zaječela a bleskově zapadla do obchodu. John postrčil Niemu do prázdných dveří, vyrazil opačným směrem, vytasil pistoli, hodil sebou na zem a kus se odkutálel. První výstřel zasáhl kov popelnice. Druhou ránu vystřelil John, jenomže chlapík se bleskově schoval v obchůdku.

„Utíkej!“ vykřikl John a znovu vystřelil k vchodu. „Připíchnu ho tady.“

Snažila se právě vylovit z tašky pistoli, avšak na jeho rozkaz vzala nohy na ramena a pádila jako o život, protože věděla, že jakékoliv odklady Johna jen zdrží. Lidé se před ní rozbíhali směrem k ústí uličky, hulákali a snažili se najít úkryt.

Niema doběhla až na konec, zabočila za roh, přitiskla se ke zdi a ověřila si, co se děje v uličce. John pádil za ní, pečlivě načasované výstřely vykusovaly z domů kousky zdiva. Když byl téměř u ní, popadl ji za zápěstí a řítily se příští ulicí dál, prodírali se shlukem vyděšených a zmatených chodců.

„Míříme k člunu?“ lapla po dechu, když už pokračovali jenom chůzí.

„Až je setřeseme. Nechci, aby identifikovali loď.“

Myslel tím, že loď není pravé místo, kam by měli teroristé vpadnout. Na palubě je vybraná posádka; nejspíš i jachta figuruje v zajímavém seznamu. Když se znovu rozběhli, stáhla si Niema z ramene slaměnou tašku a lovila ze dna pistoli.

„Co vyvádíš?“ vyjel John a bleskově se ohlédl. „Doprava!“

Zahnula vpravo. „Chci jen mít bouchačku po ruce,“ zamručela a zastrčila si zbraň za pásek, tak jak ji nosil on, a přetáhla si přes ni tričko.

Za nimi se rozlehl křik. Ulice byly bohužel dosud plné turistů, takže se za nimi kdekdo ohlédl. Každému, kdo by je pronásledoval, stačilo jenom sledovat, kde se zástup čeří.

„Doleva,“ nařídil John a oba zabočili patřičným směrem tak spontánně, jako by byli siamská dvojčata. „Vpravo.“ Na další kři-

žovátce zabočili doprava. Pokud by se jim povedlo dostatečně zmást chodce, mohli by získat určitý prostor a zmizet.

Proplekli se do úzké postranní uličky plné truhlíků s rozkvetlými květinami a velkými kořenáči na schůdcích; všechny dveře byly pestře zbarvené a děti využívaly posledních paprsků zapadajícího slunce. John zrychlil; je třeba, aby se z uličky vymotali hodně rychle, protože by mohlo některé z dětí přijít k úrazu.

Zahnuli doprava uličkou tak úzkou, že do ní nikdy nezasvítilo slunce; museli běžet za sebou. Další ulici zalévaly červánky, byla plná lidí. Začínala blikat světla.

Sotva John z uličky vyběhl, někdo po něm střelil a oba s Niemou padli k zemi. Na zlomek vteřiny měla Niema dojem, že jde jen o náhodu, avšak potom ji někdo zezadu popadl a ona automaticky zareagovala tím, že loktem zasadila útočnickovi tvrdý úder do břicha. Vyrázila chlapíkovi dech. Vytrhla se mu, otočila se a píchla ho prsty do očních koutků. Nezvolila správný úhel. Jenomže on se stejně sesunul, skrčený padl na zem a začal zvracet.

John ji popadl za zápěstí a přinutil ji dát se do klusu. Ohlédla se a viděla, že útočník, který ji napadl, leží na zemi a nehýbá se. Chlapík, který napadl Johna, napůl seděl, napůl ležel opřený o zed'. Také se nehýbal.

„Nikam se nekoukej,“ vlekl ji John stále za zápěstí tak rychle, že se nohama sotva dotýkali země. „Makej.“

Zvedl se jí žaludek. „Nechtěla jsem –“

„Zato on chtěl,“ odsekl John.

Prodrali se ještě další ulicí a zjistili, že se ocitli v části města, kde se uličky rozvětvují jak zamotané špagety. Přímo před nimi přebíhali se zbraněmi v ruce křížovatku tři chlapi. Jeden z nich je zahlédl a zamířil. John strhl Niemu do nejbližší příčné ulice.

„Kolik jich tu je?“ vyhrkla.

„Mraky.“ Hlas mu zněl chmurně. Vrátili se tam, kde spatřili ozbrojenou trojici, s nadějí, že se mužům dostanou do zad. Utíkali úzkou malebnou uličkou s okny vyzdobenými květinovými truhlíky. U vchodů vysedávaly stařeny a prodávaly nejroztodivnější zbo-

ží od vzdušných krajkových šál až k nejružnějším, doma připravovaným sáčkům s voňavým kořením. Když jedna z nich spatřila v Johnově ruce pistoli, zavřeštěla. Prudce zahrnuli doleva a najednou byl konec. Ulice byla slepá. Niema se otočila a chtěla vyrazit zpátky, jenomže John ji chytil za ruku a přitáhl si ji k sobě.

Slyšela totéž co on. Jak stařeny uklízely zboží a mizely každá do svého domku, ulice pomalu utichala. O kus dál bylo slyšet, jak jezdí auta, ale tady bylo naprosté ticho.

S lehkým úsměvem na rtech jako vytesaných ze žuly a s pistolí v ruce se na rohu objevil Louis Ronsard. Těžká pistole mířila Niemě na hlavu.

John od Niemy okamžitě uskočil. Pistole ovšem neuhnula. „Zůstaňte stát, kde jste,“ nařídil Ronsard a John poslechl.

„Milí přátelé,“ nadhodil Ronsard rozverně, „vypadli jste a zapomněli jste se rozloučit.“

„Sbohem,“ zahučel John ironicky. Dokud ta obrovská devítimilimetrová bouchačka mířila Niemě přímo do čela, sám zbraní ani nepohnul.

„Odhodte zbraň,“ nařídil mu Ronsard. Tmavomodré oči měl jako střípky ledu ze severního pólu. John poslechl a pustil pistoli na zem. „Urazili jste mou pohostinnost. Kdyby vás byl můj strážný nepřekvapil, pláchli byste i s kořistí. Vůbec mě nenapadlo, že jste se mi naboural do počítače. To se vám přece povedlo, ne? Jinak byste tak rychle z mé kanceláře nevypadl, ještě teď byste se tam možná lopotil.“

John pokrčil rameny. Nemělo smysl zapírat. „Co jsem potřeboval, jsem získal. Všechno jsem si zkopíroval. Vím právě tolik, co vy.“

„A kvůli čemu, příteli? Chcete mě vydírat, nebo vám jde o výhradní přístup k RDX-a?“

Odpověď podal Temple. Jak si Niema všimla, Johnův výraz se malinko změnil, v očích mu zazářilo naprosto nezaujaté světlo. „Každý, kdo se dostane k trhavině, si hezky rychle přijde na velké peníze. Plus... věděl bych přesně, jak s ní naložit.“

„Mohl jste si koupit, kolik byste potřeboval.“
„A vy byste shrábl prachy.“
„O to vám tedy jde? O peníze?“
„Vždycky jde jenom o peníze.“
„A co ona?“ ukázal Ronsard na Niemu. „Předpokládám, že je váš parták.“
„Nemám žádné partáky.“
„Takže je...?“
„Nemá s tímhle případem nic společného. Pust'te ji,“ řekl John tiše.

Ve zlomku vteřiny strhl Ronsard pistoli od Niemy a s prstem na spoušti zamířil na Johna. „Nedělejte ze mě cvoka,“ řekl vražedně tlumeným hlasem.

Niema si rychle hmátla za záda a vytrhla pistoli, kterou měla zastrčenou za páskem. Ronsard koutkem oka pohyb zaznamenal a už se chtěl otočit, jenomže Niema v tu chvíli držela pistoli před sebou a mířila mu na hlavu.

„Možná,“ zamumlala v nejdokonalejší napodobenině Johna Mediny, „byste měl pár otázek položit raději *mně*. Odhod'te pistoli.“

„Pochybují, že by to byl nejšťastnější krok,“ odpověděl Ronsard a stále si nechával Johna na mušce. „Chcete riskovat milencův život? On ten váš nechtěl dát v sázku.“

Pokrčila rameny, jako by o nic nešlo. „Jen sebou hod'te a stoupněte si vedle něj.“

Oba muži doslova ztuhli. V Johnovi jako by se zastavil dech, zbledl jako stěna. Ronsard užasle třesl na Niemu oči, potom se nemilosrdně rozchechtal. Niema si netroufla spustit z něj oči, i když ji málem opouštěl rozum nad hazardem, do kterého se pustila. S historkou, kdy John raději vlastní ženu zabil, než aby dopustil, že by dva lidi zradila, by představa, že ho zradí milenka, byla tak zdrcující, tak zdrcující, že takový úděl by ani jeho nadlidská schopnost ovládat se nevydržela. Co teď udělá, bude osudové, protože Ronsard musí uvěřit.

„Omlouvám se, monsieur Temple,“ řekl Ronsard Johnovi. „Zdá se, že nás zneužila *oba*.“

„Odpust', lásko,“ nejistě se na Johna usmála. „Disketu mám já. Když jsi včera večer spal, dá se říct, že jsem ji zkonfiskovala.“ Věděl, že lže. Nejenomže se včera večer krom nezbytných přestávek ani nehнула z postele, krádež diskety by ve chvíli, kdy už veškerý obsah dostali v Langley, stejně neměla smysl.

Podívala se opět na Ronsarda. „Mohla bych se představit, bude však lepší, když tak neučiním. Ráda bych vám totiž něco navrhla, Louisi –něco, co nám oběma prospěje.“

„V jakém smyslu?“

Znovu se usmála. „CIA by velice uvítala... kdyby s vámi mohla uzavřít jistou dohodu. Nechceme vás vyšachovat z podnikání. Mohl byste nám být velice užitečný a *vice versa*. Máte přístup ke spoustě zajímavých informací a my bychom vám za ně dobře zaplatili.“

„Což by učinily i jiné vlády,“ prohlásil stále s mrazivým pohledem.

Niema hlídala Johna stejně jako Ronsarda, protože se třásla, aby její hru nepodrazil. „Nedali by vám tolik, kolik vám můžeme dát my. A navíc je tu jeden bonus.“

„Jaký?“

„Srdce.“ Tiše vyřčené slovo padlo do naprostého ticha. John už měl na jazyku poznámku, avšak spolkl ji. Ronsardovi zkřivila tvář nenávist. Jak si troufáte?“ zašeptal. Jak si troufáte hazardovat s životem mé dcery?“

„Nabízím vám službu vlády Spojených států při hledání srdíčka pro Lauru. Ať máte peněz kolik chcete, s touto pomocí nikdy nemůžete soupeřit. Ani nové srdce ji možná nezachrání, ale rozhodně bude mít šanci přežít do doby, než budou objeveny další léčebné kúry.“

Stál bez hnutí, jen sklíčený otec. „Domluveno,“ řekl chraptivě. Nesmlouval, nechytračil. Lauru miloval naprosto upřímně. A víc než svůj život. Učinil by všechno, dokonce by i d'áblu duši zaprodal, jen aby ji spasil. Ve srovnání s podobnou smlouvou byla spo-

lupráce s tajnou službou CIA daleko nicotnější závazek. Sklonil zbraň a kývl hlavou směrem k Johnovi. „Co bude s ním?“

„S panem Templem?“ pokrčila Niema rameny, když sklopila vlastní pistoli. Věděla, že riskuje, avšak cítila, že musí dohodu dotáhnout do konce. „Ten je... řekněme také bonus. Nečekala jsem, že mi při práci pomůže, ale když už tam byl a práce mu šla od ruky, nechala jsem ho, aby si pohrál.“ Uvědomovala si, že musí zachovat Johnovu legendu. Jeho totožnost coby Josepha Templea nesmí nikdo zpochybnit.

John se sklonil a zvedl si zbraň. Niema nedokázala přecíst, jak se tváří. Byl pořád bledý a oči měl vyhaslé jako nikdy předtím. Vykročil k Ronsardovi.

„Temple!“ vykřikla, protože ji odněkud z pravé strany vyrušil nečekaný zvuk. Na rohu se objevili dva Ronsardovi muži. Okamžitě si vzali na mušku Johna; to byl první cíl jejich leče. Viděli, že drží pistoli a míří k Ronsardovi. Ve zlomku vteřiny si Niema uvědomila, co se stane. Viděla, jak na Johna míří zbraně. V danou chvíli se příliš soustředil na Ronsarda, než aby dokázal jako jindy rychle reagovat.

Neslyšela se, jak rozzuřeně vykřikuje. Netušila, že vyráží, necítila, jak se pistole, kterou drží, zvedá. Slyšela jen, jak jí bije srdce, pomalu a rozvážně, jako by místo krve přečerpávalo melasu. Jediné, co věděla, bylo – podruhé ne. Nemůže ho vidět umírat. Nemůže.

Ozvala se rána. Rozletěl se mrak modrého kouře. Do chřípí jí vnikl pach střelného prachu. Štěkla zbraň, kterou držela Niema v ruce, a pálila, pálila. Pak ji něco zasáhlo a srazilo k zemi. Pokoušela se udržet na nohou, avšak nohy ji neposlouchaly. Vystřelila znovu.

Střílí ještě někdo jiný, napadlo ji. Rány jsou ostřejší... nebo ne? John. Ano, střílí John. Paráda. Žije...

Třebaže nebyl důvod, všechna svěda zhasla. Možná ne. Nebyla si jistá. Halasil kolem ní nesmyslný šum, který se postupně měnil v slova. Něco ji mělo ve vleku a bolelo to mnohem víc, než co kdy

zažila, ostrá bolest ji stravovala, že se téměř ani nadechnout nemohla.

„– Krucinál, neumírej mi,“ zuřil John, když z ní strhával šaty. „Slyšíš? Sakra, neumírej mi.“

Prala se s bolestí a hlavou jí blesklo: John moc často nekleje; musí být pěkně rozčilený, co se proboha živého stalo?

Zranili ji. Už si vzpomíná, vzpomíná si, jak ji zasáhl výstřel a ona se zhroutila.

Výstřel. Střelili ji. Takhle to tedy vypadá. Je to horší, než si kdy představovala.

„Neumírej,“ škemral John, když jí tiskl dlaň k boku.

Olízla si rty a vysoukala ze sebe: „Jestli sebou hodíš a seženeš pomoc, třeba neumřu.“

Trhl hlavou a zadíval se na ni. Panenky měl vytřeštěné, obličej bledý, napjatý. Jenom vydrž,“ nařizoval chraptivě. „Zastavím krvácení.“ Divokým pohledem střelil za Niemu. „Koukejte se snažit a sehnat nejlepší doktory v Evropě, Ronsarde,“ zavrčel přiškrceně. „Protože jestli umře, rozsekám vás na krmení pro ryby.“

Washington, D.C., o tři týdny později.

Niema opatrně vstala z postele a zamířila ke křeslu, které měla v nemocničním pokoji. Nohy už se jí tolik netřásly, teď už se snažila dojít každý den o kousek dál, třebaže „o kousek dál“ znamenalo jenom, že jí cesta trvá o chvilinku déle, vzdálenost se moc neměnila. Přesto začala postel nenávidět a pokud mohla, trávila čas v křesle. Nepřipadala si tolik nemocná.

Poslední kapačku dostala ráno. Bylo rozhodnuto, že zítra ji z nemocnice propustí. Konečná rekonvalescence ji čeká doma.

Když ji navštívil Frank Vinay, sdělil jí, že do okamžiku, než nabere dostatek sil, aby se o sebe mohla postarat sama, jí zařídí domácí výpomoc.

Bude skvělé být zase doma, táhlo jí hlavou. Vzrušení je jedna věc, jenomže když se žena zotavuje ze zranění střelnou zbraní, potřebuje trochu klidu a míru. Všechno, co se odehrálo v minulých třech týdnech, měla jako v mlze, největší úsek jí však z paměti vymizel jako klasické okno. Nevzpomínala si téměř na nic z intenzivní péče, kterou zažila v nemocnici ve Francii. Nejspíš tam byl také Louis Ronsard. Uvědomovala si, že ji jednou držel za ruku.

Potom ji letecky přepravili z Francie do Států a přivezli ji sem. Let si nevybavuje vůbec, avšak sestřičky jí řekly, jak probíhal. Ve Francii usnula a probudila se ve Washingtonu. To by rozhodilo každého.

Chvillemi se jí vracela neuvěřitelná bolest, jenomže před týdnem, kdy ji přestěhovali z oddělení intenzivní péče na obyčejný pokoj, už prášky proti bolesti přestala užívat. První dny byly pěkně kruté, avšak den ze dne se situace lepšila.

Johna viděla naposledy ve chvíli, kdy ležela v té vylidněné, uzounké uličce v Nice. Samozřejmě musel zmizet. Nemohl tam zůstat trčet, ať už jako Joseph Temple, nebo John Medina. Pana Vinaye se nevyptávala. John se ukáže, nebo neukáže.

V pokoji svítila jen lampička; po všech jehlách, kterými ji ve dne v noci bodaly reflektory, teď toužila jenom po tlumeném světle. Zapnula rádio na stanici s hudebním programem a ztlumila zvuk. Pohodlně se opřela, zavřela oči a dala se unášet melodií.

Nezaslechla ani hlásku, ani si nevšimla průvanu, který sem mohl vniknout otevřenými dveřmi, a přece si pozvolna začala uvědomovat Johnovu přítomnost. Otevřela oči a usmála se, vlastně ji ani moc nepřekvapilo, že ho vidí stát ve stínu na druhé straně pokoje.

„Konečně,“ vztáhla k němu ruce. Blížil se k ní tichounce, jako obláček dýmu, lačně ji hltal pohledem, a když si spočítal, kolik ubyla na váze, utrápeně se zachmuřil. Vzal jí obličej do dlaní, a když se sklonil, aby ji lehce políbil, pohladil jí prstem bledou tvář. Objala ho kolem krku, a sotva cítila, jak je teplý a plný života, spadl jí kámen ze srdce.

„Už jsem to bez tebe nevydržel,“ přiznal se chraplavým hlasem tiše. „Frank mě neustále informoval, jenomže – to je pořád něco jiného než tě vidět.“

„Jasně.“ Snažila se mu vyhladit nové vrásky, které mu naskočily kolem úst. „Až se zítra vrátíš domů, budu tam.“

„Bude mě tam údajně čekat někdo na výpomoc.“

„Já vím. Já jsem ten někdo.“ Sklonil se a vzal ji za ruku.

„Výborně. Ty mě postavíš na nohy. Zdejší terapeuti mi nedovolí cvičit, tak jak bych měla.“

„Jestli myslíš, že já ti dovolím provádět něco jiného nežli spát a jíst, jsi na omylu.“

„Vážně? Já jsem myslela, že se jenom třeseš, abych už byla ve staré kondici.“

„Proč asi?“

„Abys mě mohl naučit zbytek svých triků,“ zazubila se. „Nemůžu se dočkat. Celý minulý týden jsem se tu povalovala a nemyslela na nic jiného, než jaké budou.“

Napětí v obličeji se mu s úsměvem vytratilo. Ještě chvíli potrvá, nežli se na něco takového zmůžeš.“

„Záleží na tom, jak rychle mě postavíš na nohy, nebo ne?“

„Začneme pěkně pomaloučku, polehoučku. Zasažená játra se nezahojí ze dne na den.“

Chyběl jí rovněž kousek sleziny a kulka zlomila dvě žebra. Jenomže John stále žije, a to je ze všeho nejdůležitější. Kdyby byla nestrhla pozornost útočníků, byli by jí ho přímo před očima zastřelili.

„Co jsi vlastně vyváděl?“ zeptala se trochu podmračeně, když konečně dokázala položit otázku, která ji trápila od chvíle, kdy nabyla vědomí. „Proč ses vrhal na Ronsarda?“

„Ten parchant ti mířil na hlavu,“ řekl prostě. „Přestal jsem se ovládat. To se mi stává často, když jde o tebe.“

„Dál už by se to stávat nemělo.“

„Pokusím se polepšit.“ Věta zazněla přísně – velmi přísně.

„Co ta dohoda, kterou jsem uzavřela s Ronsardem – ještě jsem o ní s panem Vinayem nemluvila. Berou ji?“

„Jestli berou? Jsou nadšeni.“

„V tu chvíli vypadala celá záležitost jako dobrý nápad. Ronsardovi jde jenom o peníze, tak aby mohl pečovat o Lauru; je mu úplně jedno, odkud peníze plynou a jak je sežene.“ Odmlčela se. „Myslíš, že pro ni *dokážeš* sehnat srdíčko?“

„Snažíme se. Je to trochu nerovná dohoda, ale snažíme se,“ vzdechl si. „A pokud srdce najdeme, znamená to, že nějaké mnohem zdravější dítě ztratí šanci.“

„Jenomže na základě informací, které nám Ronsard může poskytnout, zachráníme životy spousty jiných lidí.“

Oba se odmlčeli a poměřovali všechna pro a proti, která z dohody vyplývala. Z určitého hlediska hrála roli skutečnost, že je opravdu ve hře osud jediného dítěte. Naprosto chápala, jak je Ronsard vlastní dceři oddán. Nikdo jiný, jehož dítě čeká na nové srdíčko, by tolik pochopení neměl.

Opřela se o opěradla a pomalu vstala. John se také zvedl, úzkostlivě rozpráhl ruce, aby ji chytil, jako by byla batole, které se teprve učí chodit. Usmála se. „Tak křehká zase nejsem.“

„Pro mě ano,“ vzpomněl si a někdejší hrůza se mu znovu vepsala do obličeje. „Krucírtál, už žádné hrdinství, slyšíš?“

„Hrdinské kousky mám přenechat tobě, ano?“

Zhluboka se nadechl. „Ano, ty přenech mně.“

„Nemůžu.“ Objala ho a opřela si mu hlavu o prsa. „Hrdinů je málo a žijí daleko od sebe. Jakmile na nějakého narazíš, musíš o něj pečovat.“ Jak byla šťastná, že milovala a byla milována takovými dvěma muži, jako byli Dallas a John – ve všech ohledech muži naprosto mimořádní.

Pomalu ji pohladil po zádech, jen zlehounka, aby jí náhodou neublížil. „Přesně to jsem měl na mysli.“

Niema mu přitiskla ústa k hrudi a vdechovala horkou vůni jeho kůže. Jakmile se jí dotkl, ztratila nit. „Cože?“

„Jakmile najdeš hrdinu, musíš o něj pečovat.“ Zvedl jí bradu.
„Partneři?“

Po tváři se jí pomalu rozlil nadšený úsměv a nadobro rozptýlil veškerý nádech křehkosti. „Partneři,“ potvrdila a stisk ruky úmluvu zpečetil.